Camellia

เมียอ้วนมีไร่มีนา

农家肥妻有点田

凛冬已至

หลินตงอี่จื้อ เขียน

5

บทที่ 148 ชั้นเรียนของเด็กผู้หญิง

ซ่งสือชูเอื้อมมือไปตบบ่าของทั้งสองคน!

“เถ้าแก่เนี้ย พวกบ่าวไม่อยากไป ที่นี่เหมือนเป็นบ้าน...” ไฉ่หลานที่อายุน้อยกว่าเล็กน้อยเอ่ยขึ้น มีซ่งสือชูใส่ใจและให้กำลังใจก็ร้องไห้ออกมาดื้อๆ

“เด็กดี อยากร้องก็ร้องเถอะ ลูกนกยังต้องบินขึ้นไปบนฟ้า มีเด็กน้อยที่ใดไม่ต้องจากบ้านบ้าง ออกไปสร้างกิจการของตนเอง ไปพิสูจน์คุณค่าในตนเองเสีย” ซ่งสือชูกอดไฉ่หลานเอาไว้ แล้วปลอบด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

เด็กสาวอายุสิบกว่าปี ซ่งสือชูเกือบจะล้มเลิกแผนที่ให้ทั้งสองคนเข้าไปในเมืองมณฑล

แต่ไฉ่ซินค่อนข้างเด็ดเดี่ยว “ร้องไห้อะไรกัน มีแต่คนที่ไร้ประโยชน์เท่านั้นแหละที่ร้องไห้ ไม่ใช่ว่าพวกเราจะกลับมามิได้ ในช่วงขึ้นปีใหม่ของทุกๆ ปี เราก็ยังกลับมาที่นี่ได้นะ!”

ไฉ่หลานถูกไฉ่ซินลากไปสั่งสอน

ในใจของซ่งสือชูรู้สึกเสียใจอยู่บ้าง นี่คือการจากลาสินะ! ประสบการณ์ที่ผู้ใดก็หนีไม่พ้น

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา

ซ่งสือชูเดินออกจากร้าน และอารมณ์ก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

กลับมาถึงหมู่บ้าน ทันทีที่ผ่านทางเข้าหมู่บ้าน อีกครั้งที่นางรู้สึกว่าถูกจ้องมอง หันหน้ากลับไปมอง ก็เห็นซ่งปินถือกระบองปากก็ตะโกนร้องโวยวาย และกระโจนเข้ามาหานาง

ซ่งสือชูเบี่ยงตัวหลบเล็กน้อย ซ่งปินล้มหน้าคว่ำอยู่กับพื้น

ถนนคอนกรีตในฤดูหนาว พื้นถนนจึงแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม ฟันหน้าของซ่งปินกระแทกกับพื้น แล้วหักกระเด็นออกมา! เขาเอื้อมมือมาลูบปาก บนมืออ้วนๆ ขาวๆ เต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน ร้องโอ๊ยๆ ออกมา...เสียงร้องไห้ของเด็กน้อยดังขึ้นมาอีกครั้ง

ซ่งสือชูเดินไปหยุดอยู่ข้างกายซ่งปิน “เจ้าอายุมากกว่าลูกชายข้าสองปี เหตุใดยังชอบร้องไห้งอแง ข้าไม่ได้บอกว่าให้

เจ้าไปเรียนหนังสือดีกว่าหรือ อาจารย์ในสถานศึกษาของเจ้าสอนเจ้าอย่างไร”

“อย่ายุ่ง!” ซ่งปินเก็บฟันหน้าขึ้นมา ร้องไห้แล้ววิ่งกลับบ้านไป

รังแกเด็กน้อยอีกครั้ง อารมณ์ที่หนักอึ้งของซ่งสือซูก็เบาบางลง ร่างทั้งร่างรู้สึกสบายและผ่อนคลายยิ่ง

ที่แท้ผู้ใหญ่รังแกเด็กมีผลลัพธ์เช่นนี้

ความคิดของนางมีอะไรผิดแปลกไปหรือไม่นะ!

คุณธรรมยังเหลืออยู่หรือไม่

ยับยั้งชั่งใจ หลังจากนี้หากเจ้าเด็กน้อยคนนี้ไม่มาหาเรื่องนางก็คงดี นางเองก็คงไม่ใช่เพราะอยากยืดเส้นยืดสายถึงไปจับเด็กน้อยมาตีสักรอบ ถ้าหากเจ้าเด็กคนนี้ยังคิดอยากจะหยิบกระบองมาตีนางอีก เช่นนั้นก็ขอโทษทีแล้วกัน! คนที่ไม่เสียเปรียบพอเผชิญหน้ากับเด็กน้อยก็อยากเสียเปรียบบ้างแล้วสิ

ซ่งสือซูกลับถึงเรือน เห็นเนื้อวางเป็นระเบียบอยู่ในลานเรือน มีกวาง หมูป่า กระต่าย ไก่ฟ้า หมาป่าและแพะป่า...

นางมองไปทางกู้จิ่งหยวน เขาพยักหน้าให้ “สามารถเอาไปหมักทิ้งไว้ แล้วค่อยๆ เอาออกมากิน”

ซ่งสือชูยังรับไม่ได้อยู่บ้าง เนื้อสัตว์มากมายเพียงนี้ “เจ้าคงไม่ได้ล่าสัตว์มาหมดทั้งภูเขาแล้วกระมัง”

“ไม่นะ ใช่สิ จิ้งจอกแดงตัวนั้นหายไปแล้ว!” ท่าทางของกู้จิ่งหยวนเฉยเมย

จิ้งจอกตัวผู้ถูกสตรีของเขากอดไปกอดมา ซ้ำยังถูกเอาเปรียบบ่อยๆ แล้วเขาจะทนไหวหรือไร เอาไปทิ้งบนเขาถึงจะถูกต้อง

“อะไรนะ เสี่ยวหั่วหายไปแล้ว” ซ่งสือชูตกใจ หลายวันก่อนจิ้งจอกแดงยังเกาะติดนางไม่ห่าง เหตุใดจู่ๆ ถึงวิ่งหายไป

นางมองกู้จิ่งหยวนอีกครั้ง แววตาเต็มไปด้วยความสงสัย

สภาพจิตใจของกู้จิ่งหยวนดีมาก ไม่มีความเกรงกลัวเลยสักนิด เผชิญหน้ากับการจ้องมองของซ่งสือชูอย่างเฉยเมย

ซ่งสือชูท้อใจ หายแล้วก็หายไป สัตว์เลี้ยงในบ้านเยอะเกินไปแล้ว หยินผิงมีกำลังวังชามากมาย แต่ก็เกือบจะกวาดลานบ้านไม่ไหวแล้ว

ไก่ชอบอึ ห่านชอบอึ สุนัขก็ยังชอบอึ ถึงเวลาต้องหาคนมาสอนเจ้าสัตว์เลี้ยงพวกนี้ว่าอะไรเรียกว่าห้องน้ำ อะไรเรียกว่ากระโถน ถ้าหากเรื่องเล็กๆ แค่นี้ยังหัดไม่ได้ เช่นนั้นก็ต้องใช้วิธีอื่นมาช่วยครอบครัว

คิดได้เช่นนั้น ซ่งสือชูก็เม้มริมฝีปาก สัตว์ที่เลี้ยงด้วยน้ำศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ รสชาติคงจะหอมกรุ่นน่าดู!

ฝูงสัตว์ที่อยู่ในเล้าตรงหัวมุมก็แตกตื่นขึ้นมาทันที มองไปรอบๆ อย่างระแวดระวัง

เวลาชั่วพริบตาเมื่อครู่นั้น พวกมันก็รับรู้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่กำลังคุกคามชีวิตของตัวเอง

เหล่าสัตว์เลี้ยงต่างวิ่งกันวุ่นวายอยู่ในเล้า!

หยินผิงที่รับผิดชอบให้อาหารสัตว์ขยำข้าวกับเศษผักที่เหลือเดินมาหยุดอยู่หน้าเล้า เห็นว่าต้าเสวี่ย เสี่ยวไป๋ ไก่ต้ม และไก่น้ำแดงล้วนมีท่าทีแปลกประหลาด

“หรือว่าถึงฤดูใบไม้ผลิ เริ่มกระสับกระส่ายแล้ว ไม่น่าจะใช่นะ แมวตัวเมียยังไม่ร้องเรียกหาตัวผู้เลย!”

หยินผิงพึมพำ เอาเนื้อที่อยู่ในอ่างเทลงพื้น แล้วทำงานของตนเองต่อ

กู้จิ่งหยวนเห็นซ่งสือชูไม่ได้ตามหาว่าจิ้งจอกแดงไปที่ใด มุมปากก็แสยะยิ้มออกมา

แต่รอยยิ้มก็หายไปอย่างรวดเร็ว

ซ่งสือชูคิดถึงห้องเรียนเด็กหญิงตัวน้อยทั้งหลาย จึงลากกู้จิ่งหยวนเดินเข้าไปในห้องหนังสือ และพูดเรื่องที่จะสร้างห้องเรียนเด็กผู้หญิงออกมา กู้จิ่งหยวนพยักหน้า “ได้ แต่เจ้าพูดเกลี้ยกล่อมเฉินฮูหยินได้หรือ”

“ได้สิ แต่ให้เฉินฮูหยินมาสอนเด็กผู้หญิงให้อ่านออกเขียนได้ เจ้าแน่ใจว่าจะเกลี้ยกล่อมได้” กู้จิ่งหยวนถามออกมา

ซ่งสือชูพยักหน้า นางคิดเรื่องนี้ไว้นานแล้ว

ตอนระดมทุนสตรีในอำเภอกระตือรือร้นมากเพียงนั้น

สำหรับเรื่องที่จะถูกเขียนไว้ในประวัติศาสตร์ พวกนางย่อมต้องเต็มใจเข้าร่วมแน่นอน

กู้จิ่งหยวนมองซ่งสือชู แววตาเปลี่ยนเป็นอบอุ่น

สตรี! ไม่จำเป็นต้องคิดเรื่องชิงดีชิงเด่นหรือทำร้ายลูก-หลานทั้งวัน ยังสามารถเปลี่ยนวิถีชีวิตได้อีกด้วย ปล่อยให้ตนเองได้มีชีวิตอย่างอิสระมากขึ้น

เช่นนี้ถึงมีชีวิตชีวา กู้จิ่งหยวนเขยิบเข้าไปจ้องใบหน้าด้านข้างซ่งสือชูใกล้ๆ จนมองเห็นขนอ่อนบนใบหน้าของนางอย่างชัดเจน

โหนกแก้มเรียวใส ลำคอระหง…

“ใช่สิ…” ซ่งสือชูพูดพร้อมกับหันขวับไปด้านข้าง ริมฝีปากชะงักค้าง

ทันใดนั้นดวงตานางก็เบิกกว้าง รีบก้าวถอยหลังไปหลายก้าวทันที ยกมือขึ้นมาเช็ดริมฝีปากของตนเอง “เจ้าเข้าใกล้ข้าขนาดนี้ทำไม”

กู้จิ่งหยวนชี้ไปที่เก้าอี้ของตนเอง เขานั่งตัวตรงอยู่ในห้อง แววตาของเขาสดใส ตลอดเวลานั้นเขาไม่ได้ขยับเลยแม้แต่น้อย แต่เป็นหญิงสาวเองที่พูดจนมีความสุข เบิกบานใจ จึงยกเก้าอี้เข้ามาด้วยตนเอง

ฉะนั้นเป็นคนต้องรู้จักยับยั้งชั่งใจ จะดีใจจนลืมตัวมิได้

แต่ว่าก็รู้สึกไม่เลวเลยทีเดียว

“ช่างเถอะ สัมผัสก็สัมผัสไปแล้ว ถือเสียว่าถูกสุนัขกัดแล้วกัน! เจ้าอย่าลืมบอกเรื่องที่จะเปิดห้องเรียนสตรีกับหัวหน้าหมู่บ้านด้วย” ยกเรื่องที่พูดเกลี้ยกล่อมหัวหน้าหมู่บ้านให้กู้จิ่งหยวนเป็นคนจัดการ จากนั้นซ่งสือชูก็วิ่งออกไปทันที

กู้จิ่งหยวนเห็นซ่งสือชูวิ่งออกไปอย่างรีบร้อน ก็ยิ้มออกมาเอื้อมมือไปเช็ดมุมปาก

รู้สึกไม่เลว ไม่เหมือนอารมณ์หลังจากร่ำสุราจนเมาปลิ้น เขาลุกขึ้น แล้วเดินไปทางบ้านของหัวหน้าหมู่บ้าน

ส่วนจะพูดเกลี้ยกล่อมหัวหน้าหมู่บ้านอย่างไร ในบ้านของหัวหน้าหมู่บ้านก็มีเด็กผู้หญิง ซ้ำสตรีของเขาก็บอกแล้วว่าทางด้านเฉินฮูหยินนั้นนางสามารถจัดการได้ จะดีกว่าหากจะบอกว่าฮูหยินนายอำเภออยากเปิดห้องเรียนสำหรับเด็กผู้หญิงและรับศิษย์อีกสองสามคนมาสอน

หากเป็นเช่นนี้หัวหน้าหมู่บ้านยังจะไม่ยินยอมได้อีกหรือไร

ไม่นานนักกู้จิ่งหยวนก็จัดการเรื่องนี้เรียบร้อย กลับมาถึงเรือนก็เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว เห็นซ่งสือชูพิงต้นไม้ดูวิวในยามค่ำคืน “ห้องเรียนสร้างเสร็จแล้ว ส่วนวันเปิดเรียนหัวหน้าหมู่บ้านจัดการให้เปิดวันที่สิบหกในเดือนแรกของปี พรุ่งนี้หัวหน้าหมู่บ้านจะประกาศเรื่องรับสมัครลูกศิษย์ที่ที่ว่าการอำเภอ เจ้าอย่าลืมแจ้งเฉินฮูหยินด้วย”

“ไม่ต้องห่วง” ซ่งสือชูรับคำ

วันรุ่งขึ้นก็มีข่าวลือในหมู่บ้าน หมู่บ้านเค่าซานมีสถานศึกษาแล้ว อาจารย์หยวนจิ่งสอนห้องเรียนชาย

ไม่เพียงเท่านี้!

ซ้ำยังจะสร้างห้องเรียนสำหรับสตรี!

สตรีจะรู้หนังสือไปทำไม นี่เป็นเรื่องล้อเล่นใช่หรือไม่ มิหนำ-ซ้ำยังเก็บเงินอีก! แม้จะไม่เก็บเงินก็ไม่มีคนไปหรอก!

เป็นครั้งแรกที่คนในหมู่บ้านสงสัยว่าหัวหน้าหมู่บ้านคงจะอายุมากไปจนเริ่มเลอะเลือนแล้ว!

บทที่ 149 ฉีเหวินเฉิง

“ไปๆ ไปคุยกับหัวหน้าหมู่บ้านให้รู้เรื่องกัน เด็กผู้ชายไปเรียนก็พอแล้ว เด็กผู้หญิงมีเวลาว่างก็ไปกวาดหญ้า ซักผ้า กวาดพื้นไม่ดีหรือ อย่าให้เด็กผู้หญิงเสียนิสัยเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นจะออกเรือนมิได้”

พอเหล่าผู้เฒ่าในหมู่บ้านได้รับข่าว ก็รีบวิ่งไปหาหัวหน้าหมู่บ้านทันที

หัวหน้าหมู่บ้านหลังค่อมเดินออกมา มองคนที่ยืนอยู่ในลานบ้าน แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “มาเอะอะโวยวายเพราะเด็กผู้หญิงจะไปสถานศึกษาเช่นนั้นรึ”

“หัวหน้าหมู่บ้าน นี่คือการเริ่มต้นที่ไม่ดี ว่ากันว่าสตรีที่ไร้ความสามารถคือสตรีที่มีคุณธรรม พวกนางมีคุณสมบัติอะไรที่จะเข้าเรียน นี่เป็นการทำลายวิชาความรู้ไม่ใช่หรือไร” ตาเฒ่าในหมู่บ้านคนหนึ่งพูดขึ้นมา ในมือถือยาสูบชี้ไม้ชี้มือไปมา

หัวหน้าหมู่บ้านมองไปยังคนอื่นๆ “พวกเจ้าก็คิดเช่นนี้ใช่หรือไม่”

“ใช่ ทำเช่นนี้มิได้เด็ดขาด เด็กผู้หญิงเก่งเกินไปรู้มากเกินไป ใจก็จะเหี้ยมโหด ในอนาคตต้องมีชีวิตไม่มั่นคงเป็นแน่”

หัวหน้าหมู่บ้านฟังอย่างสงบ เหล่าผู้เฒ่าที่อยู่ในลานบ้านต่างก็พูดคนละประโยคสองประโยค พอทุกคนพูดจบ หัวหน้าหมู่บ้านถึงเอ่ยปากว่า “เด็กผู้หญิงไปสถานศึกษาต้องเสียค่าใช้จ่าย บ้านของพวกเจ้าไม่มีเงิน จะสนใจอะไรกันมากมาย ข้าจะพูดเพียงเท่านี้ สถานศึกษาจำต้องมีห้องเรียนสำหรับเด็กผู้หญิง พวกเจ้าคิดจริงๆ หรือว่าใช้ชีวิตมาก่อนเพียงไม่กี่ปีก็เก่งกาจจนไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น แล้วยังจะบอกว่าสตรีที่ไร้ความสามารถคือสตรีที่มีคุณธรรม ถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริง เช่นนั้นสตรีจากตระกูลสูงส่งจะรู้หนังสือทำไมกัน เรียนการดูแลบ้าน เล่นโคลน จับผีเสื้อทุกวัน คิดว่าพวกนางชอบหรือ”

หัวหน้าหมู่บ้านพูดไป พลางก็ไล่เหล่าผู้เฒ่าที่อยู่ในลานบ้านออกไปด้วย

เหล่าผู้เฒ่าที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านมาทั้งชีวิต บางทีการทำไร่ไถนาอาจจะทำให้เข้าใจและมีประสบการณ์มากขึ้น แต่ว่าเรื่องอื่นๆ ก็ยังคงไม่เข้าใจอยู่ดี

เด็กผู้หญิงอ่านออกสองสามคำจะเป็นอะไรไป ดูสิตอนนี้ซ่งซูซูบ้านเขาเป็นคนงานบัญชีของร้านค้าในเมืองอำเภอ รายได้ในหนึ่งเดือนมากกว่ารายได้ของเกษตรกรที่ทำงานหนึ่งปีเสียอีก มีโอกาสเช่นนี้ผู้ใดจะไม่อยากจะรับไว้

ส่วนเรื่องแต่งงาน

คนที่ไปขอคนตระกูลซ่งแต่งงานตำแหน่งต่ำที่สุดคือซิ่วฉายเชียวนะ!

คนที่มองการณ์ไกลรู้ว่าต้องแต่งงานกับคนที่มีความสามารถ ภรรยาที่ดูแลบ้านทำการค้าได้ ดีกว่าคนที่ทำเป็นแค่กวาดบ้านทำอาหารได้แน่นอน

หัวหน้าหมู่บ้านมองหลานสาวที่อยู่ในบ้าน เจ็ดแปดขวบแล้ว ต้องส่งเข้าไปเรียน หลานสาวคนโตอายุสิบสี่แล้ว อายุค่อนข้างมาก...

ถึงตอนนั้นค่อยดูว่าสามารถเข้าไปเรียนอะไรได้บ้าง ไม่ต้องมากมาย อย่างน้อยก็รู้ตัวอักษรสองสามตัว เขียนชื่อของตนเองได้ ไม่ถึงขั้นที่ต้องตกเป็นบ่าวรับใช้ของผู้อื่นก็พอ

มีผู้คนมากมายสร้างความวุ่นวายในหมู่บ้าน แต่อย่างไรก็ตาม หัวหน้าหมู่บ้านคือผู้มีอำนาจสูงสุดในหมู่บ้าน

หัวหน้าหมู่บ้านตัดสินใจแล้ว ถึงแม้ในใจของคนอื่นจะไม่เชื่อมั่น แล้วอย่างไรล่ะ จะเปลี่ยนหัวหน้าหมู่บ้านหรือไร คงทำได้เพียงยอมรับอย่างไม่เต็มใจเสียแล้ว

ซ่งสือชูไม่ได้มีความคิดเห็นต่อปฏิกิริยาของคนในหมู่บ้านเท่าไรนัก ยุคสมัยสร้างคนให้โง่เขลา นางไม่มีความสามารถที่จะเป็นศัตรูกับกาลเวลาได้

แค่ไปถึงเป้าหมายก็เพียงพอแล้ว

ซ่งสือชูมองกู้จิ่งหยวนที่เดินมาหยุดอยู่ข้างกายนาง “มีอะไร”

“อืม ข้าหาอาจารย์ให้ซ่งอวินได้แล้ว จะมาถึงวันนี้ เจ้าอย่าลืมต้อนรับสักหน่อย และต้องตรวจดูด้วยว่า สอนซ่งอวินผ่านหรือไม่ พอใจหรือไม่ ถ้าหากไม่ชอบก็เปลี่ยนคน”

“มาถึงแล้วรึ” ซ่งสือชูตกใจ มองไปด้านนอก

กู้จิ่งหยวนเอื้อมมือไปจับหน้าของซ่งสือชูกลับมา “ยังไม่ถึง กำลังเดินทางมา คาดว่าน่าจะถึงก่อนมื้ออาหารกลางวัน”

“ได้ ข้ารู้ว่าต้องทำอย่างไร” ในบ้านมีอาจารย์มาอยู่ด้วยอีกหนึ่งคน คงจะใช้พื้นที่เพิ่มไม่มากเท่าไรนัก

สำหรับกู้จิ่งหยวน ถึงแม้จะเชื่อใจได้ไม่ทั้งหมด แต่ว่าในเรื่องนี้ กู้จิ่งหยวนไม่โกหกแน่นอน ซ่งสือชูยังพอมีความมั่นใจเล็กๆ น้อยๆ นี้อยู่บ้าง

ให้หยินผิงทำความสะอาดห้องด้านทิศตะวันออก ซ่งสือชูเดินเข้าไปในห้องครัว ในเมื่อมาตอนรับประทานอาหารกลางวัน เขาจะต้องนั่งรถจนเมื่อยล้าแน่นอน อาหารที่เตรียมไว้ต้องไม่ดีเกินไป

แต่ก็ต้องไม่แย่จนเกินไปด้วยเช่นกัน! ต้องบำรุงร่างกายของคนชราได้

โจ๊กรสจืดต้องมี แป้งมันเอามาห่อเป็นเกี๊ยวกุ้งต้องเตรียมไว้หนึ่งที่ ต้องไม่มีขนมเค้กรสหวานเลี่ยน อาหารที่ทำออกมาต้องรสจืดและรสชาติดี

ซ่งสือชูคิดวางแผนจัดการเสร็จ ควันก็ฟุ้งกระจายออกจากห้องครัว

เสียงรถม้าเคลื่อนไหวดังขึ้นตรงหัวมุมถนน

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ซ่งสือชูเปิดประตูออก เด็กหนุ่มเดินลงมาจากรถม้าคันใหญ่ เด็กหนุ่มเปิดม่านขึ้น มีคุณชายหน้าตาหล่อเหลาอยู่ด้านใน

อายุอานามราวยี่สิบปี คิ้วโค้งดั่งคันศร ดวงตาสดใส งดงามดั่งภาพวาด ในมือยังถือพัดไว้หนึ่งอัน

หากเป็นผู้อื่นที่ถือพัดโบกไปมาในฤดูหนาวคงจะคิดว่าเสแสร้งแน่นอน แต่คนที่อยู่ตรงหน้านี้เหมือนกับว่าจำเป็นต้องมีพัดอันนี้จริงๆ ไม่ว่าจะโบกหรือไม่โบก ล้วนกลมกลืนไปหมด

“ที่นี่คือบ้านตระกูลซ่งใช่หรือไม่” ชายหนุ่มเอ่ยปากถาม น้ำเสียงอบอุ่น ราวกับกู่ฉิน[1]ที่กำลังบรรเลง

“ใช่ ที่นี่คือบ้านตระกูลซ่ง ท่านคืออาจารย์ที่เชิญมาหรือ” ซ่งสือชูพูดไปก็มองเข้าไปในรถม้า รถม้าใหญ่เพียงนี้ หากข้างในยังมีอีกคนก็ถือว่าชัดเจนแล้ว

เด็กหนุ่มเยาว์วัยเพียงนี้จะมาเป็นอาจารย์ให้บุตรชายของนางรึ

แต่นางกลับมิได้ดูแคลนความรู้ของคนที่อยู่ตรงหน้า เพราะว่าบางคนมีจิตวิญญาณแห่งกวีและวรรณกรรม เพียงแค่กวาดตามอง ก็รู้ว่าคนผู้นี้มีความรู้และวัฒนธรรมหรือไม่ เพียงแต่ก่อนหน้านี้กู้จิ่งหยวนบอกว่าเป็นอาจารย์แก่ๆ คนหนึ่งเท่านั้น

“ใช่ข้าเอง!” เด็กหนุ่มโบกไม้โบกมือให้ซ่งสือชู แล้วรายงานตัว “ข้าน้อยมีนามว่าฉีเหวินเฉิง สอนที่กั๋วจื่อเจี้ยน มาแทนบิดาครั้งนี้หวังว่าจะให้อภัย”

“…” พูดภาษาคนได้หรือไม่

---

[1] กู่ฉิน คือ เครื่องดนตรีของจีน

บทสนทนาเป็นทางการเช่นนี้ แค่ซ่งสือชูได้ยินก็รู้สึกปวดฟันแทบเป็นบ้า

“เข้ามาก่อนเถอะ!” กั๋วจื่อเจี๋ยนเป็นสถานศึกษาแรกในราชวงศ์ต้าอิ้น มีชื่อเสียงมากกว่าสถานศึกษาไป๋ลู่ ซ่งสือชูย่อมไม่ดูแคลนแน่นอน

ฉีเหวินเฉิงเดินตามหลังซ่งสือชูเข้าไป

เด็กหนุ่มที่ขับรถม้าขนสัมภาระลงมา สัมภาระกองโต มีเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้นที่เป็นของเด็กหนุ่มขับรถม้า ส่วนใหญ่เป็นของที่ฉีเหวินเฉิงนำมาด้วย มีทั้งหนังสือหายาก หนังสือเก็บสะสมที่ล้ำค่า และยังมีหนังสือความลับจากอดีต

รวมๆ แล้วคือของที่จะให้ผู้ใดเห็นง่ายๆ มิได้

แววตาของซ่งสือชูละจากหนังสือ แล้วมองไปทางกู้จิ่งหยวน “นี่คืออาจารย์ที่เจ้าเชิญมารึ”

“เขา ความรู้มากมาย ไม่ต้องสนใจ!”

กู้จิ่งหยวนพูด แล้วก็เดินเข้าไปในห้องครัว

หลังจากฉีเหวินเฉิงอาบน้ำเสร็จ เปลี่ยนเสื้อผ้าทั้งชุด ถ้าหากเสื้อผ้าสีเขียวเข้มถูกใส่อยู่บนร่างของผู้อื่นคงจะแปลกประหลาด แต่ครั้นเมื่ออยู่บนร่างของฉีเหวินเฉิง กลับขับความสะอาดและความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ของเขาออกมา

คนแปลกหน้าเหมือนหยกงาม สุภาพชนหล่อเหลามิมีผู้ใดเทียบ

หากว่ากันว่ากู้จิ่งหยวนนั้นสง่างามไร้ที่เปรียบ เป็นสีที่ดีที่หายากในโลก ฉีเหวินเฉิงคงเป็นชายหนุ่มรูปงาม อ่อนโยนราวกับหยก

รวมๆ แล้วรูปงามทั้งคู่

หยินผิงที่กำลังยุ่งอยู่ในครัวหันกลับมาเห็นฉีเหวินเฉิงเดินผ่านไปยังลานบ้าน ถ้วยที่อยู่ในมือก็เกือบหล่นลงพื้น

มองฉีเหวินเฉิง แล้วหันกลับมามองกู้จิ่งหยวนอีกครั้ง!

หยินผิงเห็นใบหน้ากู้จิ่งหยวนดำๆ เหลืองๆ ในใจรู้สึกขัดหูขัดตา แล้วสายตาก็ทอดไปมองฉีเหวินเฉิงอีกครั้ง

รูปงามเช่นนี้ ต้องมองให้มากหน่อย ในเมื่อสาวใช้เช่นนางไม่คู่ควรกับคนเช่นนี้ แค่มองมากหน่อยก็ถือว่าได้กำไรแล้วถูกป้ากุ้ยพูดกรอกหูซ้ำแล้วซ้ำเล่า หยินผิงก็รู้สถานะของตนเองดี เว้นเสียแต่มีความสามารถขั้นปรมาจารย์ มิฉะนั้นคงมิมีโอกาสโฉบขึ้นบนกิ่งไม้เฉกเช่นหงส์เพลิง

นางจ้องฉีเหวินเฉิงตาไม่กะพริบ ราวกับมีหัวใจสองดวงกระโจนออกมาจากดวงตาของนาง

บทที่ 150 รังแกลูกชายเจ้า

แววตาของหยินผิงเร่าร้อนเกินไป ไม่เก็บซ่อนไว้แม้แต่น้อย หนังตาของฉีเหวินเฉิงกระตุกสองครั้ง เขาสาวเท้าเร็วขึ้นจนเดินไปถึงห้องครัว

มองอาหารหรูหราที่จัดวางอยู่บนโต๊ะ

สายตาพอใจอย่างมาก

ส่วนในยามนี้กู้จิ่งหยวนแต่งตัวเช่นไร ฉีเหวินเฉิงไหนเลยจะสนใจ

ฉีเหวินเฉิงมองฮะเก๋ากุ้งที่วางอยู่บนโต๊ะ ดวงตาเป็นประกาย หยิบตะเกียบคีบฮะเก๋าขึ้นมามอง เพราะว่าแป้งด้านนอกทำจากมันสำปะหลัง แววววาวเป็นประกาย มองเห็นเนื้อกุ้งข้างในได้อย่างชัดเจน

จิ้มกับเครื่องปรุงที่เตรียมไว้ในจานรอง มีน้ำส้มสายชูใส่กระเทียมที่แดงเล็กน้อย ตอนดมมีกลิ่นฉุนน้อย ๆ แต่นี่คือสิ่งที่ฉีเหวินเฉิงไม่เคยเห็นเลยในเมืองหลวง

เมืองหลวงเป็นสถานที่ที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในราชวงศ์ต้าอิ้น เป็นสถานที่ที่มีความแปลกประหลาดทั้งหมดรวมอยู่มากมาย แต่ในเรือนหลังนี้ เขาเห็นสิ่งที่ไม่เข้าใจมากมายหลายอย่าง

คีบฮะเก๋ากุ้งจิ้มเครื่องปรุงที่อยู่ในจานรอง แล้วใส่เข้าปาก

ทันใดนั้น ใบหน้าของฉีเหวินเฉิงก็ค่อย ๆ แดงขึ้น ดวงตาหรี่เล็กลง คนที่ชิมพริกครั้งแรกจะมีพฤติกรรมแตกต่างไปจากเดิม

แต่ส่วนใหญ่จะตกหลุมรักรสชาตินี้ทันที

มีเพียงส่วนน้อยที่จะรับไม่ไหว

“เป็นเช่นไร” กู้จิ่งหยวนถามออกมา

ฉีเหวินเฉิงพยักหน้า “สด เผ็ด อร่อย!” พูดจบก็หยิบตะเกียบไปกินบะหมี่เย็นในชามถัดไป บะหมี่เย็นเหมือนกับก๋วยเตี๋ยว ผสมกับแตงกวาหั่น หัวไชเท้าฝอย หมี่กึง น้ำส้มสายชู กระเทียม พริกเล็กน้อย

จากนั้นก็วางน้ำจิ้มงาไว้ข้างบะหมี่เย็น

“ถ้าชอบน้ำจิ้มงาสามารถปรุงรสชาติด้วยตนเองได้!” ซ่งสือชูชี้แนะ

ในฐานะที่เป็นคนจากเมืองหลวง มีความชอบน้ำจิ้มงาอย่างที่คนอื่นไม่เข้าใจ ฉีเหวินเฉิงเทน้ำจิ้มงาลงในจาน ค่อย ๆ คลุกเคล้าแล้วตักขึ้นมา ค่อย ๆ เอาเข้าปาก

“อร่อย!”

สายตามองไปที่น้ำแกงไข่ตุ๋นที่อยู่ด้านข้าง

ฉีเหวินเฉิงชิมเข้าไปหนึ่งคำ แล้วมองกู้จิ่งหยวน ในใจเริ่มถอนหายใจว่า หากได้กินอาหารรสโอชาเช่นนี้ทุกวันคงเป็นการเดินทางที่คุ้มค่ายิ่ง

เขาพอใจกับอาหารมาก หลังจากฉีเหวินเฉิงกินข้าวเสร็จก็เริ่มรับการพิจารณาจากซ่งสือชู

แต่ซ่งสือชูไม่มีความรู้ในสมัยโบราณเท่าไรนัก การพิจารณาคงไม่มีทางเป็นไปได้ ดังนั้นนางจึงเปลี่ยนความคิด

สามารถสอนหนังสือที่กั๋วจื่อเจี้ยน การปลูกฝังสอนสั่งน่าจะไม่เลว

สิ่งเดียวที่ระดับความรู้ของนางสามารถทดสอบได้คือการปรับตัว

อีกอย่าง เพื่อตรวจสอบว่าหลังจากเผชิญสิ่งต่าง ๆ คนคนหนึ่งจะสามารถปรับตัวได้หรือไม่ มีความคิดที่รวดเร็วกว่าคนที่ตรวจสอบหรือไม่ ซ่งสือชูจ้องฉีเหวินเฉิง “ลุงหลี่มีลูกชายเจ็ดคน และลูกชายทั้งเจ็ดคนแต่ละคนมีน้องสาวหนึ่งคน แล้วลุงหลี่มีลูกทั้งหมดกี่คน”

ฉีเหวินเฉิงตกตะลึงไปสักพัก

สายตาจ้องไปที่กู้จิ่งหยวน แต่กู้จิ่งหยวนไม่มองเขาเลยแม้แต่น้อย

คำถามเช่นนี้ ราวกับเป็นอะไรที่แปลกใหม่ แต่ไม่ยากสำหรับเขาเลยแม้แต่น้อย ไม่ใช่คำถามที่ต้องใช้การคำนวณเก้าบท แต่ต้องคิดเร็วสักหน่อย “ลูกแปดคน น้องสาวเป็นคนเล็กที่สุด”

ซ่งสือชูพยักหน้ารับ และไม่ได้คิดจะทดสอบต่อ

จึงให้พื้นที่กับกู้จิ่งหยวนและฉีเหวินเฉิงได้คุยกัน

ทั้งสองคนนี้รู้จักกันแน่ๆ นางยืนอยู่ตรงนี้ ทั้งสองคนคุยอะไรกันไม่ได้ เป็นคนต้องหูไวตาไวหน่อยถึงจะดี

ซ่งสือชูเดินออกจากห้องรับแขก จากนั้นก็เดินไปยังสถานศึกษาประจำหมู่บ้าน

สถานศึกษาสร้างเสร็จแล้ว มีลานอยู่ทั้งสี่ทิศ มีทั้งหมดห้าห้อง หนึ่งในนั้นสร้างให้กู้จิ่งหยวนใช้สำหรับพักผ่อน อีกห้องคือห้องเก็บฟืน ส่วนห้องที่เหลือใช้สำหรับการเรียนการสอน

เด็กชายสองคนเรียนในห้องใหญ่ ส่วนเด็กหญิงหนึ่งคนเรียนในห้องเล็ก ขนาดประมาณหนึ่งส่วนสามของห้องเรียนเด็กผู้ชาย

แต่ผู้ใดจะสนว่าห้องเรียนเด็กหญิงเล็กกันเล่า แค่มีห้องก็ถือเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น เด็กหญิงที่อยู่ในวัยเรียนคงจะมีไม่มากนัก ห้องเล็กๆ เพียงห้องเดียวก็น่าจะเพียงพอแล้ว

ซ่งสือชูเดินไปถึงห้องที่เอาไว้ให้กู้จิ่งหยวนพักผ่อน ด้านในทำความสะอาดอย่างดี มีแม้กระทั่งผ้าปูที่นอน

แม้ว่าจะเป็นวัสดุธรรมดาทั่วไป แต่ก็ตั้งใจทำอย่างมาก

หัวหน้าหมู่บ้านอยากให้หมู่บ้านดีขึ้น และมั่งคั่งยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ในใจซ่งสือชูเข้าใจดี จากนั้นก็เดินออกจากห้องเรียนไป

เห็นซ่งปินเดินวนไปมาอยู่ด้านนอก สายตาลังเล ช่วงนี้เจอเด็กคนนี้บ่อยเหลือเกิน เหมือนว่าจะเจอกันบ่อยเกินไปแล้ว

“เจ้าตามข้ามาทำไม” ซ่งสือชูถาม

ซ่งปินสาวเท้าไปด้านหลังหนึ่งก้าว สายตาระแวดระวัง ในมือถือกระบองไว้ด้านหน้า “ข้าไม่ได้ตามเจ้า ข้ามาดูห้องเรียน หลังจากนี้ลูกชายเจ้าจะมาเรียนที่นี่มิใช่หรือ”

“แล้วเกี่ยวอะไรกับเจ้า” ซ่งสือชูขมวดคิ้ว

“ข้าเรียนเก่ง ข้าจะไม่ไปเรียนในเมืองอำเภอ และไม่ไปเรียนกับเสิ่นจวี่เหริน ต่อไปข้าจะมาเรียนที่นี่ ลูกชายเจ้าโง่เขลาเรียนสู้ข้ามิได้แน่นอน” ซ่งปินพูดจบ ในใจก็รู้สึกสะใจนัก

เขาสู้ซ่งสือชูมิได้ แต่สู้กับซ่งอวินที่อายุน้อยกว่าเขาสองปีได้

แต่ว่ามิเป็นไร เขาเรียนเก่ง รอหลังจากเริ่มเรียนแล้ว เขาจะใช้คะแนนแสดงให้เห็นว่าเขานั้นมีอนาคตที่สุดในห้องเรียน ถึงตอนนั้นก็บดขยี้เจ้าเด็กซอมซ่อมอซอนั่น!

“เช่นนั้นเจ้าคงเก่งจริงๆ!” นึกถึงความจำของซ่งอวินที่แค่เห็นผ่านตาก็จดจำได้ ซ้ำยังมีความสามารถในการเข้าใจอะไรง่ายๆ

ซ่งปินโง่เขลาทึ่มทื่อเช่นนี้ เฮ้อ…

ยามนี้ก็แค่ได้ดีใจเล็กน้อยเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องไปว่าเจ้าเด็กน้อยคนนี้หรอก

ซ่งสือชูคิดเช่นนั้นก็มองซ่งปินอย่างเข้าอกเข้าใจ มีบิดามารดาที่ขายของคดโกงจนไม่น่าเชื่อถือก็ช่างเถอะ แต่สมองของเขาเองก็เหมือนว่าจะใช้งานได้ไม่ดีสักเท่าไรนัก

ต่อไปจะใช้ชีวิตอย่างไร

ซ่งปินขมวดคิ้ว เขาจ้องซ่งสือชู ในใจรู้สึกแปลกๆ สบตากับซ่งสือชูครั้งหนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวแล้ววิ่งออกไป

ซ่งปินกลับถึงบ้าน เห็นสตรีในลานบ้านเพิ่มขึ้นมาหนึ่งคน

ทันใดนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนไป เขามองสีหน้าซีดขาวของเฉิงซื่อ และเดินไปหยุดอยู่ข้างกายเฉิงซื่อ “ท่านแม่ นั่นคือผู้ใด”

“แม่ใหม่เจ้า!” ซ่งเต๋อเถียนพูดออกมา ซ่งปินตกใจจนแทบล้มลงไป “อะไรกัน!”

“ท่านแม่ ท่านพ่อเขาล้อเล่นใช่หรือไม่ ข้า…” ซ่งปินรีบถามขึ้น แต่ยังไม่ทันพูดจบ ก็เห็นน้ำตาในดวงตาไหลอาบแก้มเฉิงซื่อ

ปกติเขาไม่เคยเห็นเฉิงซื่อมีท่าทีเช่นนี้มาก่อน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็แสดงให้เห็นว่าท่านพ่อหาภรรยาใหม่จริงๆ ตาแก่ตัณหากลับ!

“ท่านแม่อย่าเสียใจ ท่านยังมีข้า ต่อไปข้าจะกตัญญูต่อท่าน!” ซ่งปินรีบร้อนพูดขึ้น กลัวเฉิงซื่อจะคิดไม่ตก กลัวว่าจะเกิดเรื่องร้าย เมื่อก่อนไม่เคยรู้สึกว่าเลยว่าแม่เลี้ยงมีอะไรไม่ดี

ที่ใด แต่เมื่อนึกถึงซ่งสือชูที่ใช้ชีวิตในเมื่อก่อน ซ่งปินก็ตัวสั่นขึ้นมา

แววตาทอดมองไปยังสตรีคนนั้นอย่างระแวดระวัง

เด็กน้อยนุ่มนิ่มยามนี้กลับรู้ความขึ้นมากะทันหัน

เฉิงซื่อฟังคำพูดของซ่งปิน จู่ๆ ก็นึกถึงหญิงหม้ายภรรยาเก่าของเสิ่นหวายรั่ว นังตัวซวยคนนั้นไม่มีสามีก็ใช้เด็กมาบังหน้า

นางเองก็มีบุตรชาย

นางกอดซ่งปินไว้แน่น “ลูกชายข้า เจ้าต้องตั้งใจเรียนหนังสือ ในอนาคตสอบจอหงวน ให้แม่ลองรู้สึกเสียหน่อยว่าเป็นแม่ของจอหงวนนั้นจะมีความรู้สึกเช่นไร”

“ขอรับ สอบจอหงวน!” เฉิงซื่อพูดไป ซ่งปินก็พูดซ้ำรอบหนึ่ง

ในใจของซ่งเต๋อเถียนรู้สึกไม่สบายใจ

คนที่มีลับลมคมในทำเรื่องเหลวไหลเป็นเฉิงซื่อแท้ๆ แต่เหตุใดตอนนี้เหมือนว่าเขาจะต้องอยู่คนเดียวเล่า

สายตามองไปยังภรรยาที่ซื้อมาใหม่ “เจ้าจะอยู่ตรงนั้นทำไม ยังไม่ไปอุ่นเตียงอีกหรือ”

“อะไรกัน” หลิ่วฮว่าแหงนมองท้องฟ้า ยังกลางวันแสกๆ จะอุ่นเตียงทำไม

บทที่ 151 ไม่เจียมตัว

เฉิงซื่อเห็นซ่งเต๋อเถียนไร้ยางอายถึงเพียงนี้ กล้าพูดเรื่องนี้ต่อหน้าเด็กน้อย นางก็ลุกขึ้นยืนเตรียมจะหยิกซ่งเต๋อเถียน

ทันทีที่ตั้งท่าเตรียมจะลงมือ

ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับสายตาข่มขู่ของซ่งเต๋อเถียน เฉิงซื่อก็ไร้อารมณ์ทันที

“อย่าหาเรื่อง ข้าไว้หน้าเสี่ยวปิน ถึงให้เจ้าอยู่ที่นี่อย่างสงบสุขสักสองสามวัน ถ้าหากยังไม่รู้สถานะของตนเอง ข้าจะไล่เจ้าออกไป!”

ซ่งเต๋อเถียนพ่นออกมาหนึ่งประโยคก็สาวเท้าเข้าห้องนอนไป ปิดประตู จากนั้นก็กระโจนเข้าหาหลิ่วฮว่าทันที

เฉิงซื่อยืนอยู่ด้านนอกอย่างตกตะลึง ฟังเสียงเอี๊ยดอ๊าดจากด้านในผ่านรอยแยกประตูห้อง

หลิ่วฮว่าเป็นผู้ใด แค่หญิงนางโลมแก่ ๆ ที่ไม่มีที่ไปในหอนางโลม...ยิ่งคิดในใจของเฉิงซื่อก็ยิ่งไม่พอใจ แต่คำขู่ของซ่งเต๋อเถียนยังคงวนเวียนอยู่ในหัว

เฉิงซื่อสงบจิตสงบใจลง

จูงซ่งปินไปบ้านที่โจวอานเคยอาศัยอยู่

“ไม่รู้ว่าตอนนี้พี่ใหญ่เจ้าเป็นเช่นไรบ้าง” เฉิงซื่อบ่นพึมพำ

ซ่งปินกะพริบตา เขาไม่มีความรู้สึกอะไรกับโจวอาน พี่ชายต่างนามสกุลผู้นั้นแกล้งเขาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก และยังแย่งเขากินไข่ตอนที่ท่านพ่อท่านแม่ไม่เห็นอีก

“ท่านแม่ เขาโตเพียงนั้นแล้ว ยังดูแลตัวเองได้ไม่ดี เช่นนั้นก็ไร้ประโยชน์เกินไปแล้ว ท่านใช้ชีวิตของตนเองให้ดีก็พอ ดูท่าทางของท่านพ่อหลังจากนี้คงไม่สนใจท่านแล้วจริง ๆ ตอนนี้ข้ายังเล็ก เลี้ยงดูท่านแม่ไม่ได้ ท่านแม่ต้องเลี้ยงตนเองให้ได้นะขอรับ”

ซ่งปินพูดไปก็กลัดกลุ้มไป ใช้ชีวิตในหมู่บ้านเช่นนี้ มีวิธีใดที่จะหาเงินได้บ้างนะ!

นอกจากจะไปเก็บผลไม้บนภูเขามาขายในหน้าหนาว เหมือนว่าจะมีเพียงไปซักผ้าให้คนร่ำรวยเท่านั้น

“ท่านแม่ ไม่ได้ทำงานหนักมาหลายปี ท่านจะทำไหวหรือไม่ ท่านต้องอดทนรอจนถึงวันที่ข้าสอบจอหงวน จะรีบตายมิได้ หากท่านตายไปแล้ว ข้าจะถูกแม่เลี้ยงที่ท่านพ่อหามารังแกเอาได้ ท่านลองคิดดูว่าปกติท่านทำอย่างไรกับซ่งสือชู นางก็จะทำเช่นนั้นกับข้า”

ซ่งปินพูดเสียงเบา ครั้นเงยหน้าขึ้นก็เห็นสีหน้าของเฉิงซื่อซับซ้อนยิ่งกว่าเดิม คล้ายถูกอะไรมากระตุ้น

เขาเอื้อมมือออกไปเกาหัวตัวเองสองสามครั้งอย่างงุนงง

เมื่อครู่เกิดเรื่องอะไรที่เขาไม่รู้หรือไม่

เหมือนจะไม่มี เหตุใดสีหน้ามารดาจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนเสียดื้อๆ

ซ่งปินก้มหน้า พูดเสียงทุ้มต่ำ “ท่านแม่ ข้าจะไปเรียนหนังสือในหมู่บ้าน เช่นนี้ก็จะได้เจอท่านทุกวัน ข้าไม่ไปในเมืองอำเภอแล้ว เมืองอำเภอไกลเกินไป ข้าไม่เห็นท่านยามกลางคืน

จะนอนไม่หลับได้ กลางคืนนอนไม่หลับ การเรียนก็จะไม่ดีไปด้วย”

“แต่ว่า...” เฉิงซื่อไม่เต็มใจ

ในมุมมองของเฉิงซื่อ ยิ่งสถานศึกษาใหญ่มากเท่าไร ก็ยิ่งมีการสอนที่ดีมากเท่านั้น

ในสถานที่ที่ยากจนเช่นหมู่บ้านเค่าซาน จะมีอาจารย์ที่ดีได้อย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้น มีแต่สามีของนังซ่งสือชูที่มาสอนหนังสือ หากมุ่งเป้ามาที่บุตรชายของนาง ชีวิตนี้คงจบสิ้นกันพอดี

“ลูกชายข้า เหตุใดเจ้าถึงมีความคิดเช่นนี้ ถ้าหาก...”

“ท่านแม่ ท่านสู้ซ่งสือชูมิได้ แต่ข้าจะสู้คนพิการมิได้เชียวหรือ วางใจเถอะ ข้าจะไม่ถูกรังแกแน่นอน” ซ่งปินจำเป้าหมายของตนเองฝังใจ ก็คือหลังจากไปเรียนหนังสือแล้ว จะแกล้งซ่งอวินให้สาสม

ดังนั้นต้องบอกเรื่องที่จะไปสถานศึกษาออกมา

“หากมีผลกระทบต่อการสอบจอหงวนของเจ้า...” เฉิงซื่อยังคงไม่เต็มใจ

ซ่งปินกลอกตา “ท่านแม่ ท่านอยู่บ้านคนเดียวไม่ปลอดภัย หากถูกสองคนนั้นรังแกจะทำเช่นไร ตอนนี้ในบ้านยังมีปีศาจเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งคน ฟังข้าเถอะ!”

เฉิงซื่อตัวสั่นเทา นางจำได้อย่างชัดเจน ว่าซ่งเต๋อเถียนอยากจะฆ่านางในชั่วพริบตา

ถ้าหากเจ้าบุตรชายไม่อยู่บ้าน ความกล้าของซ่งเต๋อเถียนก็จะมีมากขึ้น นางจะทำเช่นไร บุตรชายต้องอยู่บ้าน สถานศึกษาในหมู่บ้านก็ไม่เลว หยวนจิ่งคงไม่อาจรังแกบุตรชายของนางต่อหน้าเด็กคนอื่นๆ ได้

ส่วนอีกด้านหนึ่ง

ในลานเรือนของซ่งสือชู กู้จิ่งหยวนและฉีเหวินเฉิงนั่งอยู่ในห้องหนังสือ

“เหตุใดคนที่มาเป็นเจ้า” กู้จิ่งหยวนถามอย่างเย็นชา

ฉีเหวินเฉิงหัวเราะออกมา “ท่านพ่ออายุมากแล้ว จากเมืองหลวงจนถึงเมืองถง หนทางไกลแสนไกลเป็นหมื่นๆ ลี้ เดินทางเหนื่อยล้ายากลำบากนักหนา...”

“พูดภาษาคน!” กู้จิ่งหยวนมองฉีเหวินเฉิงอย่างเย็นชา

ฉีเหวินเฉิงหุบพัดในมือ “ในเมืองหลวงอะไรๆ ก็ไม่แน่นอนอยู่ที่นั่น ผู้ใดก็ต้องวนเข้าไปในสังคมเช่นนั้น ออกมาเดินเล่นข้างนอกสักหน่อยดีกว่า”

กู้จิ่งหยวนหมุนตัวกลับ แววตาลุ่มลึก “ศาลเจ้าห้าเซียนมีการเคลื่อนไหวใดๆ หรือไม่”

“ไม่มี!” ฉีเหวินเฉิงส่ายหน้า

ทั้งสองคนแลกเปลี่ยนข่าวสารกัน แล้วฉีเหวินเฉิงก็เอ่ยอย่างกะทันหันว่า “ลูกชายของนางซ่งช่างคุ้นหน้าคุ้นตา เจ้า...”

“เจ้ารู้มากเกินไปแล้ว” กู้จิ่งหยวนหรี่ตาลง เขาลูบอาวุธที่พกติดตัวมาด้วย

ฉีเหวินเฉิงหุบยิ้มทันใด “ข้าจะไปพักผ่อน เชิญเจ้าตามสบาย!” พูดจบก็หมุนตัวจากไป

เดินออกจากห้องหนังสือ สายตาทอดมองซ่งอวินที่อยู่ในลานบ้าน ในสนามรบกู้จิ่งหยวนไม่เคยใส่หน้ากากเช่นหลานหลินหวัง แต่เหตุใดถึงมาปลอมตัวเป็นคนพิการในสถานที่เล็กๆ เช่นนี้

ที่แท้มีหญิงงามและบุตรชายหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่

ถ้าหากคนในเมืองหลวงรู้ละก็

เกรงว่าการใช้ชีวิตในเมืองเล็กๆ เช่นนี้จะไม่สงบอีกแล้ว

ฉีเหวินเฉิงนึกถึงอาหารที่เพิ่งกินเมื่อครู่แล้ว เขาก็มีความคาดหวังในการใช้ชีวิตในเมืองถงมากขึ้น

ใช้ชีวิตปกติๆ ผ่านไปวันต่อวัน

ในที่สุดก็ถึงวันเปิดเรียนของสถานศึกษาในหมู่บ้าน

ซ่งสือชูกุมมือเฉินฮูหยิน พร้อมกับเอ่ยว่า “วางใจเถอะ เพียงแค่สอนให้เด็กผู้หญิงอ่านออกเขียนได้ เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตปลูกฝังสามมุมมองที่ดีก็พอ อ่านกวีแต่งกลอนก็ไม่จำเป็นแล้ว”

“สอนให้อ่านออกนั้นง่าย แต่สิ่งที่ยากคือจะสอนให้เด็ก ๆ ใช้ชีวิตอย่างไร” เฉินฮูหยินรู้สึกว่าซ่งสือชูตั้งใจทำให้นางลำบากใจ

แต่ว่าเมื่อนึกถึงอาจารย์ ‘หยวนจิ่ง’ ที่สอนอยู่ที่เดียวกัน เฉินฮูหยินก็รู้สึกตื่นเต้นมากขึ้น

ไม่ใช่ว่านางมีความคิดใด ๆ กับกู้ซื่อจื่อ ในคราวของนางคิดอะไรกับเทพเจ้าแห่งสงครามอย่างกู้จิ่งหยวนมิได้

จะว่าไปแล้ว ก็คงเป็นความเคารพที่อยู่ในใจ เคารพที่เขาปกป้องราชวงศ์ต้าอิ้น

ดังนั้นให้มาหมู่บ้านนี้วันละครั้งทุกวัน สอนเด็ก ๆ ให้อ่านออก นางจึงเต็มใจอย่างยิ่ง ท้ายที่สุด ในอีกมุมหนึ่งนางยังสามารถพูดได้อีกว่า ‘เป็นเพื่อนร่วมงานกับเทพแห่งสงคราม’ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

เฉินฮูหยินเดินเข้าไปในห้องเรียนเด็กผู้หญิง มองเด็กน้อยสองสามคนที่นั่งอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยจ้องมองนางอย่างมีความหวัง

ความรับผิดชอบก็บังเกิดขึ้นมาเองในหัวใจ

ต้องสอนพวกนางให้ได้ ต้องให้พวกนางรู้ว่าโลกภายนอกเป็นเช่นไร ในชีวิตของคนเราต้องมีความปรารถนา เป้าหมายไม่เพียงแค่ให้กำเนิดลูกและปรนนิบัติบุรุษเท่านั้น

ฝั่งของเฉินฮูหยินเป็นไปอย่างราบรื่น สุดท้ายแล้วโอกาสในการเข้าเรียนของเด็กผู้หญิงยังยากมากนัก

เด็กสาวหลายคนนั้นก็รู้ว่าตนเองโชคดีเพียงใดถึงได้มาที่นี่ ดังนั้นจึงให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

เปรียบกับอีกด้าน กู้จิ่งหยวนสอนห้องเด็กผู้ชายค่อนข้างวุ่นวาย

ถึงขนาดมีคนมาเรียนมือเปล่า แม้แต่กระดาษและพู่กันก็มิได้เตรียมมา

กู้จิ่งหยวนเจอสถานการณ์เช่นนี้ แต่ไม่กลับตื่นตระหนกตกใจหรือว่าสนใจใดๆ เดินเข้าไปในห้อง สิ่งแรกคือทำตามลำดับขั้นตอนที่อาจารย์ควรจะทำ

มองซ่งอวินที่มาเข้าเรียน และเริ่มสอนอย่างเป็นทางการ

ส่วนคนที่ไม่ได้เอากระดาษมาก็มิใช่บุตรชายเขาสักหน่อย เขาเพียงเอาความรู้ที่ตนเองมีถ่ายทอดออกไปก็พอ จะรับไว้หรือไม่ก็ต้องดูสติปัญญาของเจ้าเด็กพวกนี้แล้ว

โอกาสมีให้เฉพาะคนที่เตรียมตัวมาเท่านั้น

ผ่านไปหนึ่งคาบ กู้จิ่งหยวนออกจากห้องเรียนไป

เจอเฉินฮูหยินที่เดินออกมาจากห้องเรียนเช่นกัน ทันทีที่เฉินฮูหยินเห็นกู้จิ่งหยวน ในหัวก็คิดถึงความคิดของบุตรชายโง่ที่มของตนเอง

ชอบหญิงใดไม่ชอบ มาชอบหญิงของคนผู้นี้!

ช่างไม่เจียมตัวเลยจริงๆ!

บทที่ 152 นังหนูซ่งสาม

เฉินฮูหยินพยักหน้าให้กู้จิ่งหยวนจากไกลๆ การพยักหน้าให้เพื่อนร่วมงานก็ยังต้องแสดงออกมา

เฉินฮูหยินไม่เหมือนกับกู้จิ่งหยวน ไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี่นานๆ ทุกวันสอนเสร็จให้การบ้านก็สามารถกลับเข้าไปในเมืองได้

ส่วนเด็กผู้หญิงหลายคนในห้องเรียน พวกนางต้องซึมซับความรู้ด้วยตนเอง

ห้องเรียนเด็กผู้หญิงสอนสบายที่สุด เฉินฮูหยินค่อยๆ ไม่รู้สึกต่อต้าน

ส่วนกู้จิ่งหยวนต้องอยู่ในสถานศึกษาทั้งวัน

แต่ซ่งอวินต้องอยู่ในสถานศึกษาวันละสองชั่วยาม ยามอื่นๆ ต้องกลับเรือนไปรับความรู้จากอาจารย์คนใหม่ จากการสอนของฉีเหวินเฉิง

ในที่สุดเป่ยอานก็ได้ผ่อนคลายเสียที ไม่ต้องกังวลใจเรื่องการเรียนของซ่งอวิน เขากลัวว่าทักษะของตนเองไม่ดีพอจนทำให้คุณชายน้อยเรียนล่าช้า

ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังเดินไปในทางที่ถูกที่ควร

เพียงแต่ซ่งสือชูกำลังจะเดินออกจากประตูเรือน ก็เห็นฉีเซิงยืนเฝ้าอยู่ด้านนอก

ฉีเซิงแต่งกายสะอาดสะอ้าน ไม่เหมือนอย่างปีที่แล้ว เพราะสร้างถนนจนทำให้ตนเองมอซอ ฝุ่นเต็มตัว ที่สำคัญคือในมือยังถือลูกพลับแดง ยืนอยู่ตรงหน้าซ่งสือชู ท่าทางเจ้าชู้เหมือนกำลังมาจีบสาว

“เจ้ามอบลูกท้อแก่ข้า ข้าตอบแทนเจ้าด้วยหยกงาม...” ฉีเซิงท่องกลอน ในมือยื่นดอกเบญจมาศขาวออกมา ส่งให้ซ่งสือชู

ซ่งสือชูเห็นดอกเบญจมาศขาว หนังตาก็กระตุกอย่างรุนแรง มองฉีเซิงคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ข้ามีสามีแล้วเจ้ามิรู้หรือ ตอนนี้เจ้าทำเช่นนี้ ตามกฎของหมู่บ้านเค่าซานของพวกเรา ต้องถูกขังในกรงหมู!”

ฉีเซิงเก็บดอกไม้ในมือกลับ “พวกเจ้ายังไม่ได้เข้าพิธีคำนับฟ้าดิน และยังไม่ได้ทำเรื่องสามหนังสือหกพิธีการ จึงยังไม่ถือว่าแต่งงาน หญิงงามแสนดี เจ้าเป็นที่หมายปองของชายหนุ่ม! อืม” ฉีเซิงยื่นมือออกมาอีกครั้ง

ซ่งสือชูหมดคำจะพูด คนเช่นฉีเซิงนี้ พอเกี้ยวผู้ใดขึ้นมาแล้วช่างทำตัวได้กวนบาทายิ่งนัก ไม่โรแมนติกก็ช่างเถอะ คนสมัยโบราณเข้าใจความโรแมนติกที่ใดกัน แต่ว่าก็ไม่ต้องเกินจริงเช่นนี้ก็ได้

มิหนำซ้ำดอกเบญจมาศที่อยู่ในมือยังเป็นสีขาว มีเรือนกระจกนี่ช่างดีเสียจริง ต้นฤดูใบไม้ผลิก็สามารถเก็บดอกเบญจมาศได้ แต่รู้หรือไม่ว่าดอกเบญจมาศใช้ทำอะไร

สีนี้เหมาะสำหรับวางหน้าหลุมฝังศพ

“เลิกเล่นได้แล้ว ข้าไม่ชอบเจ้า สร้างถนนของเจ้าให้ดีเถอะ!” ซ่งสือชูตบไหล่ของฉีเซิง หมุนตัวเดินเข้าไปในเรือน

ฉีเซิงมองตามเงาหลังของซ่งสือชูอย่างตกตะลึง

ดอกเบญจมาศในมือร่วงหล่นลงพื้น

จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไป!

ในเวลานี้ เสิ่นเจินจูเดินออกมาจากหัวมุมถนน เก็บดอก-เบญจมาศที่อยู่บนพื้นขึ้นมา วางไว้ใต้จมูกและสูดดมเบาๆ

“งามนัก!” เสิ่นเจินจูถือดอกเบญจมาศขาวเดินกลับบ้านของตนเองไป

เสียบดอกเบญจมาศอย่างระมัดระวังลงในโถที่อยู่ในสวน แล้วเทน้ำมากพอสมควรลงไป

หันหน้ากลับไปมองเสิ่นหวายรั่วที่จัดหนังสืออยู่ “ท่านพี่ ท่านเตรียมตัวไปเมืองหลวงเมื่อใดหรือ”

“สามวันหลังจากนี้” เสิ่นหวายรั่วพูดไปก็มองไปทางห้องครัว

ท่านแม่เฒ่าเสิ่นนึ่งหมั่นโถวอยู่ในครัว กลิ่นหอมของหมั่นโถวนึ่งลอยอบอวลออกมาจากเตา บุตรชายกำลังจะเดินทางไกล ในฐานะคนเป็นมารดา แม่เฒ่าเสิ่นต้องเตรียมของอย่างดีเอาไว้

เสื้อผ้าที่ชอบ ของกินของใช้ระหว่างทาง เงินสำรอง และหนังสือแสดงตัวตน สิ่งเหล่านี้ต้องใช้หลังจากออกไป ไม่สามารถขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้

ส่วนหยวนซื่ออุ้มเด็กน้อย และมองออกไปนอกหน้าต่าง

แววตาอบอุ่นอ่อนโยน นางมักจะเอื้อมมือออกมาบีบแก้มของเด็กน้อยบ่อยครั้ง

ครอบครัวอบอุ่นยิ่ง

เสิ่นเจินจูลูบห่อยาข้างกาย มองไปทางเสิ่นหวายรั่ว “ท่านแม่นึ่งหมั่นโถวทำไม หม้อใหญ่เพียงนี้พวกเรากินไม่หมดหรอก!”

แม่เฒ่าเสิ่นหัวเราะออกมา “พรุ่งนี้คนไม่น้อยจะมาที่นี่ พี่ชายเจ้าเป็นจวี่เหริน จะไปสอบที่เมืองหลวง คนที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั่วทุกสารทิศจะมาที่นี่ ขนาดนายอำเภอยังต้องส่งคนมาทักทาย พวกเราต้องเตรียมของรับแขก หมั่นโถวชั้นดีทั้งขาวทั้งหอมทั้งใหญ่!”

“พรุ่งนี้คนมากมายจะมา จะมีผู้ใดบ้างเล่า ซ่งสือชูมาหรือไม่” เสิ่นเจินจูมองเสิ่นหวายรั่ว

รอยยิ้มบนใบหน้าของเสิ่นหวายรั่วค่อย ๆ แข็งกระด้างขึ้น นึกถึงเรื่องที่ซ่งสือชูโยนเขาลงไปในบ่อส้วมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ไม่รู้!” เสิ่นหวายรั่วส่ายหน้า

เสิ่นเจินจูพูดต่อ “หากตอนนั้นท่านพี่คบหากับพี่เสี่ยวชูก็คงดี ตอนนี้พวกเราก็คงจะมีเรือนหลังใหญ่”

นางถอนหายใจออกมา เสิ่นเจินจูเดินไปที่ห้องนอนของตนเอง

ส่วนหยวนซื่อที่นั่งอุ้มเด็กน้อยอยู่ในห้อง ใบหน้ายังแต่ง-แต้มด้วยรอยยิ้ม ทำเหมือนไม่ได้ยินคำพูดของเสิ่นเจินจูเมื่อครู่เลย

เสิ่นหวายรั่วเดินเข้ามาด้านใน เห็นหยวนซื่ออ่อนแอเช่นนี้ “เจินจูเป็นเช่นนี้ เจ้าอย่าคิดเล็กคิดน้อยกับนางเลย รอข้ากลับมาจากเมืองหลวง จะจัดการเรื่องงานแต่งให้ นางแต่งออกไปแล้วเจ้าก็ไม่ต้องถูกกดขี่มากนัก”

“ท่านคิดมากไปแล้ว ข้าไม่เป็นไร อีกอย่างเรื่องที่น้องสาวพูดก็ถูกแล้ว หากซ่งสือชูหันหน้ากลับมาก็คงจะดีไม่น้อย

ท่านไปสอบที่เมืองหลวงนั้นไม่ง่ายเลย สถานที่แห่งนั้นจะอยู่จะกินก็ต้องใช้เงิน บ้านข้าไม่ได้ร่ำรวย ทำอะไรเพื่อท่านได้ไม่มาก ถ้าซ่งสือชูเป็นภรรยาของท่าน ไม่ว่าจะเป็นภรรยาหรืออนุ พวกเราก็จะไม่ต้องอยู่อย่างลำบากมาก”

“อย่าคิดมาก ถึงแม้นางจะไม่เลอะเลือนแล้ว แต่ข้าคิดดีอย่างถี่ถ้วนแล้ว อย่างไรเจ้าก็เป็นห้องหลัก นางยิ่งไปมิได้เลย” นับวันเสิ่นหวายรั่วก็ยิ่งชอบความมีเหตุผลของหยวนซื่อมากขึ้นเรื่อยๆ

คนเช่นนี้ถึงจะเหมาะสมกับการเป็นภรรยา

ซ่งสือชูนิสัยดื้อรั้นเกินไป ถ้าเป็นภรรยาต้องมีอำนาจเหนือกว่าเขาเป็นแน่ การใช้ชีวิตก็จะยุ่งเหยิง เพราะมิตรภาพอันน้อยนิดในยามหนุ่มสาวของพวกเขา เขาถึงได้ไม่ใส่ใจกับนิสัยของนาง

เสิ่นหวายรั่วคิดเช่นนั้น

ไม่นานก็ถึงวันรุ่งขึ้น

คนในหมู่บ้านรู้ว่าเสิ่นหวายรั่วจะไปสอบ พวกเขาก็พากันไปที่บ้านตระกูลเสิ่นเพื่อทักทายและอวยพร

หัวหน้าหมู่บ้านก็จำเป็นต้องไปด้วยเช่นกัน

ส่วนซ่งสือชูไม่มีอารมณ์จะไปดูผู้คนจอมปลอมเหล่านั้น

ซ่งหลิงเซียงรีบกลับมาจากเรือนกระจก มองซ่งสือชูและเอ่ยว่า “พริกถึงเวลาที่สมควรเก็บได้แล้ว!”

“เก็บได้แล้ว!” ซ่งสือชูดีใจขึ้นมาทันที

มีพริกแล้วก็ทำน้ำพริกได้ ทำอาหารเลิศรสได้อีกมากมาย หลังจากนี้พริกจะเป็นสัญลักษณ์ของเมืองถง ก็เหมือนกับหูหนาน ซื่อชวน และฉงชิ่งในยุคที่นางใช้ชีวิตอยู่ เพียงพูดถึงสถานที่เหล่านั้น สิ่งแรกที่คิดขึ้นมาในหัวก็คือพริก! ส่วนที่สองคือหม้อไฟ และความหลากหลายของอาหาร

“เก็บมาตากให้แห้ง เตรียมหม้อไฟ หม่าล่าทั่ง ร้านปิ้งย่างจะเริ่มเปิดแล้ว” ซ่งสือชูเอ่ย

ซ่งหลิงเซียงพยักหน้ารับ แล้วเดินออกไปด้านนอก

ฉีเหวินเฉิงเดินผ่านมาตรงนี้ ฝีเท้าก็หยุดลง มองซ่งสือชูและถามว่า “หม่าล่าทั่งคืออะไร”

“เจ้าอยากกินรึ” ซ่งสือชูเงียบลง พูดจบก็คิดได้ว่าหลังจากที่ฉีเหวินเฉิงมาที่นี่ยังไม่เคยได้ลิ้มลองชิมรสหม่าล่าทั่งเลย ดังนั้นอาหารมื้อค่ำก็จะเปลี่ยนอีกครั้ง “ได้สิ ข้าจัดการให้”

“เช่นนั้นขอบคุณพี่สะใภ้ตรงนี้” ฉีเหวินเฉิงขอบคุณและส่งยิ้มให้

อย่างไรก็ตาม ซ่งสือชูไม่ชอบคำว่าพี่สะใภ้คำนี้อย่างยิ่ง ความสัมพันธ์ของนางและกู้จิ่งหยวน ฉีเซิงยังมองออกว่าจอมปลอม แต่ฉีเหวินเฉิงอยู่ที่นี่ทั้งวันกลับยังมองไม่ออก

นี่ไม่ได้กำลังเยาะเย้ยนางใช่หรือไม่

“เปลี่ยนคำพูดได้หรือไม่” ซ่งสือชูถาม

ฉีเหวินเฉิงส่ายหน้า เปลี่ยนคำเปลี่ยนเป็นอะไร แม่นางซ่งหรือนังหนูซ่งสาม

เรียกแม่นางซ่งนั้นก็ห่างเหินกันเกินไป ส่วน ‘นังหนูซ่ง-สาม’ หากเขากล้าเรียกเช่นนี้ กู๋จิ่งหยวนคงได้ทุบเขาออกนอกเมืองถงภายในวันนี้เป็นแน่

บทที่ 153 โดนพิษหรือไม่

ซ่งสือชูขมวดคิ้ว นี่คิดว่านางพูดง่ายใช่หรือไม่

“หยินผิง อาหารวันนี้รสชาติจืด ของทอดกับหม่าล่าทั่งก็ไม่ต้องแล้ว!” นางตะโกนไปทางห้องครัว แล้วมองฉีเหวินเฉิง

แต่ซ่งสือชูก็ต้องผิดหวัง

เพราะฉีเหวินเฉิงยังคงสงบนิ่ง ไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด

การล่อลวงด้วยอาหารรสเลิศ ดูเหมือนจะไม่ได้ผล

ยามนี้เป็นเรื่องที่ค่อนข้างน่ารำคาญสำหรับคนที่ควบคุมตนเองได้ดีขึ้นเช่นนี้

“นังหนูซ่งสาม แย่แล้ว เกิดเรื่องแล้ว!” จู่ๆ สะใภ้หนิวก็รีบเข้ามาเกาะกำแพงจากด้านนอก หอบหายใจหนัก

ท่าทีเช่นนี้ของสะใภ้หนิวดูคุ้นตาอยู่บ้าง ซ่งสือชูโมโหและรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีนัก

นางเอื้อมมือไปลูบหลังสะใภ้หนิวให้นางหายใจได้คล่องขึ้น เอ่ยถาม “เกิดอะไรขึ้น เกิดเรื่องกับหวังหลินอีกแล้วหรือ”

“ไม่ใช่ ครั้งนี้เป็นเสี่ยวหนิว วันนี้เสิ่นจวี่เหรินเชิญแขกไปกินอาหารที่บ้าน เสี่ยวหนิวก็ไปกับเด็กคนอื่นๆ ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เด็กน้อยไปกินยาพิษที่วางไว้ดักหนูในบ้านของเขา เจ้าเจ้ารีบไปดูเสี่ยวหนิวหน่อย”

“เหตุใดไม่พาเสี่ยวหนิวมาที่นี่เล่า” ซ่งสือชูขมวดคิ้ว

รู้ทั้งรู้ว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน ยังมีเวลาวิ่งมาที่นี่อีก สมองไม่มีรอยหยักเลยหรือไร

“ตอนนี้เสี่ยวหนิวอ้วกแตกอ้วกแตนขยับตัวไม่ได้ เจ้ารีบไปดูเถอะ!” หนิวซื่อพูดไปพลางร้องไห้ไปพลาง นางมีเสี่ยวหนิวเป็นบุตรชายเพียงคนเดียว

ปกติแค่จะตีจะด่าก็ยังมิกล้า ซ้ำยังสมัครเรียนในสถาน-ศึกษาของหมู่บ้านให้เสี่ยวหนิวอีก นางไหนเลยจะทนเห็นเสี่ยวหนิวเกิดปัญหาได้

“รอก่อน!” ซ่งสือชูหยิบยาสองสามห่อออกมาจากห้องแล้วตามหนิวซื่อไป

เดินเข้าไปในลานบ้านตระกูลเสิ่น ก็เห็นว่าลานบ้านมีผู้คนอยู่มิน้อย

เสิ่นหวายรั่วยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชนอย่างโดดเด่น คนมีการศึกษายืนอยู่ข้างชาวบ้านธรรมดา จึงยิ่งดูแปลกตา

ครั้นเห็นซ่งสือชู เสิ่นหวายรั่วยื่นมือไปดึงข้อมือของซ่งสือชู “อยู่ด้านนี้!”

ซ่งสือชูผลักเสิ่นหวายรั่วออกด้วยความรังเกียจ แล้วเดินไปตรงที่ฝูงชนมุงอยู่

สภาพของเสี่ยวหนิวย่ำแย่อย่างที่คิดไว้ ใบหน้าซีดเซียว มือกุมท้อง ข้างกายมีอ้วกกองโต

บุรุษอกสามศอกอย่างหวังต้าเหลียง นั่งยองๆ ข้างกายเสี่ยวหนิว ร้องไห้ราวเด็กน้อย

“หลีกไปให้หมด ให้ลมพัดผ่าน!” ซ่งสือชูพูดไปพลางก็เอื้อมมือไปอุ้มเสี่ยวหนิวขึ้นมา ให้หน้าของเสี่ยวหนิวคว่ำกับพื้น

คนที่มุงดูส่วนใหญ่ไม่รู้ว่าซ่งสือชูมีทักษะทางการแพทย์

ได้ยินคำพูดของซ่งสือชูก็ไม่เชื่อใจ พูดประชดประชันออกมา “เจ้าบอกให้หลีกไปพวกข้าก็ต้องหลีกรึ เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นผู้ใดเหตุใดต้องฟังเจ้าด้วย”

“หลีกไปให้พ้น!” หวังต้าเหลียงยื่นมือออกไปทุบคนที่พูดประชดคนนั้น

ตอนนี้หวังต้าเหลียงไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ปกติเป็นบุรุษที่ซื่อสัตย์ใจดี ยามนี้เขากำหมัดไว้แน่น เพียงแค่ปล่อยหมัดก็ทุบจนคนที่พูดล้มลงไปกองกับพื้น

“หลีกไปให้หมด ได้ยินหรือไม่!” หวังต้าเหลียงเอ่ยเสียงต่ำ

ผู้คนที่มุงอยู่ค่อย ๆ แตกตัวออกจากกัน

เพื่อนร่วมเรียนของเสิ่นหวายรั่วที่มาจากที่อื่นมองหวังต้าเหลียงและมองซ่งสือชูอีกครั้ง จากนั้นพูดกับเสิ่นหวายรั่วว่า “บ้านเกิดสหายเสิ่นแตกต่างจากของผู้อื่นอย่างที่คิดไว้จริง ๆ เรียกว่าเป็นสถานที่กำเนิดผู้มีพรสวรรค์ หากชายผู้นี้เข้ากองทัพเกรงว่าทักษะทางการทหารคงไม่เลว และฮูหยินท่านนั้น หน้าตา

สะสวย แม้แต่ในอี่ซุ่ยโหลวของเมืองมณฑล ยังไม่มีคนที่แข็งแรงและปราดเปรียวเช่นนี้ มิหนำซ้ำดูแล้วเหมือนจะรู้ทักษะการแพทย์อีก”

“สหายเหมียวชมเกินไป แค่ครอบครัวในชนบท ไม่ควรค่าแก่การพูดถึง ไปพักผ่อนคงจะดีกว่า เชิญทางนี้...” สายตาของเสิ่นหวายรั่วกวาดมองสิ่งที่เสี่ยวหนิวอ้วกออกมาบนพื้น “มิน่ามอง!”

“ไม่เป็นไร” บัณฑิตสกุลเหมียวมองอย่างเพลิดเพลิน และเพิกเฉยต่อกองอ้วกที่อยู่บนพื้น

ซ่งสือชูจับร่างกายของเสี่ยวหนิวอย่างใจเย็น ยกเท้าของเสี่ยวหนิวขึ้น เขย่าไปมา แล้วกดนิ้วลงบนจุดฝังเข็มสองสามจุด

แหวะ...

เสี่ยวหนิวที่นอนกุมท้องอยู่พ่นอาเจียนที่ส่งกลิ่นแปลก ๆ ออกมาอีกครั้ง

ซ่งสือชูวางเสี่ยวหนิวลงนอนราบกับพื้น หยิบสมุนไพรที่พกติดตัวออกมา สับสมุนไพรด้วยก้อนหินในลานบ้าน ยืมน้ำอุ่น

หนึ่งชาม ต้มแล้วคนให้เข้ากัน จากนั้นกรอกใส่ปากและลงไปในท้องของเสี่ยวหนิว

ชามแล้วชามเล่า หลังจากที่ล้างท้องจนหมดแล้ว จึงอุ้มเสี่ยวหนิวให้คว่ำหน้าลงอีกครั้ง มองเสี่ยวหนิวที่อาเจียนเอายาที่ยังไม่เปลี่ยนสีออกมาด้วยความเจ็บปวด

ซ่งสือชูหยิบยาชุดใหม่ออกมา มองหนิวซื่อ “เอาน้ำร้อนสามถ้วยเทใส่รวมกัน วางไว้ให้อุ่นแล้วให้เขาดื่ม ช่วงนี้อย่าให้เขากินเนื้อสัตว์ ไข่ไก่ และของทอด กินโจ๊กทุกวันก็พอ”

หนิวซื่อพยักหน้ารับ “ข้ารู้ ข้าเข้าใจแล้ว” นางกอดห่อยาไว้แน่น ราวกับกอดชีวิตของตนเองเอาไว้ก็มิปาน

ความเจ็บปวดของเสี่ยวหนิวค่อยๆ หายไป

คนที่มุงดูอยู่ด้านข้างถึงได้สติกลับมา ที่แท้ซ่งสือชูรู้ทักษะการแพทย์จริงๆ

ซ่งสือชูลุกขึ้นยืน ไม่ค่อยสนใจคำพูดของคนรอบข้างมากนัก จัดการเสี่ยวหนิวเสร็จก็เตรียมจะจากไป

แต่ทันใดนั้น หยวนซื่อก็เดินมาหยุดอยู่ข้างกายซ่งสือชู ในมือถือกาน้ำชาไว้หนึ่งใบ จากนั้นก็เทน้ำชาให้ซ่งสือชูถ้วยหนึ่ง “ครั้งนี้ลำบากเจ้าแล้ว ไม่มีผู้ใดอยากเห็นเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นหรอก ดื่มน้ำให้ชุ่มคอหน่อยเถอะ หลังจากนี้สองวันสามีข้าจะเดินทางพอดี ในบ้านก็กำลังรับแขก ในเมื่อเจ้ามาแล้ว ก็กินข้าวกินปลาก่อนแล้วค่อยไป!”

ในมือของหยวนซื่อถือถ้วยน้ำชายื่นมาให้ซ่งสือชู

คนที่ชอบนินทาในหมู่บ้านพากันชี้ไปยังหยวนซื่อ “ฮูหยิน-เสิ่นจวี่เหรินนิสัยดี มีแต่คนเช่นนี้ถึงจะเป็นฮูหยินจวี่เหรินได้”

“ใช่ ถึงแม้ระหว่างนังหนูซ่งสามกับเสิ่นหวายรั่วจะมีเรื่องบางอย่างกัน แค็กๆ มีประโยคหนึ่งกล่าวไว้ สหายที่ผ่านความทุกข์ยาก ได้พบกันด้วยรอยยิ้ม หลังจากนี้ทั้งสองตระกูลจะสามัคคีกันอีกครั้งถือเป็นสิ่งที่ดี”

“นังหนูซ่งสาม รีบดื่มสิ!”

หญิงสาวหลายคนไม่เห็นซ่งสือชูมีวี่แววว่าจะดื่มชา จึงรู้สึกไม่พอใจ เริ่มซุบซิบนินทา

ไม่มีอะไรนอกจากซ่งสือชูไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี

ซ่งสือชูคร้านจะสนใจคนพวกนี้ กำลังจะเดินออกไป เพิ่งเดินไปสองก้าว ก็ถูกเสิ่นเจินจูขวางไว้ เสิ่นเจินจูมองซ่งสือชู “ซ่งสือชู เจ้าทำเช่นนี้ไม่ให้เกียรติกันเกินไปแล้วนะ ข้าไม่ให้เจ้าไปที่ใดทั้งสิ้น วันนี้เจ้าต้องดื่มชาถ้วยนี้!”

สายตาของซ่งสือชูมองถ้วยน้ำชาในมือหยวนซื่อ

ถ้วยสะอาดสะอ้านมิมีปัญหาใด ทว่าน้ำชาในนั้น ถึงแม้ยาผงจะละลายไปหมดแล้ว แต่ก็ไม่อาจซ่อนกลิ่นจาง ๆ ของยาผงจากนางได้

สายตามองไปที่หยวนซื่อ ในใจสงสัย “ข้าไม่ดื่ม และยังมิให้ออกจากบ้าน กฎตระกูลเสิ่นช่างมากมายเสียจริง!” นางพูดออกมาด้วยน้ำเสียงประชดประชัน

เสิ่นเจินจูสีหน้าอึดอัด ผู้ใดจะรู้ว่านางจะเป็นเช่นนี้ ไม่ง่ายเลยที่จะหลอกให้ซ่งสือชูมาที่นี่ มิหนำซ้ำน้ำที่ใส่ยาพิษก็ยังเตรียมไว้อย่างดี

แต่นางกลับไม่ให้ความร่วมมือ

แผนที่วางไว้ล้มเหลวไม่เป็นท่า

“ย่อมไม่บังคับเจ้าแน่นอน เมื่อครู่เจ้าลำบากช่วยเด็กน้อยไว้ หากไม่ดื่มน้ำสักถ้วย จะไม่ทำให้พวกข้าดูไร้น้ำใจหรือ พี่ชายข้าเป็นจวี่เหริน ถึงแม้ข้าจะไม่ดี แต่ก็คงไม่มาสร้างเรื่องในวันนี้” เสิ่นเจินจูพูดไปก็หยิบถ้วยชามาจากมือหยวนซื่อยัดเข้าไปในมือซ่งสือชู

ซ่งสือชูมองถ้วยน้ำชาในมือ ค่อย ๆ ยกเข้ามาใกล้ปาก

ริมฝีปากแดงสัมผัสขอบถ้วย เห็นแววตาของเสิ่นเจินจูเป็นประกายด้วยความดีใจ อยากให้นางขายหน้ามากเพียงนี้เชียว

หากไม่เล่นด้วยสักหน่อยก็คงจะดูไร้มนุษยธรรมเกินไป

ซ่งสือชูพลิกมือมาง้างปากเสิ่นเจินจู แล้วกรอกน้ำชาในถ้วยลงไปในปากของเสิ่นเจินจู

เมื่อเห็นเสิ่นเจินจูกลืนน้ำชาลงไป ถึงจะปล่อยมือจากคอเสิ่นเจินจู

เสิ่นเจินจูหน้าซีด ยื่นมือมา แล้วใช้นิ้วบีบคอตนเอง แหวะจากนั้นก็ออกมาเต็มพื้น!

“ข้าถามอะไรหน่อยสหายเสิ่น น้องสาวเจ้าเป็นเช่นนี้ความหมายว่าอย่างไร” เพื่อนร่วมเรียนของเสิ่นหวายรั่วมองเสิ่นเจินจู แล้วถามเสิ่นหวายรั่ว

บทที่ 154 หม่าล่าทั่ง

เสิ่นหวายรั่วพูดไม่ออก มองเสิ่นเจินจู รู้สึกเพียงว่าชีวิตไม่เคยมืดมนเช่นวันนี้มาก่อน

“น้องสาวแพ้น้ำชา เหมือนบางคนที่แพ้ไข่ไก่ และเหมือนกับบางคนที่แพ้ปุยหลิวในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ข้าไปดูแลน้องสาวก่อน สามีท่านพาเพื่อนร่วมเรียนไปเดินเล่นเถอะ ตรงนี้วุ่นวายนัก ไม่เหมาะกับคนมีการศึกษาเช่นพวกท่าน”

หยวนซื่อได้ยินคำถามของบัณฑิตสกุลเหมียว จึงรีบพูดออกไป

จากนั้นก็รีบลากเสิ่นเจินจูเข้าไปในห้อง

ไปเอาน้ำเย็นมาหนึ่งถัง แล้วกดเสิ่นเจินจูที่กินยาปลุกกำหนัดลงไป

ส่วนซ่งสือชูเมื่อเห็นบ้านตระกูลเสิ่นวุ่นวายเช่นนี้ ก็ไม่อยากอยู่ต่อแม้แต่วินาทีเดียว เสิ่นเจินจูวางยาปลุกกำหนัดและวางแผนเพื่อมาใช้กับนาง

เดิมทีคิดว่าเอามาใช้กับฉีเซิง อยากใช้โอกาสนี้ดูความวุ่นวายสักหน่อย

แต่คิดไม่ถึงว่าจะโดนเสียเอง

ซ่งสือชูรีบออกจากบ้านตระกูลเสิ่น

หนิวซื่อและหวังต้าเหลียงก็พาหวังเสี่ยวหนิวออกมาด้วยเช่นกัน หนิวซื่อเดินตามหลังหวังต้าเหลียง มองเสี่ยวหนิวที่หมดสติด้วยความสงสาร ในใจรู้สึกเจ็บปวดอย่างยิ่ง

เหตุใดปีนี้บ้านพวกเขาถึงได้มีแต่เรื่อง

หรือว่าที่นี่ไม่เหมาะกับพวกเขา หรือฮวงจุ้ยในบ้านผิด เงินเก่าที่เก็บไว้หลายปีก็ไม่พอใช้

คิดถึงเรื่องพวกนี้ หนิวซื่อก็ร้องไห้ออกมา

หวังต้าเหลียงหยุดฝีเท้าลง หันหน้ามองหนิวซื่อ “เลิกร้องได้แล้ว หลังจากกลับไปก็รีบไปต้มยาให้เสี่ยวหนิว อย่าลืมเอาไข่ไก่ในบ้านไปแลกเงินให้ซ่งสือชูด้วย จะให้นางมาช่วยโดยเปล่าประโยชน์มิได้ พรุ่งนี้ข้าจะไปสร้างถนน ต้องหาเงินได้แน่นอน สองสามวันนี้เจ้าดูแลเสี่ยวหนิวให้ดี ไม่ต้องไปที่โรงปูน

แล้ว รอให้เสี่ยวหนิวแข็งแรงก่อนแล้วค่อยไป ส่วนน้องชาย ถึงแม้สมองจะไม่ดี แต่ยังพอมีแรงอยู่ ข้าจะพาเขาไปสร้างถนนด้วย หาเงินได้สองทาง ครอบครัวเราต้องดีขึ้นแน่นอน”

“ข้ารู้ แต่ในใจเจ็บปวดนัก!” หนิวซื่อพูด แล้วร้องไห้โฮ

ในปีนี้บ้านของพวกเขาหากไม่หวังหลินป่วยก็เกิดเรื่องกับเสี่ยวหนิว ไม่มีเวลาให้หยุดพักเลย

แม้ในใจจะแข็งแกร่งเพียงใด เจอเรื่องเช่นนี้ก็มิอาจทนได้

อีกด้านหนึ่ง ซ่งสือชูเดินกลับถึงเรือน

เห็นฉีเชิงนั่งอยู่ในลานเรือน สวมชุดสีม่วงทั้งตัว และบนศีรษะสวมกวานหยก

ฉีเหวินเฉิงนั่งตรงข้ามกับฉีเชิง ยืนอยู่ใต้ประตูวงดวงจันทร์ ซ่งสือชูเห็นได้ชัดว่าฉีเชิงที่อยู่ด้านหน้าฉีเหวินเฉิงนั้นอึดอัดใจเพียงใด

ซ่งสือชูเดินเข้าไป เหลือบมองฉีเชิง “มีเรื่องอะไร”

“หิว เลยมาหาอะไรกินที่นี่!” ฉีเซิงเคยถูกซ่งสือชูปฏิเสธไปหนึ่งครั้ง เขาจะไม่พูดซ้ำกับเรื่องก่อนหน้าอย่างโง่เขลาโดยเด็ดขาด

ถูกปฏิเสธก็ส่วนถูกปฏิเสธ แต่จะยอมแพ้หรือไม่ยอมแพ้นั้น ก็เป็นสิ่งที่เขาตัดสินใจเอง

ก่อนที่จะเดินเข้าไปในลานเรือน ฉีเซิงยังคิดว่าทั้งเมืองถงและทั้งหมู่บ้านเค่าซานไม่มีบุรุษคนใดดีไปกว่าเขา เพียงเขาไม่ลดละก็จะมีโอกาสเข้าหานางได้

แต่...

ตอนนี้ฉีเซิงใจลอย หมู่บ้านเค่าซานเล็กเพียงนี้ จะมีบุรุษรูปงามปรากฏตัวขึ้นมาได้อย่างไร

กระทบกระเทือนจิตใจมากเกินไป ร่างทั้งร่างของฉีเซิงแทบจะหมดสติ

มองไปทางห้องครัว ดมกลิ่นเผ็ดหอมที่ลอยอยู่ในอากาศ จึงถามเสียงเบา “เตรียมกินของดีอะไรกัน ข้าขอเอากลับถ้วยหนึ่งให้ท่านแม่ข้า!”

“หม่าล่าทั่ง” ซ่งสือชูผ่อนคลาย ตราบใดที่ฉีเซิงไม่เอ่ยถึงเรื่องรัก พวกเขาก็ยังคงเป็นสหายที่ดีต่อกัน และยังเป็นหุ้นส่วนที่ดีอีกด้วย

“หม่าล่าทั่งคืออะไร” ฉีเซิงเกาะอยู่หน้าประตูห้องครัว กระโจกหน้ามองเข้าไปด้านใน

มองคนด้านในต้มน้ำแกงกระดูก น้ำลายก็ไหลออกมา ฮวงจุ้ยของหมู่บ้านเค่าซานช่างดีจริง ๆ เป็นของอย่างเดียวกันแท้ ๆ แต่รสชาติยามที่ทำออกมากลับต่างกันลิบลับ

ตอนอยู่ที่นี่ทั้งสดทั้งหอมทั้งอร่อย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฮวงจุ้ยหรือไม่

“เป็นอาหารที่สะดวกและทำง่าย ข้าเตรียมจะยกวิธีการทำหม่าล่าทั่งส่งต่อให้เฉียนเหล่าโค่ว ครั้งหน้าหากเจ้าอยากกินก็ไปหาเฉียนเหล่าโค่วได้เลย”

ซ่งสือชูพูดไปเสียงเคาะประตูจากด้านนอกก็ดังขึ้น พอเปิดประตูก็เห็นหวังต้าเหลียงอยู่ด้านนอก

ในมือหวังต้าเหลียงถือถุงเงินไว้ ครั้นเห็นซ่งสือชูก็หยิบเศษเงินในถุงเงินยื่นให้ “นี่คือค่ารักษาเสี่ยวหนิว น้องสาวซ่งเจ้ารับไปเถอะ!”

เห็นหวังต้าเหลียงสวมใส่เสื้อผ้าที่มีรอยปะชุน บนฝ่ามือมีผิวหยาบกร้าน นึกถึงตระกูลหวังที่ปีนี้ผ่านอุปสรรคมามากมาย หากรางวัลนี้ให้กับผู้อื่น คาดว่าพวกเขาคงจะดีใจไม่น้อย

นิสัยของหวังต้าเหลียงเป็นเช่นไรน่ะหรือ แน่นอนว่านิสัยต้องดีมากแน่นอน มิฉะนั้นหนิวซื่อที่ชอบเอะอะโวยวายติฉินนินทา ด่าทอผู้อื่นทุกวี่วัน บุรุษที่นิสัยไม่ดีจะอยู่กับหนิวซื่อได้อย่างไร

มิหนำซ้ำเรื่องของหวังหลิน เขาเป็นพี่ชายที่ไม่เคยทอดทิ้งน้องชายเลย

ซ่งสือชูรับเงินมาไว้ในมือ “พี่หวัง ข้ามีกิจการเล็กๆ ที่สร้างรายได้ ลำบากหน่อย แต่รายได้เยอะกว่าการสร้างถนน ท่านอยากจะลองทำหรือไม่”

“กิจการ ข้า...ข้าจะทำได้หรือ”

หวังต้าเหลียงพูดแล้วก็เริ่มประหม่า ถูมือบนเสื้อผ้า รองเท้าก็ถอดไว้ด้านหลัง

ซ่งสือชูพยักหน้ารับ “ทำได้สิ แค่มีมือมีเท้าก็ทำได้ ง่ายอย่างยิ่ง”

กิจการหม่าล่าทั่งนี้ ทำเป็นแผงเล็กๆ ค่อนข้างดี อีกอย่างก็เหมาะกับแผงเล็กๆ อย่างยิ่ง หากเป็นหม้อไฟ ต้องทำร้านใหญ่เป็นพิเศษ ข้างในต้องไม่มีอย่างอื่น มีแค่หม้อไฟและอาหารอื่นๆ ที่เข้ากับหม้อไฟได้เท่านั้น

เฉียนเหล่าโค่วเพียงคนเดียวทำกิจการหม่าล่าทั่งด้วยไม่ได้

ตอนนี้อาหารรสเผ็ดยังไม่เป็นที่นิยม แต่ตราบใดที่สิ่งนี้ปรากฏบนโลกใบนี้ และถูกผู้คนค้นพบวิธีทำ การเป็นที่นิยมคงอยู่ไม่ไกล

หม่าล่าทั่งต้องใช้พริก ปีนี้สามารถปล่อยให้เฉียนเหล่าโค่วและหวังต้าเหลียงหาเงินได้ แต่ปีหน้าสถานการณ์คงจะซับซ้อนน่าดู

ไม่แน่ถนนทุกสายในเมืองถงอาจขายหม่าล่าทั่งกันหมดก็เป็นได้

แน่นอนว่าซ่งสือชูไม่ให้วิธีการทำการค้ากับหวังต้าเหลียงโดยเปล่าประโยชน์

การช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยดีกว่าการช่วยเหลือตลอดไป หลักการนี้นางยังคงเข้าใจดี

ในทำนองเดียวกัน เฉียนเหล่าโค่วด้านนั้นก็ต้องเริ่มจ่ายเงินให้เป็นกิจจะลักษณะ ไม่ใช่ว่าเฉียนเหล่าโค่วอยากได้เท่าไรก็จะให้เท่านั้น

“เช่นนั้นข้าจะไปปรึกษากับภรรยาข้าก่อน นี่คือเรื่องใหญ่ตัดสินใจคนเดียวมิได้หรอก” หวังต้าเหลียงดึงขากางเกง แล้วมองซ่งสือชู

ซ่งสือชูพยักหน้า ไม่ได้รู้สึกว่าคำพูดของหวังต้าเหลียงมีอะไรไม่ถูกต้อง

คนในครอบครัวใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน หากเกิดเรื่องใหญ่อะไรขึ้นก็ต้องปรึกษากันอยู่แล้ว จะออกเสียงเอ่ยปากเพียงคนเดียวไม่ได้

หวังต้าเหลียงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ กลิ่นฉุนจากพริกในลานเรือนทำให้เขาจามออกมา แต่กลิ่นนี้กลับทำให้หลงใหล

รสชาติเช่นนี้ ราวกับรสชาติของพายุทรายทางพายัพ

“น้องสาวซ่ง กลิ่นในลานบ้านของเจ้าคืออะไรหรือ” หวัง-ต้าเหลียงหันหน้ากลับมาพร้อมกับหยุดฝีเท้าลง แล้วถามด้วยความสงสัย

“กลิ่นนี้หรือ กลิ่นหม่าล่าทั่ง พี่หวังต้าลองชิมหรือไม่”

“ไม่ ไม่ต้องหรอก ที่บ้านข้าเตรียมอาหารไว้แล้ว กลับบ้านค่อยกิน” ถึงแม้จะอยากกิน แต่ต้องอดทนไว้

จะไม่มีความคิดมิได้ คุณชายฉีอยู่ที่นี่ หากเขาอยู่ต่อจะทำให้คุณชายฉีรู้สึกขัดหูขัดตาหรือไม่

บทที่ 155 ดวงตาฉายแววเจ็บปวดสงสารยิ่งนัก!

หวังต้าเหลียงที่มีสติสมบูรณ์หมุนตัว แล้วกลับบ้านตนเองไป

อยากจะรีบเอาข่าวดีไปบอกหนิวซื่อ ให้หนิวซื่อกลัดกลุ้มน้อยลง

ปีนี้สถานการณ์ไม่เลว ก่อนฤดูใบไม้ผลิมีหิมะตกหนักสองหน และการเก็บเกี่ยวต้องดีเป็นแน่ หิมะตกเป็นลางบอกว่าต้องอุดมสมบูรณ์! หลังจากหวังต้าเหลียงจากไป ลานเรือนก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง

แต่ไม่นานเสิ่นหวายรั่วก็เดินเข้ามา

สายตาของฉีเหวินเฉิงที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ก็มองมาที่ซ่งสือชู อยากรู้ว่านางจะรับมืออย่างไร ทว่าซ่งสือชูเป็นคนที่ปราดเปรียวมากคนหนึ่ง

นางเดินไปข้างกำแพง ปลดเชือกที่ผูกคอสุนัขออก

สุนัขที่เลี้ยงไว้ก็รู้ว่าซ่งสือชูหมายความว่าอย่างไรทันที จึงกระโจนเข้าหาเสิ่นหวายรั่ว มีของเหลวไหลออกจากฟันอันแหลมคม สายตาโหดเหี้ยมจ้องไปยังเสิ่นหวายรั่ว

ราวกับว่าในสายตาของเจ้าสุนัขตัวนี้ เสิ่นหวายรั่วคือก้อนเนื้อชิ้นใหญ่

ซ้ำยังเป็นเนื้อที่ไร้กระดูก

และดีกว่าการแทะกระดูกเป็นร้อยเท่า

“เสี่ยวชู ข้ามีเรื่องจะคุยกับเจ้า เจ้า...” เสิ่นหวายรั่วยังไม่ทันพูดจบ ก็ถูกความเจ็บปวดที่ขาบังคับให้ถอยหลังกลับ

กระทั่งออกนอกประตู เสียงถึงได้เงียบลง

เจ้าสุนัขที่เลี้ยงไว้ในบ้านวิ่งอย่างดีอกดีใจมาหยุดอยู่ข้างกายซ่งสือชูทันที หางยังกระดิกส่ายไปมาไม่หยุด

ซ่งสือชูเดินมาถึงห้องครัว หยิบเนื้อติดกระดูกหนึ่งชิ้นโยนให้เจ้าสุนัข

เจ้าสุนัขเริ่มเดินท่าเลียนแบบแมวอย่างอวดดี

เดินส่ายไปส่ายมาอย่างถือดี

สายตาของฉีเหวินเฉิงหันไปทางซ่งสือชู “สัตว์เลี้ยงช่างเหมือนเจ้าของเสียจริง!”

ซ่งสือชูจ้องฉีเหวินเฉิง “มื้อค่ำเจ้าดื่มแค่น้ำเปล่าก็พอ”

“พี่สะใภ้อย่าล้อเล่น ข้าเพียงพลั้งปากไป” ฉีเหวินเฉิงรีบขอโทษทันที ไม่สนใจอารมณ์ที่แหลกสลายของนางเลยสักนิด

“เหอะ!” ปากยอมรับผิด แต่ครั้งหน้าก็ทำอีก

ถึงแม้รู้จักฉีเหวินเฉิงแค่ไม่กี่วัน แต่นิสัยของฉีเหวินเฉิงซ่งสือชูเห็นอย่างละเอียดถี่ถ้วน เขาไม่ใช่คนที่จะพูดคุยได้ปกติเช่นคนอื่น

ซ่งสือชูเดินไปที่ห้องหนังสือ ไม่สนใจบุรุษสองคนในลานเรือน

ฉีเหวินเฉิงส่ายหน้าน้อยๆ สีหน้าผิดหวัง หยิบตำราโบราณบนโต๊ะขึ้นมาแล้วอ่านต่อ

เสิ่นหวายรั่วเดินขากะเผลกกลับบ้าน รีบให้หยวนซื่อช่วยจัดการบาดแผลที่ขาทันที

“ท่านใกล้จะสอบแล้ว เหตุใดถูกสุนัขกัดได้ ไปเมืองหลวงครั้งนี้ ไม่มีคนดูแลซ้ำยังบาดเจ็บอีก จะทำอย่างไรดี”

“ไม่เป็นไรหรอก หากไม่ได้จริงๆ ก็เรียกรถม้าของสหายเหมียวมารับ แผลเล็กน้อยไปถึงเมืองหลวงก็น่าจะหายแล้ว เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงเพียงนั้น” เสิ่นหวายรั่วพูดไป พลางมองเสิ่น-เจินจู “เจินจูเป็นอย่างไรบ้าง”

“ไข้ขึ้นอีกแล้ว อากาศหนาวไม่ดีต่อสุขภาพ เพิ่งเชิญหมอมาดู บอกว่าต้องตรวจอย่างละเอียด มิฉะนั้นจะมีผลต่อการใช้ชีวิตในอนาคต” หยวนซื่อเอ่ยเสียงเบา เสียงนางแหบเล็กน้อย

คำพูดที่ออกมาสั่นน้อยๆ “ท่าน ข้ามิควรให้เจินจูอาบน้ำเย็นใช่หรือไม่ มิฉะนั้น...”

“ไม่เกี่ยวกับเจ้า ตรวจให้ละเอียดก็พอ ยามที่ข้าไม่อยู่บ้านเจ้าดูแลเจินจูให้ดี อย่าให้ผู้อื่นเห็นสภาพนาง รอข้ากลับมาจากเมืองหลวง จะให้นางแต่งงานออกไปทันที” ครั้งนี้เสิ่นหวายรั่วผิดหวังในตัวเสิ่นเจินจูจริงๆ

ทำอะไรก็ไม่สำเร็จ แต่เรื่องกินเป็นที่หนึ่ง

คนเช่นนี้หากยังเก็บเอาไว้ข้างกาย มีแต่จะรบกวนเขาเท่านั้น

มิสู้ให้นางแต่งงานออกไปเร็วๆ และได้รับผลประโยชน์ทั้งสองฝ่าย

หยวนซื่อเห็นเสิ่นหวายรั่วตกอยู่ในภวังค์ความคิด ก็ยิ่งระแวดระวังมากขึ้น นางนั่งยองๆ หยิบผ้าเช็ดหน้าจุ่มลงไปในอ่างน้ำ แล้วเช็ดทำความสะอาดบาดแผลให้เสิ่นหวายรั่ว รอยยิ้มเย็นชาปรากฏที่มุมปากของนาง

คนที่หัวเราะคนสุดท้ายต้องเป็นนางสิ

เสิ่นเจินจู ซ่งสือชูจะนับว่าเป็นอะไรได้!

แม้ว่าตอนนี้นางจะยังไม่มีบุตรชาย แต่คนที่สามีให้ความสำคัญที่สุดในบ้านก็ยังคงเป็นนาง!

หยวนซื่อลูบท้องของตนเอง ไม่รู้ว่าเมื่อใดจะให้กำเนิดบุตรชายได้ ช่วงนี้หมอตำแยในเมืองรับคนไข้มากเกินไป คนยากจนและตระหนี่เช่นนางยังจ่ายเงินให้มิได้เลย

แต่อีกด้านที่ไม่เหมือนกับหยวนซื่อคือ ในสถานเสริมความงามด้านโยคะของเฉินฮูหยิน มั่วฮูหยินลูบท้อง แล้วเดินไปยังสถานเสริมความงาม ครั้นเห็นเฉินฮูหยินอยู่ด้านในก็รีบเดินเข้าไปทันที

ทันทีที่สาวเท้าเข้าไปด้านใน ก็ถูกสาวใช้ด้านข้างขวางไว้

นางจึงค่อยๆ เดินเข้าไป หลังจากเข้าใกล้เฉินฮูหยินจึงพูดว่า “น้องเฉิน ช่วงนี้ข้าคงไม่ได้มาที่นี่แล้ว เจ้ารับผิดชอบเยอะหน่อยนะ!”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้น” มือที่พลิกบัญชีดูอยู่ของเฉินฮูหยินหยุดลง ถามมั่วฮูหยินอย่างใส่ใจ

มั่วฮูหยินส่ายหน้า “พูดอย่างไม่ปิดบังเจ้า ข้ามีอีกแล้ว อายุปูนนี้ยังมีลูก พูดออกมาก็ยังเขินนัก!” มั่วฮูหยินลูบท้องของตนเอง

สีหน้าบนใบหน้าของนางแปลกนัก นางมีลูกสี่คนแล้ว ลูกคนโตมีหลานให้นางแล้ว ตอนนี้ตนเองยังท้องอีก

“เจ้ามีลูกอีกแล้ว!” เฉินฮูหยินตกใจ

เฉินฮูหยินจ้องท้องของมั่วฮูหยิน แววตาเป็นประกายและแน่วแน่ มองจนมั่วฮูหยินอกสั่นขวัญแขวน นางเอื้อมมือไปผลักเฉินฮูหยินออก “เหตุใดถึงมองข้าเช่นนี้ มีอะไรผิดปกติหรือ”

“ไม่มีๆ เพียงแต่สมาชิกในสถานเสริมความงามของเรามีสี่ห้าคนตั้งครรภ์แล้ว หากพวกเจ้าไม่มา แล้วกิจการของข้าจะทำให้ผู้ใด”

เฉินฮูหยินพูดไปก็ถอนหายใจออกมา

ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ สบตามั่วฮูหยิน “เจ้าบอกหน่อยว่าการนวดและโยคะในสถานเสริมความงามนี้ช่วยเรื่องการตั้งครรภ์หรือไม่”

มั่วฮูหยินคิดอย่างละเอียด ก่อนจะพยักหน้ารับ เขยิบไปใกล้เฉินฮูหยิน แล้วกระซิบว่า “ข้ารู้สึกว่าไม่เกี่ยวกับการนวดมากนัก น่าจะเป็นผลจากโยคะมากกว่า ข้าจะบอกเจ้าให้ หลังจากที่ข้าฝึกโยคะ ก็ได้ลองท่าทางแปลกๆ ใหม่ๆ หลังจากนั้นสามีก็ไม่ชอบไปสวนหลังบ้านอีก แต่ชอบดูข้าเล่นโยคะเสียมากกว่า”

“เช่นนั้น เจ้าลองหาคนที่ตั้งครรภ์ยากสักกลุ่มมาลองดูหรือไม่ หากมีผลในการส่งเสริมการตั้งครรภ์ เจ้าจะได้เป็นเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เชียวนะ!” ต้องรู้ว่าบนโลกใบนี้มีคนที่ตั้งครรภ์ได้ยาก และใช้วิธีการมากมายเพื่อจะได้ตั้งครรภ์

“คนเหล่านี้มาจากที่ใด” เฉินฮูหยินขมวดคิ้ว พูดถึงเรื่องตั้งครรภ์ยาก นางก็รู้จักอยู่สองคน สามารถเชื้อเชิญมาลองได้

เพียงแค่คนสองคน แต่จำนวนน้อยเกินไปไม่มีผลอะไร

“ไม่ต้องรีบร้อน ข้ายังรู้จักฮูหยินสองสามคนที่อยากตั้งครรภ์หรือคนที่อยากให้ลูกสะใภ้ตั้งครรภ์ วันหลังจะส่งมาให้เจ้าเป็นเช่นไร ยังกังวลว่าจะหาเงินมิได้อีกหรือ”

“หากสามารถช่วยให้ตั้งครรภ์ได้จริง ๆ ก็ไม่ต้องกังวล!” เฉินฮูหยินกล่าวด้วยรอยยิ้ม

ทั้งสองคาดเดาข้อสรุปนี้พร้อมกัน ใบหน้าของทุกคนมีความกระตือรือร้น และเริ่มติดต่อกับคนรอบข้างที่อยากจะตั้งครรภ์

หลังจากที่มั่วฮูหยินออกจากสถานเสริมความงาม เฉินฮูหยินก็ใช้คนขับรถไปที่หมู่บ้านเค่าซาน

โยคะนั้นนางเรียนมาจากซ่งสือชู

สิ่งนี้จะส่งเสริมการตั้งครรภ์ คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในหมู่บ้านตลอดทั้งวันต้องได้รู้

เฉินฮูหยินลงจากรถม้า แล้วเจอกู้จิ่งหยวนพอดี

ทั้งสองคนเดินเข้าไปในบ้านพร้อมกัน

เฉินฮูหยินตามหาซ่งสือชูอย่างใจจดใจจ่อ แต่ก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงาของซ่งสือชู เห็นแต่บุตรชายที่มีของนางรีบเข้าไปใกล้กู้จิ่งหยวน

เจ้าเด็กที่มียังคงคิดว่าท่าทางของตนเองยังหล่อเหลายิ่ง

ดวงตาของเฉินฮูหยินฉายแววเจ็บปวดสงสารยิ่งนัก!

บทที่ 156 พระราชโองการ

“ฉีเซิง เจ้าไสหัวออกมาให้ข้าเดี๋ยวนี้!” เฉินฮูหยินตะโกนออกมา ไม่มีท่าทางอันสูงส่งดังเช่นปกติเลยสักนิด

เฉินฮูหยินเข้าใจตนเองอย่างยิ่งว่า นางสูงส่งเทียบข้างกายแม่ทัพกู้มิได้

“ท่านแม่ ท่านมาได้อย่างไร หรือว่าอยากกินหม่าล่าทั่ง ข้าจะบอกอะไรให้ หม่าล่าทั่งที่นี่เยี่ยมยอดนัก!” ฉีเซิงกำลังพูดไปก็ถูกเฉินฮูหยินบิดหู แล้วเดินวนอีกหนึ่งรอบ

ฉีเซิงเจ็บจนร้อง *โอ๊ย โอ๊ย* ออกมา

“กิน กินอะไรกัน เจ้ารู้จักแต่เรื่องกิน ท่านย่ายังรอเจ้าอยู่ที่บ้าน รีบกลับไปเสีย ไม่อนุญาตให้อยู่วุ่นวายที่นี่” เฉินฮูหยินลดเสียงลงต่ำ แต่ท่าทางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันทำให้ฉีเซิงตัวสั่นเทา

“ท่านแม่ กินยาผิดแล้ว ข้ากำลังพยายามหาลูกสะใภ้ให้ท่าน มิฉะนั้นจะมาที่นี่อย่างขยันขันแข็งด้วยเหตุใด…” ฉีเซิงพูดได้เพียงแค่ครึ่งประโยคก็ถูกเฉินฮูหยินปิดปากไว้

เฉินฮูหยินมองกู้จิ่งหยวนที่อยู่ในลานเรือน สายตาเจียม-เนื้อเจียมตัว “ขออภัย ข้าสอนบุตรชายไม่ดี อย่าถือสาเลยเจ้าค่ะ!”

“ไม่เป็นไร หากท่านสอนได้ไม่ดี เดี๋ยวก็มีคนสอนแทนท่านเอง” กู้จิ่งหยวนพูดเสียงเบา

เฉินฮูหยินมีลางสังหรณ์ไม่ดีทันที

ลากฉีเซิงไปที่กรงสุนัข แล้วมองกู้จิ่งหยวน “อาจารย์-หยวนจิ่ง ฉีเซิงมักจะขี้เล่น ไม่ต้องรบกวนท่านหรอก ข้าจะสอนเขาให้ดี ท่าน...”

“ท่านแม่ ท่านอธิบายกับคนง่อยไปทำไม แล้วยังเรียกท่านๆๆ เขารูปงามกว่าข้าหรือ มีเงินมากกว่าข้าหรือ มีฐานะมากกว่าข้าหรือ เชื่อข้า ข้าต้อง” ฉีเซิงถูกเฉินฮูหยินยัดเข้าไปในกรงสุนัข

ทันใดนั้นเฉินฮูหยินอยากจะยัดฉีเซิงกลับเข้าไปในท้องตนแทบตาย เหตุใดนางถึงได้ให้กำเนิดบุตรชายที่โง่เขลาเช่นนี้

จนตอนนี้ยังไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงของกู้จิ่งหยวน มิหนำซ้ำยังรังเกียจว่าเขาเป็นง่อยอีก!

ต้องรู้ด้วยว่าหากเขาปลอมตัวมา คาดว่าคงไม่มีผู้ใดกล้าพูดว่างดงามต่อหน้าคนผู้นี้ เฉพาะแค่ในด้านของรูปลักษณ์ภายนอก ฉีเหวินเฉิงที่อยู่ในตำนานซานหยวนคนนั้นก็ยังเทียบไม่ได้ด้วยซ้ำ

“คิดไม่ถึงว่าจะเจอสถานการณ์เช่นนี้ เจ้าคือวายุดาวหางจริงๆ ไปที่ใดที่นั่นก็มีแต่วายุ” ไม่รู้ว่าฉีเหวินเฉิงเดินมาข้างกายกู้จิ่งหยวนตั้งแต่เมื่อใด พูดด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ

กู้จิ่งหยวนเหลือบมองฉีเหวินเฉิง แต่ก็ไม่ได้สนใจมากนัก

เฉินฮูหยินได้ยินเสียงของฉีเหวินเฉิงก็หันขวับมามองทันทีที่เห็นรูปลักษณ์ของฉีเหวินเฉิง ดวงตาก็เจ็บแสบ ในบ้านมีคนเช่นนี้อยู่ บุตรชายโง่ที่มของนางยังพูดว่าตนเองหล่อเหลา

หรือว่าได้รับแรงกระตุ้นจากคุณชายรูปงามผู้นี้ ถึงพูดจาสับสน และใช้คำผิดความหมาย

“คนผู้นี้คือ” เฉินฮูหยินถาม

ฉีเหวินเฉิงโค้งคำนับ “ข้าคือฉีเหวินเฉิง ฮูหยินท่านนี้กำลังหาพี่สะใภ้ข้าอยู่ใช่หรือไม่ รอสักครู่ก็คงมาแล้ว”

เฉินฮูหยินตกตะลึงอยู่ที่เดิม

ฉีเหวินเฉิง ฉีเหวินเฉิง พี่สะใภ้ พี่สะใภ้ นางถูกล้างสมองด้วยคำสองคำนี้

เฉินฮูหยินมองหน้าฉีเหวินเฉิง เฉินฮูหยินไม่มีทางสงสัยตัวตนของคนผู้นี้ คงจะเป็นฉีเหวินเฉิงในตำนานซานหยวน สอบผ่านจนได้เป็นจอหงวนแต่ไม่เป็นขุนนาง และเสียสละไปสอนหนังสือที่กั๋วจื่อเจี้ยน

ตอนนี้ปรากฏตัวอยู่ตรงนี้คิดไม่ถึง

ตัวตนของอาจารย์หยวนจิ่งก็คงไม่ต้องสงสัย ต้องเป็นเทพเจ้าแห่งสงครามเป็นแน่แล้ว

“ข้าจะบอกอะไรท่านแม่ เหตุใดท่านจึงชอบยัดข้าเข้ามาในกรงสุนัข ข้ายังเป็นบุตรชายท่านอยู่หรือไม่ ดูซิ ผมเผ้าข้ายุ่งเหยิงไปหมด เสื้อผ้าก็สกปรกหมดแล้ว จะเจอผู้อื่นได้อย่างไร ข้าจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เรือนข้าง ๆ” ฉีเซิงพูดไปก็ถอยหลังชิดกำแพงไป

กลัวว่าท่านแม่จะอารมณ์เสีย แล้วโยนเขาเข้าไปในกรงสุนัขอีกครั้ง

เฉินฮูหยินมองฉีเซิงจากไปก็ถอนหายใจออกมา

จากนั้นก็หันหน้ามามองกู้จิ่งหยวน สบตากับสายตาเย็นชาของกู้จิ่งหยวน หนังศีรษะของเฉินฮูหยินก็ชาขึ้นมาทันใด มีเสียงเย็นชาดังข้างหู “เดาได้แล้วรึ”

“ท่านแม่ทัพวางใจก็พอ ข้าจะไม่พูดออกไป” เฉินฮูหยินฉลาดเฉลียวนัก

กู้จิ่งหยวนที่ปลอมตัวในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ ต้องมีเป้าหมายเป็นแน่

ไม่ว่าเป้าหมายนั้นคืออะไร นั่นก็มิใช่สิ่งที่นางจะยุ่งได้

ยามนี้ทำได้เพียงแสร้งทำเป็นไม่รู้อะไรทั้งสิ้น

ส่วนเรื่องที่ซ่งสือชูจะรู้ที่มาของกู้จิ่งหยวนหรือไม่ เฉินฮูหยินมิได้เจาะลึกถึงเรื่องนั้น นี่คือเรื่องในบ้านของผู้อื่น

เฉินฮูหยินคิดอย่างรวดเร็ว

กู้จิ่งหยวนพยักหน้า และยับยั้งอารมณ์ของตนเอง

ฉีเหวินเฉิงชี้ไปที่ห้องหนังสือในเรือน “พี่สะใภ้อยู่ด้านในฮูหยินเข้าไปหาได้”

“อืม!” มุมปากของเฉินฮูหยินกระตุกทีหนึ่ง

ในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ นางยังคงไม่ชินกับที่ฉีเหวินเฉิงเรียกซ่งสือชูว่าพี่สะใภ้ จึงกลับไปคิดถึงปัญหาเดิมอย่างควบคุมไม่ได้ ฉีเหวินเฉิงล้อเล่นหรือว่าแม่ทัพกู้มีใจให้ซ่งสือชู!

นางส่ายหัวไปมา คิดไม่ออก

เดินมาหน้าห้องหนังสือ เอื้อมมือไปเคาะประตูสองครั้ง

ซ่งสือชูที่อยู่ด้านในเดินออกมา เห็นเฉินฮูหยิน “มาพอดีเลย ข้าลองทำอาหารกินเล่นใหม่ๆ ไปลองชิมได้ เมื่อครู่ฉีเซิงยังบอกว่าจะเอากลับบ้านไปให้ท่านลองชิม”

“เขา เจ้าทึ่มนั่น!” เฉินฮูหยินรู้สึกสบายใจเล็กน้อย ถึงแม้บุตรชายจะทึ่มอยู่บ้าง แต่ก็ยังกตัญญู นางจึงไม่ได้รังเกียจความทึ่มของบุตรชายแล้ว

เฉินฮูหยินเดินตามซ่งสือชูเข้าไปในห้องหนังสือ พลางเอ่ยว่า “โยคะช่วยเรื่องการตั้งครรภ์หรือไม่”

“ช่วยเรื่องการตั้งครรภ์หรือ” ซ่งสือชูตกตะลึงไป หลังจากนั้นก็พยักหน้ารับ “มีจริงๆ หลังจากฝึกโยคะจะช่วยปรับปรุงปัญหาบางอย่างในร่างกาย และในขณะเดียวกันเหงื่อออกมามาก กล้ามเนื้อยืดออก ร่างกายจะรู้สึกผ่อนคลาย หลังเล่นโยคะท่าทางจะยืดหยุ่นบ้าง และชีวิตกลางคืนจะน่าสนใจยิ่งขึ้น หากเป็นเช่นนั้นก็ดูเหมือนจะช่วยเรื่องการตั้งครรภ์นะ”

โดยเฉพาะความเครียดที่ทำให้เกิดภาวะมีบุตรยาก

ซ่งสือชูพูดจบ เฉินฮูหยินก็ยิ้มออกมา “หลังจากนี้เจ้าไม่เพียงแต่เป็นเทพเจ้าแห่งความมั่งคั่ง แต่ยังเป็นเจ้าแม่กวนอิมส่งบุตรอีก สถานเสริมความงามโยคะของข้ามีพี่สาวน้องสาวสี่ห้าคนที่ตั้งครรภ์แล้ว เจ้าดูสิ พวกนางอายุเกือบสี่สิบแล้ว ตอนนี้มีครรภ์ มีลูกก็มีแล้ว หลายคนมีพร้อมกัน คาดว่าคงจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจของเมืองถงเป็นแน่”

ซ่งสือชูถอนหายใจ ยังไม่ถึงสี่สิบก็ถือว่าอายุยังไม่เยอะ

คนรุ่นหลังเมื่ออายุสี่สิบ ไม่ว่าจะชายหรือหญิง เป็นช่วงอายุที่กำลังขยันหาเงิน มีผู้หญิงอายุสี่สิบไม่น้อยที่มีลูก ถึงแม้ตั้งครรภ์ตอนอายุมากแล้ว แต่ว่าการแพทย์ของคนรุ่นหลังนั้นพัฒนาอย่างมาก

ตอนนี้เหล่าพี่สาวน้องสาวของเฉินฮูหยิน เพียงแค่ต้องบำรุงให้ดี ออกกำลังกายให้เพียงพอทุกวัน หากไม่ใช่ลูกคนแรกก็ไม่น่าเป็นปัญหาใหญ่อะไร

แต่ซ่งสือชูส่ายหน้า การแพทย์ในยุคสมัยนี้ล้าหลังเกินไป

“ไม่ใช่เทพเจ้าแห่งความมั่งคั่ง และไม่ใช่เจ้าแม่กวนอิมส่งบุตร อย่าพูดสิ่งใดส่งเดช” ซ่งสือชูแก้ต่าง

เฉินฮูหยินปิดปากทันที แล้วยกมือขึ้นพนม หลับตาพูดพึมพำสองสามคำ

นางเป็นคนที่เชื่อเรื่องโชคลางเช่นกัน

ยามดึกแล้ว ท้องฟ้าก็มืดครึ้ม

เฉินฮูหยินที่มาก็มาแล้ว เตรียมจะกินข้าวก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน

ส่วนอีกด้านหนึ่ง ฉีเซิงเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ กำลังคิดจะมาหาซ่งสือชู ในเรือนก็มีคนรีบเข้ามาสองสามคน หนึ่งในนั้นมีฉีเสี่ยวซานด้วย

“คุณชาย มีพระราชโองการมาจากเมืองหลวง ให้ท่านไปรับราชโองการ ไม่ว่ายามนี้ท่านจะมีเรื่องใดก็ต้องทิ้งไปก่อน ยามนี้ต้องรีบไปรับพระราชโองการขอรับ!” ฉีเสี่ยวซานพูด พลางให้องครักษ์ลากฉีเซิงออกไป แล้วยัดเขาเข้าไปในรถม้าทันที

บทที่ 157 ศัตรูหัวใจ

ยามที่รถม้าเคลื่อนตัวผ่านลานเรือนตระกูลซ่ง ฉีเซิงสูดหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง คราวหลังจะต้องมากินหม่าล่าทั่งให้ได้ แต่ฉีเซิงกลับไม่รู้ว่าคราหน้าที่เขาจะกลับมาก็สายเกินไปเสียแล้ว

เมื่อฉีเซิงกลับถึงจวนตระกูลฉีในเมืองอำเภอ ก็เห็นชายที่แต่งกายด้วยชุดขันทีเอ่ยเสียงแหลมยาวประกาศพระราช-โองการในมือ

“ด้วยโองการแห่งฟ้า ฮ่องเต้จึงทรงมีพระบัญชา การซ่อม-แซมถนนครั้งนี้ที่เมืองถง ฉีเซิงมีคุณงามความดี ปูนบำเหน็จพิเศษเป็นขุนนางกรมโยธา สร้างเส้นทางจากเมืองจี่หนานจนถึงเมืองหลวง พร้อมส่งแผนงานออกแบบ...”

หลังจากที่ขันทีอ่านพระราชโองการจบ ใบหน้าของฉีเซิงก็แดงก่ำ เป็นเพราะซ่อมแซมและสร้างถนน บำเหน็จที่ได้รับนี้จึงสูงกว่าตำแหน่งของบิดา

เพียงแต่ตอนนี้ต้องไปเมืองมณฑล เพื่อนำคนไปสร้างถนนจากเมืองหลวงจนถึงเมืองจี่หนาน ต้องเร่งสร้างให้เสร็จโดยเร็ว

ทำให้ตอนนี้ต้องรีบเดินทางไปยังเมืองจี่หนาน

ฉีเซิงจึงให้คนไปส่งข่าวถึงเฉินฮูหยินที่หมู่บ้านเค่าซาน จากนั้นก็พาฉีเสี่ยวซานและญาติอีกสองคน แล้วรีบเร่งออกเดินทาง

เหล่าฮูหยินตระกูลฉีมองฉีเซิงขี่ม้าจากไป นัยน์ตาเต็มไปด้วยน้ำตาเอ่อคลอจวนจะไหลรินเต็มที

“เหตุใดไปอีกแล้วเล่า ยังไม่ได้แต่งงานเลย!” ได้ยินเสียงบังคับแต่งงานของเหล่าฮูหยินดังไล่หลัง ความเร็วในการขี่ม้าของฉีเซิงก็ยิ่งเร็วขึ้นไปอีกหลายขุม

หมู่บ้านเค่าซาน เฉินฮูหยินหลังได้รับข่าว ไม่มีโอกาสได้ล่ำลาอาลัย ได้แต่มองร่างของกู้จิ่งหยวน

บุตรชายของนางเพิ่งคิดจะจริงจังกับซ่งสือชู ตอนนี้กลับถูกเรียกตัวไปเสียแล้ว ซ้ำยังได้เลื่อนขั้นเป็นขุนนางขั้นห้า เรื่องเลื่อนขั้นคราวเดียวถึงสิบขั้นเช่นนี้ ใฝ่ฝันได้ แต่มิอาจร้องขอได้

“น้องซ่ง ฉีเซิงมีธุระเล็กน้อยทำให้มาไม่ได้เสียแล้ว เช่นนั้นเราก็ไม่ต้องรอเขาแล้ว เริ่มกินกันเถอะ!” มองรอบโต๊ะที่มีอาหารเตรียมไว้เต็มโต๊ะ คล้ายกับหม้อไฟ แต่กลับเป็นหม้อที่มีช่องแบ่งเป็นหลายสิบช่อง ทุกช่องต่างต้มเนื้อและผักที่ใช้ไม้ไผ่เสียบเอาไว้ด้วยกัน ยังมีเห็ดหอม ฟองเต้าหู้ เต้าหู้แห้งที่ใส่ไปอีกด้วย เฉินฮูหยินที่เพิ่งเคยลิ้มรสเป็นครั้งแรก ก็ยังงงงวยอยู่กับขั้นตอนการกิน หากว่าทำตามอย่างซ่งสือชู เริ่มจากตักของที่ตนชอบแต่ละอย่างมาใส่จาน หลังจากนั้นรูดไม้ไผ่ออก แล้วตักน้ำแกงกระดูกจากหม้อใส่ถ้วยสองช้อน หลังจากนั้นใส่น้ำจิ้มงา น้ำส้ม-สายชู ซอสพริก กระเทียมบด และอื่นๆ ล้วนใส่ตามใจตัวเอง อยากกินเผ็ดก็ใส่พริกให้มากหน่อย ชอบเปรี้ยวก็ใส่น้ำส้มสายชูให้มากหน่อย สรุปแล้วรสชาติจะดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับตัวเองแล้วเมื่อปรุงออกมาได้หนึ่งถ้วย เฉินฮูหยินก็เริ่มลิ้มรส

เผ็ดร้อน ทั้งยังมีรสชาติของหม่าล่าทั่ง เพียงกินเข้าไปคำเดียวก็ชอบได้ไม่ยาก อาหารชนิดนี้ช่างเหมาะไว้กินตอนที่ผู้คนอยู่กันคึกคักยิ่งนัก ยึดมุมเล็กๆ มุมหนึ่ง สูดเข้าปากค่อยๆ ช้าๆ นอกจากดูไม่สุภาพแล้วอย่างอื่นก็ไม่มีอะไรเสียหาย หากกินคนเดียวก็ออกจะน่าเบื่อเกินไปสักหน่อย

แม้ชาติที่แล้วซ่งสือชูเคยกินหม่าล่าทั่งมาไม่น้อย ตอนนี้กลับมากินอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีผลกระทบอะไรกับความรู้สึกมากนัก

กู้จิ่งหยวนเองก็ชินเสียแล้วกับซ่งสือชูที่ประเดี๋ยวก็มีของแปลกอะไรออกมา เขารู้ดีว่าซ่งสือชูมีอะไรที่เปลี่ยนไป แต่แล้วอย่างไร

หากแค่เรื่องความสามารถที่แปลกประหลาดของคนคนหนึ่ง เขายังรับไม่ได้ และจะสืบสาวไต่ความให้ถึงที่สุด เขาก็เป็นแม่ทัพที่ล้มเหลวมากทีเดียว

คนภายใต้บังคับบัญชาของเขาก็ช่างมีตาหามีแววไม่

ฉีเหวินเฉิงหยิบตะเกียบ คีบเส้นหมี่ในชามเข้าปากทีละคำ นั่งท่าทางงามสง่าหลังตรง ครั้นกินไปได้หลายคำ ดวงตาก็ยิ่งสว่างขึ้นเรื่อยๆ

“อร่อย!” สุดท้ายก็กินหม่าล่าทั่งจนหมด หยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดมุมปาก มองดูซ่งสือชูด้วยสายตาเป็นประกาย

กู้จิ่งหยวนขมวดคิ้วน้อยๆ ส่งสายตาตักเตือนไปยังฉีเหวินเฉิง

ฉีเหวินเฉิงควบคุมสีหน้าตนเอง

หากว่าวันใดควบคุมสายตาของตัวเองไม่ดี เกรงว่าต้องถูกมือสังหารหน้านิ่งส่งกลับเมืองหลวงเป็นแน่

หมู่บ้านเค่าซานแห่งนี้ดียิ่งนัก มีภูเขา มีแม่น้ำ แล้วก็ยังมีอาหารรสเลิศ ยิ่งไปกว่านั้นสาวงามก็มีไม่น้อยเช่นกัน ทั้งผ่อนคลายทั้งเป็นตัวเอง ไม่ต้องถูกเรื่องสับสนวุ่นวายในเมืองหลวงมากวนใจ จนแทบจะรวมเป็นหนึ่งกับธรรมชาติ ชีวิตเช่นนี้แหละที่ตัวเขาถวิลหา

เมื่อเฉินฮูหยินท้องอิ่มแล้ว นางจึงชายตามองออกไป-ด้านนอก “ฟ้ามืดแล้ว เห็นทีข้าคงต้องขอตัวกลับก่อนแล้วละ”

“ได้สิ” ซ่งสือชูส่งเฉินฮูหยินจากไป

เรือนกลับสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง

วันรุ่งขึ้น

ซ่งอวินไปเรียนที่สถานศึกษา ซ่งสือชูเข้าเมืองไปอย่างเร่งรีบ ไฉ่ซิน ไฉ่หลาน สองพี่น้องกำลังจะไปจากเมืองถง ในฐานะ

ที่เป็นเจ้าบ้านนางสมควรไปส่ง ในขณะเดียวกันก็ไปหาหน้าร้านเค้กใหม่ๆ ด้วย

ซ่งสือชูเพิ่งออกจากบ้านไป ฉีเหวินเฉิงที่กำลังอ่านหนังสืออยู่ก็วางหนังสือในมือลงทันที สายตาหยุดอยู่ที่ซ่งสือชู แล้วผุดลุกขึ้นตามนางไป

“พี่สะใภ้จะเข้าเมืองใช่หรือไม่”

“หืม” ซ่งสือชูปวดหัวกับการเรียกขานที่แก้อย่างไรก็แก้ไม่ได้นี้

“ก็ได้ ถึงจะเรียกว่าแม่นางซ่งแล้วเหมือนจะค่อนข้างไม่สนิทอยู่บ้าง แต่อย่างไรเสีย พวกเราก็ยังไม่ค่อยสนิทกันอยู่ดี” ท้ายที่สุดฉีเหวินเฉิงก็ยอมถอยก้าวหนึ่ง

ซ่งสือชูใช้ความได้เปรียบจากคำพูดของเขา อารมณ์ก็ดีขึ้นทันที “ท่านจะตามข้ามาทำไม ไม่กลัวว่าข้าจะเอาท่านไปขายให้หอหนานเฟิงหรือไร”

ทุกครั้งที่เห็นหน้าฉีเหวินเฉิง ซ่งสือชูก็รู้สึกหวั่นไหว

คนงามรูปพรรณสัณฐานช่างงามนัก เป็นเรื่องธรรมดาที่จะเป็นจุดสนใจดึงดูดสายตาผู้คน นางเองก็เป็นคนทั่วไปที่ชอบคนหน้าตาดีเป็นธรรมดา

“หากข้าถูกขายง่ายเพียงนั้น ข้าจะมีโอกาสมาถึงเมืองถงหรือ” ฉีเหวินเฉิงกล่าว ดวงตาของเขาหรี่ลง ในยามนี้ฉีเหวินเฉิงเป็นเหมือนจิ้งจอกเฒ่า มีประกายเจ้าเล่ห์อยู่ในดวงตาของเขา

ซ่งสือชูเพียงเหลือบมองฉีเหวินเฉิง ก็รู้สึกขนลุกขนพองไปทั้งร่างทันที

อันตราย!

บุคคลนี้ไม่สามารถไปยืนประจันหน้าได้ง่าย ๆ ไม่เช่นนั้นไม่แน่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ซ่งสือชูก็แอบกลัวใจตัวเอง

เมื่อทั้งสองเดินไปถึงเมืองอำเภอ พวกเขาทั้งคู่ไม่มีผู้ใดหน้าแดงหรือหอบ แม้แต่เหงื่อบนหน้าผากก็ไม่มี การเดินเท้าเช่นนี้ซ่งสือชูชินแล้ว ดังนั้นการเดินเท้าครั้งนี้จึงไม่ได้สนใจเรื่องเรี่ยวแรงของร่างกาย ทว่าฉีเหวินเฉิง...สายตาของซ่งสือชูจดจ่ออยู่ที่ฉีเหวินเฉิง สงสัยนางจะประเมินเขาต่ำไป คงเป็นเพราะคนผู้นี้เป็นจอหงวน จึงว่าคงไม่มีกำลังกายอะไร

ซ่งสือชูเดินเข้าร้านเค้กก่อน ฉีเหวินเฉิงเองก็ตามเข้ามา หายใจเข้าลึกๆ หนึ่งที ด้อมๆ มองๆ ขนมเค้กและทาร์ตไข่ที่ห่อด้วยกระดาษสีขาวในร้าน

เห็นท่าทางฉีเหวินเฉิงที่จดจ้องอยู่กับเค้กที่อยู่บนชั้น คนด้านนอกที่เข้าแถวกันอยู่ก็เริ่มไม่สบอารมณ์

เกรงว่าฉีเหวินเฉิงจะซื้อเยอะ ทำให้เค้กเหลือไม่ถึงพวกตน

ฉีเหวินเฉิงมองไปยังซ่งสือชู เขาเพียงเข้ามากับซ่งสือชูเฉยๆ ไม่ได้มีเจตนามาซื้อเค้ก

ยิ่งไปกว่านั้น ตอนนี้เขาคืออาจารย์ของซ่งอวิน กินอะไรในบ้านของศิษย์ตนจึงไม่ได้รู้สึกขายหน้าแต่อย่างใด

“เขาไม่ซื้อของ” ซ่งสือชูอธิบายทั้งรอยยิ้ม พร้อมกับดันตัวฉีเหวินเฉิงเข้าไปทางหลังครัว

ด้านหน้าร้านของมีจำนวนจำกัด แต่หลังร้านไม่มี หากอยากกินแล้วก็ไม่ได้ซื้อในโควตาของห้าสิบคน ก็สามารถตกลงกันได้

หลังครัว ซูหวังซื่อกำลังสอนเด็กใหม่สองคนแต่งหน้าเค้กจากการบีบครีมออกมาทีละนิดจนเป็นผลท้อ แล้วใช้ช้อนค่อย ๆ โปรยผงสีชมพูละเอียดที่เป็นผงสีสำหรับอาหาร

ผลท้อรูปสมบูรณ์ก็เป็นรูปร่างขึ้นมาทันที

ซ่งสือชูเดินเข้าไป ซูหวังซื่อที่กำลังสอนอยู่ก็หยุดชะงักหันหน้ากลับไปมองซ่งสือชู เมื่อเห็นข้างกายซ่งสือชูมีฉีเหวินเฉิงทันใดนั้นดวงตานางก็เป็นประกาย

ความหล่อเหลางดงามเช่นนี้ของฉีเหวินเฉิง ไม่ว่าผู้ใดที่พบเจอต่างก็ล้วนต้องตะลึงทั้งนั้น

บทที่ 158 ไฟโป๊กเกอร์

“เถ้าแก่เนี้ยมาแล้ว พวกไฉ่ซินอยู่ด้านหลัง เก็บของเก็บกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว นายท่านหงห้ายังเตรียมคนคุ้มกันไปอีกหลายคน ท่านวางใจได้ ตลอดทางจะปลอดภัยไม่มีอันตรายแน่” หวังซื่อพาซ่งสือชูเดินเข้าบ้านไป

ทิ้งให้ฉีเหวินเฉิงอยู่ในครัว เขามองทาร์ตไข่ที่อบปราดหนึ่ง แล้วมองคนสองคนที่กำลังทำเค้ก ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นมือใหม่

รูปร่างหน้าตาของฉีเหวินเฉิงหล่อเหลา กอปรกับซ่งสือชูที่อยู่ด้วยกัน มือใหม่ทั้งสองคนก็ยืนนิ่งไม่กล้าทำอะไรที่เสียมารยาทกับเขา ฉีเหวินเฉิงชื่นชมเพลิดเพลินกับของหวานรสเลิศ

ซ่งสือชูเปิดประตูเข้าห้องของไฉ่ซินและไฉ่หลาน ด้านในเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน ผ้าห่มและผ้าปูที่นอนคลุมม้วนไว้ด้วยกัน และยังเอาผ้าหยาบคลุมเอาไว้อีกชั้น พื้นห้องผิวโต๊ะก็สะอาด-เอี่ยม

บนหลังทั้งคู่ต่างก็สะพายห่อผ้าสัมภาระ

“เรียบร้อยแล้วหรือ” ซ่งสือชูถาม

ไฉ่ซินกับไฉ่หลานพยักหน้า ซ่งสือชูส่งสองสาวออกนอกเมืองอำเภอ นายท่านหงห้าและคนอื่นๆ ก็รออยู่นอกเมืองอำเภอก่อนแล้ว

นอกจากนี้คนของไฉ่ซินกับไฉ่หลานก็เป็นคนใต้อาณัติของหลี่เอ้อร์โก่ว และยังมีชายฉกรรจ์กำยำแข็งแรงอีกหลายคน มีคนของนายท่านหงห้าเป็นฝ่ายนำทาง ตลอดการเดินทางครั้งนี้ปลอดภัยหายห่วง

ซ่งสือชูโบกมือให้ไฉ่ซินกับไฉ่หลานที่ขึ้นไปนั่งบนรถม้าฝุ่นตลบอบอวล รถม้าควบออกไปไกลเรื่อยๆ จนสุดสายตา

นายท่านหงห้า ซูหวังซื่อและยังมีซ่งสือชู ทั้งสามคนยังอยู่ที่เดิม

นายท่านหงห้ามองซ่งสือชู แล้วเอ่ยว่า “ช่วงนี้สบายดีหรือไม่”

“ก็สบายดี” ซ่งสือชูพยักหน้า

นายท่านหงห้ากระแอม “พี่สาวเจ้าระยะนี้ยุ่งอะไรอยู่หรือเหมือนจะไม่ได้มาในเมืองนานแล้วนะ” นายท่านหงห้ากัมหน้างุด สีหน้าแดงเรื่อ

ซ่งสือชูกะพริบตาปริบๆ “ท่านถามถึงผู้ใด”

“พี่สาวเจ้า!” พูดจบนายท่านหงห้าก็หันหน้าไปอีกทาง ไม่ให้ซ่งสือชูเห็นแววตาในดวงตาเขา

ซ่งสือชูยกมุมปาก “ถามถึงพี่สาวข้าทำไม นางยุ่งมากเลยเชียวแหละ”

พอนึกถึงเหล่าอนุหลังบ้านของนายท่านหงห้า ก็ได้แต่ส่ายหน้าในใจ ซ่งหลิงเซียงกับนายท่านหงห้านั้นไม่ค่อยเหมาะกันนัก พี่สาวคนนี้ก็แข็งแกร่งขึ้นเล็กน้อยเมื่อผ่านปัญหาเรื่องลูกๆ หากเปลี่ยนเป็นนางถูกรังแก ตัวนางเองก็คงเงียบไม่มีปริปาก ตอนนี้ซ่งหลิงเซียงก็ไม่ได้มีทีท่าว่าเป็นห่วงนายท่านหงห้า

ซ่งสือชูเม้มปาก ในใจพลันผุดความคิดประหลาดขึ้นมา ถ้าสมมุติว่านางเป็นคนร้ายที่ตัดพรหมลิขิตของหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าละ “ตอนนี้พี่สาวข้ามีลูกชายลูกสาว ชีวิตยุ่งมาก ตอนนี้ยัง

ไม่มีแผนอะไร หากท่านยังรีบอยากมีลูก เกรงว่าต้องไปหาหญิงอื่นแล้ว”

นายท่านหงห้านิ่งไปพักหนึ่ง แล้วก็รีบปฏิเสธ “ข้าเปล่า เจ้าไปฟังผู้ใดมาว่าข้าอยากจะมีลูก ไม่จริง นั่นเป็นข่าวลือทั้งนั้น”

“ใช่ เป็นเพียงข่าวลือ” ซ่งสือชูตบบ่านายท่านหงห้าแล้วถาม “ตอนนี้โรงปูนยังรับมือได้หรือไม่”

“พูดยาก ช่วงนี้ยังไม่มีทีท่าว่าจะเกิดปัญหาอะไร”

นายท่านหงห้ายึดตามที่ตนเองวิเคราะห์ เขาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในระยะนี้ให้ซ่งสือชูฟัง นางฟังอย่างตั้งใจ

ข่าวสารว่องไวที่ได้ยินจากนายท่านหงห้าทำให้นางรู้สึกนับถือยิ่ง ฉีเซิงถูกกู้จิ่งหยวนใช้เป็นหนังหน้าไฟก็เป็นเรื่องล่าสุด โดยทั่วไปแล้วผู้ที่ได้รับข่าวสารจะต้องมีเส้นสายจากทางการ แต่คนของนายท่านหงห้ากลับบอกว่า ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางติดต่อกับทางการ

“ใช่แล้ว แม่นางซ่งได้ยินมาว่าเจ้าทำสิ่งที่เรียกว่าไพ่-โป๊กเกอร์ที่สนุกออกมา พอดีบ่อนพนันของข้า...”

“ท่านไม่ใช่ว่าจะเลิกแล้วหรือ ยังติดต่อกับบ่อนพนันอยู่อีก อีกอย่างท่านไปรู้มาจากที่ใดว่าข้าทำไพ่โป๊กเกอร์ ของสิ่งนี้คนรู้มีเพียงหยิบมือเดียว ข้าไม่เคยสนทนากับท่าน ผู้อื่นก็ไม่มีทางรู้ได้”

นางมองนายท่านหงห้าด้วยสีหน้าดำทะมึน “ดียิ่ง ท่านยังจะมาแสร้งทำเป็นไร้เดียงสากับข้าอีก ไปพบพี่สาวข้ามาเมื่อไร ขนาดเรื่องไพ่โป๊กเกอร์ก็ยังรู้ ท่านยังรู้อะไรอีก!”

นายท่านหงห้ากุมขมับ “เรื่องไม่ได้เป็นอย่างเจ้าคิด เพียงพบกันโดยบังเอิญเท่านั้น สนทนากันเพียงไม่กี่ประโยคเอง!”

“คำพูดบุรุษยิ่งกว่าผีหลอกคน พี่ซู ท่านเห็นหรือไม่ ภายหน้าหากอยากหาสามีต้องเช็ดดวงตาให้สว่างชัด พวกบุรุษที่สามารถพูดเรื่องไร้สาระใช้คำหวานล่อลวงนั้นมีมากนัก เพียงท่านไม่ระวังก็จะถูกหลอกเอาได้” ซ่งสือชูหันไปทางซูหวังซื่อ แล้วพูดออกไปด้วยประโยคที่มีนัยแฝง

ใบหน้าของซูหวังซื่อมึนงง เมื่อนึกถึงซุนกุ้ยผู้ซึ่งช่วงนี้คอยมาทำดีหวังผล ดวงตาของนางพลันวูบไหว แล้วพูดอย่างจริงจังว่า "ข้ารู้ ตอนนี้ข้าไม่มีความคิดนั้นแล้ว!"

ซ่งสือชูเพิ่งรู้สึกตัว เหมือนว่านางจะบังเอิญพูดอะไรบางอย่างที่ทำลายความรู้สึกของผู้อื่นเข้าเสียแล้ว

ช่างเถอะ อย่างไรนางก็เป็นเจ้าแม่หวังหมู่ในเรื่องหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าอยู่แล้ว จะทำมากกว่านี้สักหน่อยก็คงไม่เป็นไร เมื่อนางยอมรับการสมมุตินี้ นางก็ไม่ได้รู้สึกผิดอะไรอีก

“แม่นางซ่งเข้าใจผิดแล้ว แต่ว่าเรื่องไพ่โป๊กเกอร์...” นายท่านหงห้ายังคงอยากจะแก้ตัวสักครั้ง

แต่ว่าซ่งสือชูไม่คิดจะให้โอกาสเขาแม้แต่น้อย ลากซูหวังซื่อกลับไปอีกเส้นทางหนึ่ง

นายท่านหงห้าส่ายหน้า เลือกถนนเส้นหนึ่งก้าวเดินไปทางเมืองอำเภอ

พูดถึงซ่งหลิงเซียง เขาก็นึกถึงสาวงามทั้งหลายในเรือนหลัง แม้ว่าเขาจะไม่มีบุตรชาย แต่เขามีบุตรสาวสองคน หญิงงามยังกัดฟันทิ้งได้ แต่สตรีสองคนที่ให้กำเนิดบุตรสาวแล้วก็คงยังต้องให้อยู่ต่อ

ต้องแสดงความจริงใจให้เห็นเสียก่อน ส่วนไพ่โป๊กเกอร์คิดไว้จริงๆ หรือว่าไม่บอกเขาแล้วเขาจะทำไม่ได้ เพียงแค่ไม่อยากทำร้ายความรู้สึกกันเท่านั้น หลังจากนี้รายได้หลักคงไม่ได้มาจากทางฝั่งบ่อนพนัน ในเมื่อตัดสินใจจะพัฒนาในด้านอื่นๆ เขาต้องแสดงท่าทีทางการค้าอย่างเปิดเผย อย่างน้อยต้องไม่ใช่เอาความคิดผู้อื่นไปโดยไม่ถามไถ่ใดๆ

ซ่งหลิงเซียงสอนวิธีเล่นไพ่โป๊กเกอร์ให้เขาโดยไม่มีเจตนาอะไร สตรีคนนั้นทั้งขยันและมีความรับผิดชอบ แต่ทักษะด้านการป้องกันตัวเองจากคนเลวของนางยังน้อยนัก

ถามว่าชอบซ่งหลิงเซียงหรือไม่ ก็ไม่ได้ถึงกับชอบมาก แต่ซ่งหลิงเซียงสามารถนำพาผลประโยชน์มาให้เขาได้มากขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่อยากให้คนนิสัยดีอย่างซ่งหลิง-เซียงมาถูกชายอื่นรังแก

ดังนั้นให้เขารับผิดชอบนางเสียเองก็สิ้นเรื่อง

คนในใจที่เขาชอบคือซ่งสือชู แต่ซ่งสือชูมีฉีเซิงจับจองไว้แล้ว ไม่ว่าเขาจะร่ำรวยเพียงใด และพยายามมากเท่าไร แต่เขาก็เทียบกับคุณชายนายอำเภอไม่ได้ หากฉลาดพอก็ควรเข้าใจ

ว่าต้องทำเช่นไร ต่างก็เป็นผู้ใหญ่กันแล้ว เป็นเพียงความรู้สึกที่ถูกกำหนดให้ไม่ได้ครอบครอง ต้องยอมแพ้เสีย

โดยเฉพาะหากเขาสามารถมีสัมพันธ์กับซ่งหลิงเซียงภายหลังยังสามารถขึ้นมาผงาดได้

ว่ากันว่าเขามีจิตใจที่ลึกซึ้งก็ดี เอาแต่แสวงหาผลกำไรก็ดี บุรุษมีชีวิตอยู่ในโลกก็เพียงเพื่อพิสูจน์ตัวเองไม่ใช่หรือ

แม้ว่าตนจะไม่มีความรักต่อซ่งหลิงเซียง แต่จะปฏิบัติต่อนางเฉกเช่นภรรยาที่ถูกต้องของตน จะให้เกียรตินางให้มากพอ ปกป้องคุ้มครองมากเพียงพอ และให้อิสระตามที่นางต้องการ ตราบใดที่นางชอบ ตนจะพยายามให้ดีที่สุด

เพียงเท่านี้เอง

ซ่งสือชูเดินกลับไปที่หลังร้านเค้ก เจอฉีเหวินเฉิงที่พยายามรักษาท่าทางสง่างามพอดี เขาเอนหลังพิงเก้าอี้ ในมือถือทาร์ตไข่ “ท่านไม่กลัวว่าจะกินของที่มีน้ำตาลสูงมากเกินไปหรือ หากกินมากไปชายหนุ่มที่อ่อนโยนก็จะหายไป กลายเป็นคนอ้วนที่อ่อนนุ่มแทน”

“อ้วน เช่นนั้นยอมอ้วนแล้วกัน!” ฉีเหวินเฉิงตกหลุมมหาสมุทรของหวานเสียแล้ว

ซ่งสือชูคิ้วผูกกันเป็นโบ คนผู้นี้เป็นคนเช่นไรกันแน่ บางช่วงก็ผ่อนคลาย บางช่วงก็เหมือนกำลังวางแผน หรือบางทีเขาอาจเป็นโรคจิตเภทหนึ่ง

นางละความสนใจจากฉีเหวินเฉิงไปตรวจสอบร้านที่เพิ่งปรับปรุงใหม่กับซูหวังซื่อ ทั้งกว้างขวาง สะอาด สดใส และมีรูปแบบที่ไม่เหมือนใคร ซ่งสือชูพอใจยิ่ง

“อย่างไรเล่า อยู่หลังครัวเสียนาน คิดจะอยากออกจากห้องครัวไปห้องบัญชีหรือ” ซ่งสือชูถาม

ซูหวังซื่อส่ายหน้า “ข้าชอบเห็นอาหารอร่อยที่ทำจากมือตัวเอง รังสรรค์อาหารเป็นความรู้สึกประสบความสำเร็จอย่างหนึ่ง”

บทที่ 159 อร่อย!

ซ่งสือชูเห็นซูหวังซื่อมีสิ่งที่ตัวนางกำลังใฝ่หาอยู่ในใจ ก็ไม่คิดจะพูดเกี่ยวกับการเปลี่ยนตำแหน่งอีก

ที่สุดแล้วของหวานและอาหารจะอร่อยหรือไม่ มีแต่ทำด้วยใจเท่านั้นถึงจะมีรสชาติที่ราวกับมีชีวิต ในกระบวนการทำอย่างต่อเนื่องกัน นางมักรู้สึกว่าขาดรสชาติอย่างใดอย่างหนึ่งไป ซูหวังซื่อจึงอยากศึกษาในด้านนี้ต่อไป และซ่งสือชูเองก็สนับสนุนนางเช่นกัน

ไม่มีปัญหา รอให้เปิดสาขาแล้ว ซูหวังซื่อสามารถเอาเรื่องนี้มารับส่วนแบ่ง และใช้เรื่องนี้เป็นอุดมการณ์เริ่มต้นที่จักคงไว้ซึ่งความตั้งใจเดิมของซูหวังซื่อ

ทั้งสองกลับมาถึงที่ร้านขนมหวาน ฟ้าก็มืดเสียแล้ว

ซ่งสือชูกับฉีเหวินเฉิงกำลังเดินออกจากร้านขนมหวาน หิมะก็เริ่มตกลงมาอีกครั้ง

ต้นปีผ่านไปอีกปี อากาศค่อยๆ อุ่นขึ้น แต่อยู่ๆ หิมะก็ตกลงมาอย่างไม่มีสัญญาณเตือนให้เตรียมตัว

ซ่งสือชูแหงนหน้ามองฟ้า ท่าทางหน้าดำคร่ำเครียดของนางทำให้ท้องฟ้าที่มืดมิดอยู่แล้วยิ่งอึมครึมขึ้นไปอีก และเมื่อมองไปข้างหน้า ร่มกระดาษน้ำมันก็ปรากฏขึ้นบนถนนที่เต็มไปด้วยหิมะ เมื่อร่มกระดาษน้ำมันเคลื่อนออก ก็เห็นใบหน้าที่คุ้นเคย

บัณฑิตแซ่เซวีย แต่จะว่าเป็นบัณฑิตก็ไม่ใช่ เขาเป็นนายโลมที่มาหลอกเฉิงซื่อเมื่อปีที่แล้ว ชายผู้นี้มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร แล้วยังใช้สายตาแสนซาบซึ้งอาลัยรักมองมาที่นางอีก ซ่งสือชูรู้สึกว่าหนังศีรษะตนเริ่มชา หันหลังไปสบตากับฉีเหวิน-เฉิงที่สายตาสว่างสดใส เห็นได้ชัดว่ากำลังรอชมความสนุกที่นำพามาด้วยความเหน็บหนาวสายหนึ่ง

“แม่นางซ่งได้พบกันอีกแล้ว!” ใบหน้าของเซวียเชินแย้มรอยยิ้ม ดวงตาเขาที่จับจ้องไปยังซ่งสือชู

ซ่งสือชูพยักหน้า “พบกันอีกแล้ว เจ้ามาทำอะไรที่นี่ รับงานอะไรมาหรือ”

“เข้าใจผิดแล้ว ข้าไถ่ตัวออกมาแล้ว หลังจากนี้ก็จะมาตั้งหลักปักฐานอยู่ที่เมืองถง ชีวิตที่นี่ผ่อนคลาย มีอาหารรสเลิศมากมาย ชีวิตมั่นคงแล้วก็คงหาสตรีที่ซื่อสัตย์แต่งงานและมีลูก หากแม่นางซ่งมีเวลา ก็มาเดินเล่นที่บ้านข้าได้!”

เซวียเชินพูดไป ก็ใช้โอกาสที่ซ่งสือชูไม่ได้สังเกตเดินไปทางด้านข้างของร้านเค้ก

เขาผลักประตูเข้าร้านไป แล้วหันหน้ากลับมามองซ่งสือชูด้วยทีท่าที่ไม่อาจคาดเดา

“พี่สะใภ้ เหตุใดท่านไม่แนะนำเขากับข้าสักหน่อยเล่า ไถ่ตัวหมายความว่าอย่างไร” ความสนใจของฉีเหวินเฉิงเปลี่ยนจากเซวียเชินมาที่ซ่งสือชู เสียงของเขาแหบลงเล็กน้อย ดวงตากลับมาสว่างขึ้นอีกครา ราวกับดวงดาราระยิบระยับในยามราตรี แต่ซ่งสือชูกลับรู้สึกว่ายามนี้ฉีเหวินเฉิงมีอะไรแปลกไป เหมือนกับสายลับที่แอบจับตาดูนางและพบเบาะแสบางอย่างอย่างไรอย่างนั้น

“หากสงสัยนัก ก็ไปถามเซวียเชินเองสิ!” ซ่งสือชูว่าจบก็รีบจ้ำอ้าวไปทางหมู่บ้านเค่าซานทันที

ยามกลับถึงหมู่บ้าน ท้องฟ้าก็มืดมากแล้ว

โชคดีที่มีแสงขาวจากหิมะเป็นชั้นๆ บนพื้น จึงทำให้ไม่ถึงกับมืดจนมองไม่เห็นนิ้วตน

ยามเดินเข้าประตูเรือน ซ่งสือชูได้กลิ่นของรสชาติที่เข้มข้นของหม้อไฟ

กู้จิ่งหยวนผลักประตูห้องหนังสือออกมา จึงทันเห็นซ่งสือชูและฉีเหวินเฉิงเดินเคียงกันมาถึงเรือน ความรู้สึกไม่ไว้ใจพลันผุดขึ้นในใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเบื้องหลังเป็นเกล็ดหิมะขาวและโคมไฟที่แขวนอยู่บนผนัง คนหนึ่งผิวขาวราวหิมะแก้มสีแดงระเรื่อ ส่วนอีกคนอ่อนโยนสง่างามยืนเคียงกัน เรียกได้ว่าเป็นคู่ที่เหมาะสมกันยิ่ง อากาศที่หนาวเป็นทุนเดิมประกอบกับสายตาที่เย็นชาเจือตำหนิจับจ้องไปยังฉีเหวินเฉิงยิ่งทำให้หนาวขึ้นไปอีก

ฉีเหวินเฉิงรัดเสื้อผ้าของตนให้แน่น อากาศที่หนาวเย็นหิมะโปรยปรายทั่วผืนดิน บวกกับแรงกดดันจากกู้จิ่งหยวนทำให้เขาไม่อาจต้านทานได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตนหาได้มีความคิด

จะข้องเกี่ยวกับสตรีของพี่ชายไม่ อย่าจ้องตนด้วยแววตาที่จะฆ่าแกงกันได้หรือไม่

ฉีเหวินเฉิงก้าวไปข้างหน้ารักษาระยะห่างจากซ่งสือชู ในใจรู้สึกผิดที่ผิดทางมิน้อย มิเคยคิดมาก่อนว่าเทพสงครามกู้จิ่งหยวนจะมีด้านที่ไร้เดียงสาเช่นนี้ด้วย เพียงเพราะสตรีคนหนึ่งจึงกลายเป็นคนอ่อนไหว จนตนถึงกับเริ่มสงสัยในความประพฤติของพี่ชายแล้ว

หากเรื่องนี้แพร่กระจายไปยังเมืองหลวง ก็คงมิมีผู้ใดเชื่อ กู้จิ่งหยวนเป็นผู้ใดนะหรือ เขาเป็นผู้ที่กล้าจะตัดหัวแม้กระทั่งขุนนางหรือข้าราชบริพารต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาท แล้วโยนไปเบื้องหน้าเหล่าขุนนางในท้องพระโรง เป็นผู้ที่กล้าขัดพระราชโองการของจักรพรรดิที่ทรงรับสั่งให้ถอนค่าย แต่เขายังคงตั้งฐานอยู่ข้างนอก มิยอมอยู่ภายใต้สาสน์พระราชโองการ แม้แต่หลังจากที่พระสนมเฟยพระราชทานภรรยาให้ เขาก็โยนผู้ที่เรียกว่าภรรยาทุกคนไปให้คุณชายหวังทั้งหมด

ไม่อยากเชื่อว่าคนที่ไร้เหตุผลเช่นนี้จะชอบสตรีคนหนึ่งจากใจจริง

ไม่ว่าจะพยายามทำความเข้าใจอย่างไรก็รู้สึกแปลกอยู่ดี!

มีเพียงตนคนเดียวที่รู้ความจริงของเรื่อง ช่างโดดเดี่ยวนัก

ฉีเหวินเฉิงเหลือบมองเป่ยอานซึ่งยืนอยู่ตรงมุมห้อง จึงขยับเข้าใกล้เป่ยอานแล้วคุยกับเขา เพราะมีหัวข้อทั่วไปมากมายที่สามารถมาคุยกับเป่ยอานได้!

กู้จิ่งหยวนเดินมาข้างกายซ่งสือชู ก้มหน้าลงมองเกล็ด-หิมะที่ยังไม่ละลายบนเส้นผมของนาง เขายกมือปัดหิมะออก “เหตุใดถึงกลับมาเย็นนัก”

“มีเรื่องราวหลายอย่าง!” ซ่งสือชูยิ้ม หลังจากตอบคำถามแล้วก็เดินเข้าไปในบ้าน

หม้อไฟบนโต๊ะกำลังเดือดปุดๆ ไอน้ำจากความร้อนพวยพุ่งขึ้นมาไม่หยุด เนื้อกับผักเต็มจาน เพียงแค่มองความอยากอาหารก็บังเกิดในทันที กลิ่นที่เชิญชวนผู้คนข้างนอกให้มากิน ลวกเนื้อวัวในน้ำแกงไม่กี่ครั้งก็ช้อนขึ้นมาจิ้มน้ำจิ้มในชาม เนื้อวัวร้อนๆ ถูกเคี้ยวกลืนลงท้อง ทั้งร่างก็รู้สึกสบายตัวขึ้นมาก

หลังมื้ออาหาร ฉีเหวินเฉิงถูกกู้จิ่งหยวนพาไปห้องหนังสือ ก็ไม่รู้ว่าสองคนพูดคุยอะไรกัน

ผ่านไปหนึ่งคืน

วันถัดไป พื้นดินเปลี่ยนเป็นสีขาวโพลน แต่คนที่มีงานทำไม่อาจหยุดพักได้

กู้จิ่งหยวนไปสถานศึกษา

ซ่งสือชูรออยู่ที่บ้าน ในวันนี้ที่บ้านมีคนมาเยือนหลายคน เฉียนฟู่ เฉียนกุ้ย และหวังต้าเหลียง ทั้งสามคนมาเรียนรู้วิธีการทำหม่าล่าทั่ง

ซ่งสือชูเข็นรถเข็นที่ตนสั่งทำขึ้นออกมา “หากจะขายหม่าล่าทั่งก็ต้องมีอุปกรณ์เช่นนี้ พวกเจ้าจะต้องหาช่างตีเหล็กมาทำ ราคาไม่ถูกนัก แต่วิธีทำหม่าล่าทั่งก็ไม่ยาก ลองทำครั้งเดียวก็น่าจะทำเป็นแล้ว แต่น้ำจิ้มรสเด็ดจะต้องซื้อจากข้า และหากพวกเจ้าอยากได้ผักและลูกชิ้นต่าง ๆ ที่ที่บ้านตัวเองไม่มีจะต้องไปซื้อจากพี่ชายข้าแทน เป็นการผูกขาดทางการค้า เป็นเช่นไร”

“ได้เลย!” เฉียนฟู่กับเฉียนกุ้ยไม่ปฏิเสธข้อเสนอของซ่งสือชู ถึงจะฟังดูอุกอาจ แต่ท่านพ่อเคยบอกแล้วว่าแม่นางซ่งไม่หลอกคน บางครั้งก็พูดเรื่องเข้าใจยาก หลังจากนี้ทำตามขั้นตอนที่มีก็ได้แล้ว ไม่เข้าใจก็เป็นปัญหาที่ตนแล้วที่ไม่เข้าใจ ยิ่งไปกว่านั้นข้อตกลงนี้ก็ไม่ได้เกินกว่าจะรับได้ หวังต้าเหลียงกัดฟันพยักหน้า

ซ่งสือชูพึงพอใจ ไม่พูดถึงข้อตกลงอื่นอีก

ตราบใดที่ซื้อของจากซ่งรุ่ยเสียงกับซ่งหลิงเซียง ก็ไม่มีประโยชน์ที่นางจะไปแบ่งกำไรกับพวกเขา นี่ถึงจะเรียกว่าหาเงินด้วยกัน ได้ผลประโยชน์กันทั้งคู่

ซ่งสือชูหยิบน้ำจิ้มที่ปรุงเตรียมไว้แล้วออกมา น้ำแกงกระดูกที่เคี่ยวไว้เป็นหัวน้ำแกง เอาอาหารชนิดต่างๆ เสียบด้วยไม้ไผ่แล้วต้มทีละไม้

“ได้แล้ว เมื่อสุกแล้วก็กินได้ ยามกินก็ดึงไม้เสียบออกกินกับน้ำแกง กินพร้อมกับน้ำจิ้มที่ปรุงด้วยน้ำส้มสายชู น้ำมันพริกไทย และกระเทียมตามใจชอบก็อร่อยนะ” ซ่งสือชูกล่าวและทำให้ดู

“อาหารนี้รสชาติดี แต่ไม่อิ่มง่าย ถ้าหิวมาก ต่อให้กินทั้งแผงก็อาจจะไม่อิ่ม คราวนี้เอาหมั่นโถวมาขายด้วยกันหรือจะต้มเส้นเพิ่มไปอีกก็ดี คนน้ำแกงให้เข้ากัน พอกินก็จะอิ่มทันที” ซ่งสือชูพูดพลางให้หวังต้าเหลียงและคนอื่นๆ ลองทำหม่าล่าทั่งออกมาเอง ทั้งสามเลือกวิธีกินตามซ่งสือชู เลือกเครื่องปรุง ผสมเข้าด้วยกัน แล้วตักน้ำแกงใส่ เมื่อเส้นเข้าไปในปาก ดวงตาของพวกเขาก็เป็นประกาย อาหารอันนี้อร่อยเกินไปแล้ว

บทที่ 160 เลือกทำเลร้านหม้อไฟ

ไม่กี่วันต่อมา มีแผงขายของเพิ่มอีกสองแผงในตลาดที่มีชีวิตชีวาของเมืองถง

ร้านแผงลอยกำลังทำอาหารที่คนทั่วไปในเมืองถงมักจะเห็นกันบ่อยๆ หวังหลินแต่งกายด้วยเสื้อผ้าธรรมดานั่งยองๆ อยู่บนพื้นกำลังก่อไฟ ดวงตาใสของเขากวาดมองดูผู้คนที่ผ่านไปมา สายตาหยุดจับจ้องมองไปที่ผู้คน เหมือนคาดหวังให้ผู้คนหยุดเดินแล้วลองกินหม่าล่าทั่งของเขา

หวังต้าเหลียงเอาหม่าล่าทั่งต้มไว้ในหม้อ แล้วตะโกนว่า “หม่าล่าทั่งอร่อย ทั้งชา ทั้งเผ็ด ทั้งอร่อย อร่อย อย่าเดินผ่านอย่าพลาดของดี มาลองเลย!” คนสัญจรไปมาได้กลิ่นไม่คุ้นเคยกอปรกับท้องที่ว่างเปล่า และมีเงินอยู่ในกระเป๋า จึงหยุดดู

“นี่คืออะไร” คนเดินผ่านมาชี้ไปยังไม้อาหารต่างๆ ที่ต้มในน้ำแกง

“นี่คือหม่าล่าทั่ง!”

หวังต้าเหลียงอธิบายวิธีการกินหม่าล่าทั่งอย่างละเอียด พลางเช็ดโต๊ะให้สะอาด ตั้งหน้าตั้งตารอการเปิดร้านวันแรก

พริกนั้นเผ็ด น้อยคนนักที่จะกิน เมื่อมองแวบแรกก็เห็นฟองเต้าหู้และเต้าเจี้ยว เนื้อชิ้น และกลิ่นหอมที่ต้มในน้ำแกงสีแดง

ตราบใดที่อร่อย ก็ไม่ลำบากกระเพาะตัวเองแล้ว

คนหน้าแผงร้านค่อยๆ เยอะมากขึ้น

เป็นวันแรกที่หวังหลินกับหวังต้าเหลียงยุ่งวุ่นวายและลำบากไม่น้อย สุดท้ายผักที่เตรียมมาใบสุดท้ายก็ขายหมด แม้แต่น้ำแกงที่ต้มหม่าล่าทั่งก็ยังถูกจับจองจนหมด ทั้งสองถึงได้เข็นรถเข็นเปล่ากลับบ้านไป

ในถนนอีกเส้นหนึ่ง สถานการณ์ของสองพี่น้องเฉียนฟู่กับเฉียนกุ้ยก็ไม่ต่างกัน

ตกดึกหลังจากที่กลับบ้านแล้ว พี่น้องเฉียนฟู่กับเฉียนกุ้ยก็นับเงินที่ได้รับในหนึ่งวันด้วยฝีมือตนเอง ทั้งสองตัดสินใจ

แบ่งกัน ตั้งแผงขายอีกแห่ง จ้างคนงานเล็กๆ มาช่วย จะทำให้พวกเขาสามารถหารายได้เพิ่มเป็นสองเท่าต่อวัน

เซวียเชินซึ่งมาอาศัยอยู่ในเมืองถงที่ค่อนข้างมั่งคั่งและมีผู้คนสัญจรไปมามากมาย เจอสองพี่น้องเฉียนฟู่กับเฉียนกุ้ยที่แยกมาตั้งแผงขายของที่นี่ หลังจากเซวียเชินลองกินหม่าล่าทั่งแล้ว ก็ประทับใจในรสชาติทันที ยิ่งทำให้ชอบเมืองถงนี้ขึ้นไปอีก

เพียงแต่ภูเขาเงินภูเขาทองอย่างไรก็ต้องมีวันหมด เขาเองก็ต้องหาช่องทางเลี้ยงชีพตน

หลังจากไถ่ตัวแล้ว แม้ว่าจะเป็นอิสระ แต่ความสามารถในการหาเงินตัวเขาก็ใช่ว่าจะมีมาก

นอกจากให้ความสุขผู้คน ความสามารถเล็กๆ น้อยๆ ในด้านการให้ความสำราญได้ทั้งกับชายและหญิงแล้ว เขายังจะสามารถหาเงินได้ด้วยวิธีใดอีก

เซวียเชินครุ่นคิดอยู่นาน อยู่ๆ ก็มีกลิ่นเค้กของข้างบ้านลอยมาเตะจมูก

เซวียเซินตาสว่างวาบ นี่ไม่ใช่โอกาสใหญ่ที่ดีหรอกหรือ

แม่นางซ่งคนนั้นยังไม่มีชายหนุ่มที่จะลงหลักปักฐานที่แน่นอนด้วย ขอเพียงเขาสามารถเป็นผู้โชคดีรายนั้นได้ หากคิดหาวิธีทางเข้าหานาง เงินที่จะหามาก็จะได้เร็วตามไปด้วย เพราะอย่างไรเค้กของข้างบ้านก็ทำเงินได้มากจริงๆ เซวียเซินมีเป้าหมายแล้ว จึงค่อยๆ เริ่มดำเนินแผน

วันนี้ซ่งสือชูมาที่ร้านเค้กพอดี ข้างกายของซ่งสือชูมีกู้-จิ่งหยวนตามติดไม่ห่าง

สถานศึกษาหยุด กู้จิ่งหยวนมีเวลาว่างพอดี จึงอยากจะมาที่ร้านหนังสือในเมืองอำเภอดูว่าหนังสือเล่มใดบ้างที่สามารถซื้อกลับไปได้ เนื่องจากต้องรับผิดชอบเป็นอาจารย์สถานศึกษาในหมู่บ้าน อาจารย์ก็ควรมีคุณสมบัติท่าทีของผู้เป็นอาจารย์

เขาไม่คาดหวังว่าตนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการสอนที่อยู่ในระดับชั้นยอด แต่อย่างน้อยก็ควรจะมีบ้างตามมโนธรรม

ในเมื่ออาจารย์ของซ่งอวินยังเป็นฉีเหวินเฉิง ในด้านความรู้ฉีเหวินเฉิงสั่งสอนถ่ายทอดได้ดีกว่าเขา และเด็กน้อยซึมซับเรียนรู้ได้เร็วกว่า

ซ่งสือชูที่ลดน้ำหนักมาได้ครึ่งปี รูปร่างนางก็ดูดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่กู้จิ่งหยวนซึ่งแต่เดิมหน้าตาดี เพื่อลดปัญหาที่ไม่จำเป็น จึงยังคงทำเป็นอ่อนแอและอัปลักษณ์

เซวียเชินมองซ่งสือชูที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ ใบหน้าเขาอดคลี่ยิ้มออกมาอย่างมีชัยไม่ได้

เมื่อเซวียเชินเห็นซ่งสือชูเดินมาทางนี้ เขาจึงเดินไปทางนาง และในขณะที่กำลังเข้าใกล้ซ่งสือชู อยู่ ๆ เท้าเขาก็พลิกแล้วล้มใส่ซ่งสือชู

ซ่งสือชูตาเบิกกว้าง รับรู้ได้ว่าตัวเองถูกแกล้งชนใส่ก็ทั้งขำทั้งโมโห จึงยื่นมือไปลากกู้จิ่งหยวนมาเข้าหาตน ชั่วพริบตาเดียวทั้งสองคนก็เปลี่ยนตำแหน่งกันเรียบร้อย

เซวียเชินจึงล้มลงบนกล้ามอกเนื้อแน่น ๆ ด้วยสมองที่ตอบสนองช้าแต่ปากไปไว จึงพูดออกไปว่า “แม่นางซ่ง เราพบหน้ากันอีกแล้ว ขอบคุณ...”

สักประโยคก็ไม่ได้ยิน พบว่าหน้าอกที่ตัวเองกำลังทับอยู่แปลกๆ สตรีไม่ใช่ว่าจะต้องนุ่มนิ่มหรอกหรือ เหลือบตาขึ้นมองก็สบเข้ากับสายตาเย็นชาของกู้จิ่งหยวน เขารีบกระโดดดีดตัวออกทันที โดดทีเดียวสี่ห้าเมตร

“ท่าน เหตุใดถึงเป็นท่าน” เซวียเชินชี้ไปที่กู้จิ่งหยวน กู้-จิ่งหยวนไม่ได้พูดอะไร จ้องมองผ่านไปอย่างเฉยเมย ก่อนจะมองไปยังซ่งสือชู “ข้าไปร้านหนังสือก่อน”

“ไปเถอะ รีบไปรีบกลับ” ซ่งสือชูกำชับเสียงหนึ่ง มองกู้จิ่งหยวนเดินออกไป คราวนี้ก็ถึงยามที่จะต้องมาสนใจเซวีย-เชินแล้ว จุดสนใจทั้งหมดก็อยู่ที่เซวียเชิน “เจ้ามาไม้นี้หรือแต่เสียใจ ข้ามิใช่เฉิงซื่อ เล่นกับไฟ ระวังไฟจะเผาไหม้เป็นจุณ”

“เถ้าแก่เนี้ยซ่งหยอกเล่นแล้ว นี่เป็นเรื่องที่บังคับกันได้ที่ใด” เซวียเชินเอ่ยจบ ก็ผุดยิ้มเจ้าเล่ห์ให้ซ่งสือชู หากเป็นยุคหลังแล้วละก็ เขาคงจะยักคิ้วให้ซ่งสือชูเป็นแน่

นี่คือนางโดนเกี้ยวหรือ

มุมปากซ่งสือชูกระตุกหนึ่งที “รักษาระยะห่างจากข้าสามเมตร!” ต่อให้ต้องหาสามี นางก็ไม่มีทางมาเลือกคนเช่นนี้แน่

ออกมาจากหอหนานเฟิง ไม่มีทางเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญาแน่นอน

เซวียเชินที่บาดเจ็บ “แม่นางซ่ง หรือว่าจริงๆ แล้วท่านรังเกียจร่างกายข้า ข้ารู้ดีว่าฐานะของข้าสู้ท่านไม่ได้ แต่หากท่านเต็มใจ เรื่องที่ข้าทำได้มีมากนัก ขอท่านรับข้าไปดูแลด้วย ข้าจะทำให้ท่านอย่างถึงใจ เป็นเช่นไร”

“ข้าสามารถพาท่านขึ้นสวรรค์ได้นะ!” ซ่งสือชูโมโหจนพูดไม่ออก

นางหาผู้ชายยังต้องเสียเงินอีกรึ เพียงโบกมือ คนมากมายก็พร้อมจะคลานเข้ามาต่อแถวให้นางเลือกอย่างไม่ต้องเสียเงินแล้ว

“รีบไปให้ห่างข้าก่อนที่ข้าจะขาดสติ!” ซ่งสือชูพูดไปแล้วก็เดินไปทางร้านเค้ก

เซวียเชินเดินตามหลังนางไปได้สองก้าวก็หยุดฝีเท้า

เขาจ้องแผ่นหลังของซ่งสือชูด้วยสายตามืดมัว

ซ่งสือชูเย็นสันหลังวาบ รีบเดินเข้าร้านไป ไม่มีสายตาของเซวียเชินคอยจับจ้อง ในที่สุดก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย เซวียเชินผู้นี้คงไม่ได้เป็นบ้าหรอกกระมัง แต่ไรมาเคยมีบุรุษมาเสนอตัวให้นางเช่นนี้ที่ใดกัน

อีกอย่าง นางก็ไม่เคยขาดผู้ชายด้วย

ซ่งสือชูเดินเข้าร้าน ซ่งซูซูก็ยืนขึ้นทันที “เถ้าแก่เนี้ย”

“เจ้าทำงานไปเถิด ข้าไปดูหลังครัวก่อน” ซ่งสือชูโบกมือ ซ่งซูซูก็ทำงานในมือต่อ

เมื่อหาซูหวังซื่อเจอแล้ว ซ่งสือชูก็ถามถึงความก้าวหน้าของร้านทันที ซูหวังซื่อตอบยิ้มๆ “ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี เรียนรู้ได้รวดเร็วยิ่ง ทางโน้นตกแต่งเสร็จก็สามารถเปิดได้แล้ว”

“อืม เช่นนั้นทางนี้ก็ฝากท่านแล้ว” ยกแรงกดดันทางนี้ส่งให้ซูหวังซื่อเสร็จ ซ่งสือชูก็เริ่มเดินตามหัวถนน

ร้านหม้อไฟจะเปิดตรงที่ใดดีนะ ซ่งสือชูเดินทั่วทั้งเมืองอำเภอแล้วรอบหนึ่ง สุดท้ายก็มาจบที่ตรงข้ามโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดในเมือง

หากหม้อไฟเป็นที่รู้จักในวงกว้าง และสามารถเข้าไปอยู่ในสายตาทุกคนได้ ย่อมต้องเป็นที่นิยมแน่นอน

จากเหนือจรดใต้ ผู้คนมากมายก็มีโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลเป็นจุดหมายปลายทาง ถ้าหากนางเปิดร้านหม้อไฟตรงข้ามกัน ผู้คนที่มาพักเดินออกมา ได้กลิ่นหอมของหม้อไฟที่ลอยมาแล้วจะยังไปหาของกินที่อื่นอีกหรือ ต่อให้โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลมีอาหารให้ลูกค้าที่เข้าพัก แต่ว่าผู้มีกำลังท่องเที่ยวไปทั่วทุกสารทิศ สิ่งที่ไม่มีทางขาดก็คือเงิน

ซ่งสือชูปรบมือตัดสินใจ

ส่วนจะมีปัญหากับเถ้าแก่โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลหรือไม่นั้น ซ่งสือชูเพียงส่ายหน้า

แต่หากเถ้าแก่โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลฉลาด ก็ควรจะรู้ว่าการที่มีร้านอาหารมีเอกลักษณ์อยู่ข้างโรงแรมก็จะทำให้ช่วยหนุนนำกิจการของกันและกัน การแข่งนั้นมีแน่ แต่ก็ไม่ได้มีผลกระทบที่ร้ายแรงมากนัก

บทที่ 161 หลานหลิงเซี่ยวเซิง

ซ่งสือชูตัดสินใจ หมุนตัวเดินไปหากู้จิ่งหยวนที่ร้านหนังสือแล้วกลับบ้านด้วยกัน

นางเพิ่งเดินไปถึงร้านหนังสือที่ใหญ่ที่สุดในเมืองอำเภอก็เห็นเซวียเชินยืนเฝ้าอยู่ด้านนอก

เหมือนเซวียเชินจะรอซ่งสือชูอยู่ตรงนี้ ครั้นเห็นซ่งสือชูเดินมาทางตน ก็เดินปรี่ไปทางที่นางเดินมาทันที ในสายตาก็เห็นแววตาสีหน้าของซ่งสือชูที่เผยสีหน้าหวาดระแวง เขาหยุดฝีเท้า “ท่านกลัวอะไร ข้าตัวคนเดียวไร้ญาติขาดมิตรจะทำอะไรท่านก็คงไม่ใช่เรื่อง ข้าไม่คิดจะปล้นเงินท่าน หรือจับท่านไปเป็นหญิงคณิกาหรอก”

ขนบธรรมเนียมประเพณีในยุคนี้ยังไม่ได้เปิดถึงเพียงนั้น ซ่งสือชูตะลึงงัน คนคนนี้ไม่ว่าบทไหนก็ทำออกมาได้ ก่อนหน้านี้ก็อยู่ข้างกายเฉิงซื่อก็คุณชายบัณฑิตหน้าขาว เมื่อครู่ก็เป็นดอกไม้แสนบอบบางน่าส่งสาร ตอนนี้กลับเปลี่ยนมาเป็นชายหนุ่มเสเพลเที่ยวเอ้อระเหยลอยชาย ถ้าไม่ไปแสดงละคร

ก็คงน่าเสียดายแย่ ในใจนางได้แต่ทอดถอนใจ ซ่งสือชูกล่าวออกมาว่า “...ของราคาถูกไม่มีของดี”

เซวียเชินอึ้งไปพักหนึ่ง ทันใดใบหน้าซีดขาวราวผัดแป้งก็พลันเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ “เหตุใดท่านถึงพูดจาเช่นนี้”

“แล้วเจ้าจะให้ข้าพูดจาอย่างไรกับเจ้า หรือว่าต้องให้เจ้ามาเกาะแกะถึงจะดี ข้าทนกับคนอย่างเจ้าไม่ได้ อย่ามาเสแสร้งพูดมาเลย เจ้ามีเรื่องอะไรที่จะให้ช่วย”

ตอนแรกซ่งสือชูไม่ค่อยเข้าใจความคิดของชายขายเรือนร่างผู้นี้

ต่อให้ชาติที่แล้วจะเคยเป็นสายลับ แต่ไม่ได้หมายความว่านางจะเข้าใจสายงานของชายขายบริการ ไม่เคยสัมผัสมาก่อน ความเข้าใจจึงค่อนข้างจำกัดนัก

“เมืองถงนับว่าเป็นสถานที่ที่ไม่เลวเลย ข้าชอบเค้กที่นี่ ชอบหม่าล่าทั่งที่นี่ และก็ชอบอะไรสักอย่างที่เรียกว่าทาร์ตไข่กับพิซซ่า คนที่คิดคาบเรียนพวกนี้ขึ้นมาก็คือแม่นางซ่ง หากท่านไม่รังเกียจ ให้เห็นแก่ที่เคยร่วมงานกันมาก่อน พอจะเป็นได้หรือไม่ที่ท่านจะรับชีวิตน้อยๆ ให้มีทางรอด”

เซวียเซินพูดพลาง ในมือมีพัดคอยโบกเบาๆ ทว่านางเคยเห็นท่าทางของฉีเหวินเฉิงที่โบกพัดแล้ว จึงไม่รู้สึกชื่นชมผู้ใดได้อีก จ้องพัดในมือของเซวียเซิน เพราะเหตุใดไม่รู้นางมักรู้สึกขัดตานัก

“มาทำความใจกันใหม่ จริงๆ แล้วพวกเราไม่เคยมีสัมพันธ์หรือร่วมงานอะไรกันมาก่อน ข้าออกเงินเจ้าออกแรง นี่ไม่ใช่การค้าขายหรือไร เหตุใดข้าถึงต้องมารับผิดชอบให้บริการหลังการขายด้วย” ซ่งสือชูจ้องเซวียเซินเขม็ง

เซวียเซินแสร้งใช้ท่าทางอ่อนน้อมทำเป็นยิ้มอมทุกข์ “หากไม่ใช่เพราะการมีชีวิตบีบบังคับให้ต้องทำ ผู้ใดจะยอมมาก้มหัวให้ผู้อื่นเล่า ข้าก็อยากจะหาหนทางอื่น แต่ร้านเค้กของท่านทั้งร้านต่างก็เป็นสตรีกันหมด แบกหามสิ่งของนั้นสิ้นเปลืองแรงยิ่ง มิสู้ให้ข้าเข้าไปเป็นคนงานไม่ดีหรือ”

ซ่งสือชูจ้องเอวของเซวียเซินที่เทียบกันแล้วยังบางกว่าของนางเสียอีก คนเช่นนี้ทำงานที่หอหนานเฟิงนอกจากเอาอกเอาใจยั่วยวนผู้คนแล้ว จะสามารถมาทำงานใช้แรงงานได้อย่างไร สงสัยนัก!

ไม่ว่าจะตอนนี้ก็ดี หรือในอนาคตก็ดี ก็อย่าได้ตัดสินผู้อื่นจากภายนอก ตัวอย่างเช่น ฉีเหวินเฉิงที่เหมือนเป็นคุณชายอ่อนโยนและถ่อมตัว แต่บางครั้งก็ให้ความรู้สึกอันตราย ทำให้นางไม่กล้าแอบมอง

“ร้านเค้กของข้าไม่ต้องการคนงานชาย คนที่ทำงานที่นั่นต่างก็เป็นคนที่เกิดมายากจน แรงนะมากกว่าพวกบุรุษเสียอีก เจ้าประเมินพวกเขาต่ำไปแล้ว” ซ่งสือชูปฏิเสธอย่างไม่อ้อมค้อม

เซวียเชินหยักไหล่ “ไม่ไปก็ไม่ไป เถ้าแก่เนี้ยซ่งรู้สึกว่าข้าพอจะทำสิ่งใดได้บ้าง แนะนำทางรอดชีวิตให้ข้าหาเงินสักเส้นได้หรือไม่”

สำหรับเซวียเชินแล้ว การสังเกตเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของเขา เห็นซ่งสือชูไม่มีความคิดแนวนั้นให้เขา ในใจก็แอบผิดหวังแต่ไม่ได้คิดมาก ยอมถอยและเปลี่ยนคำถาม

“เหตุใดข้าต้องช่วยเจ้าด้วย” ซ่งสือชูจ้องเซวียเชิน ไม่ค่อยเข้าใจในวิธีคิดของเขานัก

เซวียเชินหัวเราะ “เพราะคนหน้าไม่อายเช่นข้านี่แหละท่านถึงต้องการ พูดมาจนถึงตรงนี้ท่านก็คงมีหลายเรื่องที่

ไม่สามารถแก้ไขซึ่งๆ หน้าได้ สามารถเรียกใช้ข้าได้นะ” พูดจบก็ขยิบตาให้นาง

ซ่งสือชูงุนงง

มีปัญหาอะไรที่นางแก้ไขด้วยตัวเองไม่ได้หรือ

“ได้ๆ ข้ากับท่านรู้จักกันที่เมืองถง รู้จักสหายเพิ่มอีกคนก็เหมือนมีช่องทางเพิ่มอีกทาง ท่านก็ถือเสียว่าวันนี้ทำความดีหางานให้ข้าทำหน่อย”

“ไหล่แบกไม่ไหว มือก็ทำงานหนักไม่ได้ ข้าว่าเจ้าเหมาะกับการเปิดร้านหนังสือ ขายบันทึกการเดินและเรื่องราว” ซ่งสือชูพินิจเซวียเชินอีกรอบ หน้าตาก็เข้าที ดูไปดูมาก็ดูเหมือนคนมีการศึกษา

ในเมื่อกล้าที่จะไถ่ตัวเองออกมา เป็นธรรมดาที่จะมีปัญญาหาเงินเลี้ยงชีพ สามารถซื้อบ้านและลานข้างร้านเค้กของนางได้ เงินในมือก็คงมีเงินไม่น้อย เปิดร้านหนังสือแรงกดดันก็คงไม่มาก

ขายหนังสือเป็นเรื่องที่นางเคยพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว หากเซวียเชินเปิดร้านให้ใช้ลานข้างนอกร้าน ร้านเค้กของนางมักมีผู้คนมาต่อแถวเยอะ ถ้าตอนนี้มีร้านหนังสืออยู่ข้างๆ เพิ่มหนังสือนิยายเข้าไป คนที่รู้หนังสือก็จะสามารถมาเอาบัตรคิวและไปนั่งอ่านหนังสือเติมพลังฝั่งตรงข้ามได้

ในส่วนของบัตรคิว ร้านของนางก็ต้องเรียนรู้วิธีของโลกอนาคตเอา อย่างวิธีการแจกบัตรคิวของร้านชาเอี๋ยนเย่ว์เซ่อ รับคิวเสร็จก็จ่ายเงินและแจ้งชื่อ หลังจากนั้นก็นั่งรออย่างเดียว

“ร้านหนังสือ ข้าจะลองดู” เซวียเชินเก็บพัดใส่ในแขนเสื้อประสานมือคำนับซ่งสือชู จากนั้นก็เดินกลับบ้านตนไป

ซ่งสือชูเดินไปทางร้านหนังสือ เห็นกู้จิ่งหยวนอยู่ด้านในหนังสือที่กู้จิ่งหยวนกำลังอ่านเป็นหนังสือเก่าของท้องถิ่น ทั้งเล่มเขียนด้วยภาษาโบราณ อ่านยาก และค่อนข้างเข้าใจยาก

แต่กู้จิ่งหยวนจดจ่ออ่านอย่างตั้งใจยิ่ง อ่านทีละหน้าๆ ระดับความเร็วก็ไม่ช้านัก และมีหยุดคิดบ้างเป็นครั้งคราว

ยอดเยี่ยม!

ซ่งสือชูเองคิดว่าตัวเองมีทักษะเรียนรู้ที่ไม่เลว แต่ถ้าเทียบกับกู้จิ่งหยวนแล้ว นางก็เหมือนกับเด็กกากที่ไม่มีสมอง

“หากรู้สึกว่ารอแล้วน่าเบื่อ เจ้าไปคุยเล่นกับเฉินฮูหยินก่อน ข้าขออยู่ตรงนี้สักพัก หากไปหาเฉินฮูหยินแล้วยังรู้สึกเบื่อก็ออกไปเดินเล่นรอบ ๆ ไม่ใช่ว่าสตรีชอบเดินเล่นซื้อของหรอกหรือ” กู้จิ่งหยวนเอียงหน้ามองซ่งสือชูพร้อมกับแนะนำอย่างจริงใจ

แต่ซ่งสือชูกลับไม่มีทีท่าว่าจะออกไป

เดินเล่นซื้อของก็ใช่ว่าสตรีทุกคนจะชอบ หากจะชอบก็ต้องไปกับคนที่เหมาะสมเข้ากันดี อย่างน้อยก็ต้องสามสี่คนไปด้วยกันถึงจะดี

“ข้าจะไปหานิยายอ่านดู!” ซ่งสือชูเดินไปทางชั้นวางหนังสือ

หนังสือนิยายเรียงกันเป็นแถว ดูไปแล้วห้าหกแถว สีหน้าซ่งสือชูเขียวคล้ำ

นิยายสมัยนี้มีแต่เรื่องน่าเบื่อหรือไร ความรักของชายหญิงต่างก็เป็นแบบบัณฑิตตกอับ ชายผู้เพียบพร้อมไปด้วยสติปัญญากับหญิงงามทรัพย์เป็นเลิศ นางไม่อยากอ่านอะไรพวกนี้ ที่นางอยากอ่านนั้นคือพวกน้ำเน่า ความจำเสื่อม เข้าใจผิด รถคว่ำอะไรแนวนั้น

แต่ยุคนี้ไม่มีโฉงเหยาอาอี๋ นักเขียนมือทอง นางหาหนังสือที่ตัวเองอยากอ่านไม่เจอ

หรือว่าจะต้องลงมือเขียนเอง

ช่างเถอะ! เขียนหนังสือใช้พลังเยอะเกินไป ดวงตาซ่งสือชูเป็นประกายสว่างวาบ นึกถึงเซวียเชินอีกครั้ง คนนี้ก็ใช้ได้นี่นา!

มีเวลาเรียนตัวอักษร ผ่านชีวิตที่ซับซ้อน ประสบการณ์พานพบก็ใช้ได้ ถ้าหากมีปัญหาอะไรก็สามารถจัดการได้

ปิดหนังสือแล้วเอาใส่บนชั้นวางตามเดิม ซ่งสือชูบอกกล่าวกับกู้จิ่งหยวนเสียงหนึ่ง จากนั้นก็เดินออกไปข้างนอก เวลามีค่าเนื้อหานิยาย โดดผา ความจำเสื่อม นางทารุณข้า ข้าทารุณนางต้องมาแล้ว!

ซ่งสือชูหาเซวียเชินเจอก็รีบเอาแผนการเขียนนิยายน้ำเน่าเล่าให้เซวียเชินฟัง เพียงแต่ต้องเปลี่ยนฐานะกันสักหน่อย ภูมิหลังก็ต้องแก้ด้วยเช่นกัน

เซวียเชินได้ยินก็ตื่นเต้น ในหัวก็มีแรงบันดาลใจที่มากมายคณานับ “ข้าสามารถเขียนได้เรื่องหนึ่ง ท่านอ๋องตกอับที่ได้รับการช่วยเหลือจากคุณหนูสายตรงผู้สูงศักดิ์ที่มารดาเป็นภรรยาเอกแต่ตายก่อนวัยอันควร โดยหญิงสาวมีชีวิตที่น่าสังเวชอยู่ใต้การกดขี่ของแม่เลี้ยง จึงช่วยหญิงสาวแก้แค้นแม่เลี้ยงและน้องสาวที่เป็นลูกอนุ ในระหว่างที่ความรู้สึกของทั้งคู่กำลังพัฒนา พระคู่หมั้น XX ของท่านอ๋องก็ปรากฏตัว นางทรมานและดูแคลนหญิงสาวที่เป็นบุตรสาวสายตรง...”

“เจ้าเคยมีฉายามาก่อนหรือไม่” ได้ยินเรื่องที่เซวียเชินคิดออกมา ซ่งสือชูนับถือยิ่ง นี่ไม่ใช่สิ่งที่คนรุ่นหลังกล่าวขานกันว่านิยายอันทรงคุณค่าหรอกหรือ

“ฉายารึ” เซวียเชินไม่เคยคิดเรื่องนี้มาก่อน

ซ่งสือชูเผยรอยยิ้มขี้เล่น “ไม่เช่นนั้นเรียกว่าหลานหลิง-เซี่ยวเชิงดีหรือไม่”

บทที่ 162 แกล้งตาย

“หลานหลิงเซี่ยวเซิงหรือ ก็ได้” เซวียเชินไม่ได้ใส่ใจกับเรื่องนี้มากนัก

การเขียนบทบรรยายเป็นอาชีพที่เขาไม่เคยคิดอยากจะลองมาก่อน ตอนนี้ถูกซ่งสือชูยกขึ้นมาพูด ทันใดนั้นในหัวของเขาก็พลันคิดออกมาได้มากมายหลายเรื่องเลยทีเดียว ตอนนี้เขาอยากจะเขียนจนแทบรอไม่ไหวแล้ว

เขามองซ่งสือชูด้วยสายตาอยากไล่คนว่าให้รีบออกไป

มุมปากของซ่งสือชูกระตุกทีหนึ่ง คนคนนี้ช่างซื่อตรงเสียจริง ช่างเถอะ ไม่เรื่องเยอะกับหนิวหลางผู้นี้แล้ว

ซ่งสือชูเพิ่งจะเดินออกจากหน้าร้านก็เห็นหยวนซื่อเดินผ่านไป ในมือของนางยังถือยาปึกหนึ่ง

“ลับๆ ล่อๆ ทำอะไรน่ะ” ซ่งสือชูเหลือบไปเห็นและกำลังจะตามไป แต่เซวียเชินที่อยู่ในร้านดีๆ เดินออกมากะทันหัน

“บุรุษที่ท่านเลือกคนนั้นรูปโฉมอัปลักษณ์นัก ท่านไม่อยากเปลี่ยนคนหรือ หรือไม่ก็...เพิ่มอีกคน”

“??” ซ่งสือชูชะงักฝีเท้า ไม่เข้าใจความคิดของเซวียเชินเลยสักนิด

“บุรุษของข้ารูปโฉมอัปลักษณ์หรือไม่ ข้ารู้ดีที่สุด แต่ว่าเจ้ากลับแย่ยิ่งกว่าสุนัขที่ข้าคิดไว้!”

ซ่งสือชูพูดจบก็เดินออกจากตรงนั้นไป

ส่วนหยวนซื่อนั้นหายไปตั้งนานแล้ว ไม่รู้ว่าที่ทำลับๆ ล่อๆ เช่นนั้นคือกำลังทำอะไรกันแน่

แต่ว่านางก็ไม่ได้เกรงกลัวอะไร หากหยวนซื่อยังอยากจะทำร้ายนางละก็ เช่นนั้นก็รอดูว่าอีกฝ่ายจะมีปัญญามารับผลจากการกระทำนั้นหรือไม่ หากการกระทำลับๆ ล่อๆ ครั้งนี้ของหยวนซื่อไม่เกี่ยวกับนางก็ว่าไปอย่าง!

ซ่งสือชูกลับไปหากู้จิ่งหยวนอีกครั้ง กู้จิ่งหยวนซื้อหนังสือที่ตัวเองสนใจเสร็จแล้ว ทั้งคู่จึงกลับบ้านพร้อมกัน

เดินกลับบ้านเช่นนี้ ไม่นานฟ้าก็มืดลงอีกครั้ง เวลาในหนึ่งวันไหลผ่านจากซอกนิ้วราวสายน้ำไปอย่างไม่ทันสังเกต

ดึกมากแล้ว ทั้งสองเดินอยู่บนถนนของหมู่บ้าน ในตอนที่จะเลี้ยวนั้นกลับถูกภิกษุรูปหนึ่งขวางทางไว้

กู้จิ่งหยวนดึงซ่งสือชูไปไว้ด้านหลังตนเองอย่างเคยชิน ทั้งร่างของเขาราวกับดาบคมที่ถูกชักออกจากฝัก จิตสังหารที่เก็บงำซ่อนไว้แผ่ออกมา

ซ่งสือชูนวดข้อมือเบา ๆ หูนางขยับเล็กน้อย เสียงหายใจที่พยายามกลั้นเอาไว้ของบุคคลที่สี่ดังมาจากหัวมุม สายตานางจับจ้องไปที่หลังมุมกำแพง คลำก้อนกรวดออกมาจากมิติก้อนหนึ่ง แล้วโยนออกไปดัง ‘ฟิ้ว’

“อึก...” เสิ่นเจินจูรีบปิดปากตัวเองอย่างรวดเร็ว

เงยหน้าแล้วจ้องไปที่มุมกำแพงต่อ อยากจะเห็นภิกษุที่มีพลังมากมายรูปนั้นจับปีศาจอย่างซ่งสือชูได้ด้วยตาตัวเอง

แต่ว่าสิ่งที่เข้าสู่ตาของเสิ่นเจินจูกลับเป็นซ่งสือชูที่ลอยมาข้างตนราวกับเหยียบสายลมมา

เสิ่นเจินจูเงียบในบัดดล เปล่งเสียงออกมาได้แค่พยางค์เดียว “เจ้า...”

“ข้าทำไมหรือ แล้วภิกษุชรารูปนี้เป็นเรื่องอะไร เจ้าเป็นคนเชิญมารึ”

“ไม่ ไม่ใช่ข้า!” เสิ่นเจินจูเห็นสายตาที่เย็นเยียบของซ่งสือชูไม่รู้เพราะเหตุใดใจนางถึงสั่นสะท้านไปทีหนึ่ง ตอนนี้ซ่งสือชูทำให้นางรู้สึกว่าอีกฝ่ายเหมือนปีศาจในฝันร้ายที่ไม่สามารถเอาชนะได้

ไม่ทันรู้สึกด้วยซ้ำว่าริมฝีปากถูกตนกัดจนแตก

อีกด้านหนึ่ง กู้จิ่งหยวนเขย่งเท้าตัวลอยขึ้น มีดในมือไปจ่ออยู่บนคอของภิกษุพอดี “ไต้ซือ ท่านยังมีสิ่งใดที่อยากจะพูดอีก”

“อมิตาภพุทธ โยม ทะเลแห่งความทุกข์นั้นไร้ขอบเขต หันหลังกลับจะเจอฝากฝั่ง!” ภิกษุชราพนมมือทั้งสองแล้วมองกู้จิ่งหยวนอย่างเมตตา ส่วนมีดที่คอนั้นเขาไม่มีแม้แต่ความคิดจะต่อต้าน

เสิ่นเจินจูนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วมองซ่งสือชู “เขา เขาไม่ได้เป็นคนขาเป๋หรือ”

“เจ้าสิขาเป๋!” นางยื่นมือไปจับคอเสื้อของเสิ่นเจินจูเอาไว้แล้วกระชากมาตรงหน้าของภิกษุรูปนั้น เปิดปากแล้วถามอย่างไม่ใส่ใจว่า “ไต้ซือ นางเชิญท่านมาเช่นนั้นหรือ!”

“โยม โลกใบนี้ไม่มีที่สำหรับเจ้า เหตุใดเจ้าถึง...” หลวงตาเพิ่งพูดไปได้ครึ่งเดียว มีดในมือกู้จิ่งหยวนก็กรีดลำคอของเขาทันที

คนที่เดิมทียังมีชีวิตอยู่ก็หงายหลังไป

เกิดเสียงดังตุบ ร่างนั้นก็นอนนิ่งบนพื้น

กู้จิ่งหยวนยื่นมือไปเช็ดคราบเลือดบนมีด

เสิ่นเจินจูมองภิกษุที่ล้มอยู่บนพื้น ร่างกายสั่นสะท้านไปทีหนึ่ง จากนั้นทั้งร่างก็ควบคุมไม่ได้อีกต่อไป ปัสสาวะไหลราดตามขาลงสู่พื้น

“ฆ่า ฆ่าคนแล้ว!” ริมฝีปากนางสั่นระริก คำพูดที่พูดออกมาก็ไร้เรี่ยวแรง

กู้จิ่งหยวนหันกลับมามอง สายตาหยุดอยู่บนตัวเสิ่นเจินจู แล้วพูดเสียงเรียบ “ฆ่าปิดปากรึ”

ซ่งสือชูยิ้มแล้วมองเสิ่นเจินจูอย่างสนใจ

สมองของเสิ่นเจินจูมึนงง พอถูกซ่งสือชูจ้องด้วยรอยยิ้มเช่นนี้แล้ว นางก็รู้สึกถึงแรงกดดันมหาศาล จากนั้นสติก็ดับวูบ ทั้งร่างล้มลงบนพื้นเสียงดัง ‘ตุบ’

ซ่งสือชูเดินไปข้างกายภิกษุรูปนั้น แล้วยื่นมือไปจับหัวใจและชีพจรตามจุดต่างๆ ของเขา

บนใบหน้าอับจนคำพูด คิดในใจว่าเดี๋ยวนี้พวกไต้ซือเหล่านี้ไม่เลวเลย ยังแกล้งตายเป็นด้วย ถึงหัวใจจะหยุดเต้นแล้ว แต่ว่าโลหิตในร่างกายยังคงไหลเวียนอยู่ ถึงที่คอจะยังมีเลือดไหล แต่ว่า...จุดที่กู้จิ่งหยวนกรีดนั้นไม่ถึงตาย

หากเป็นคนอื่นก็คงจะหลอกได้ แต่นางคือผู้ใด ซ่งสือชูผู้ที่เชี่ยวชาญเรื่องแพทย์แผนโบราณ

จุดมุ่งหมายล่ะ เสแสร้งทำตัวว่าตนสูงส่งก่อน แล้วค่อยมาแกล้งตาย

อยากจะทำอะไรกันแน่

ชั่วขณะนั้นซ่งสือชูยังคาดเดาจุดมุ่งหมายของภิกษุไม่ออก

แต่ที่สำคัญที่สุดคือต้องปลุกให้ตื่นก่อน “ไต้ซือ อย่า-แกล้งตาย ข้ารู้ว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ ลืมตาขึ้นมาเถอะ!”

ภิกษุยังนอนนิ่งไม่สนใจอะไรอยู่บนพื้น

ซ่งสือชูครุ่นคิดสักพัก “หากท่านยังจะแกล้งตายต่อ เช่นนั้น ข้าจะแก้ผ้าหญิงสาวที่ตกใจจนฉี่ราดเป็นลมไปที่อยู่ข้างๆ คนนั้น แล้ววางไว้ข้างท่าน พอพรุ่งนี้เช้าคนในหมู่บ้านก็จะเห็นภาพประหลาดที่ไต้ซือนอนกอดอยู่กับหญิงสาวที่ไร้ซึ่งอาภรณ์ปกปิด เป็นการเสื่อมเสียของคุณธรรม หรือว่า...”

“อมิตาภพุทธ” ภิกษุชราลืมตาขึ้นมาบัดดล

สบเข้ากับแววตาบริสุทธิ์ของซ่งสือชู ถอนหายใจออกมาเบาๆ แล้วลุกขึ้นยืน “เหตุใดโยมต้องทำเช่นนี้ อาตมาเป็นคนซื่อตรง ไม่เคยทำร้ายผู้ที่ไม่เกี่ยวข้อง เดิมอยากปล่อยโยมไป แต่เหตุใดโยมถึงไม่ยอมปล่อยอาตมา”

“ข้าถามท่านว่า เหตุใดถึงแกล้งตาย มาพูดอะไรเยอะแยะข้าฟังไม่เข้าใจ!” ซ่งสือชูกอดอกแล้วจ้องหลวงตาที่อยู่ตรงข้ามบนใบหน้าเต็มไปด้วยความหวาดระแวง

ภิกษุรูปนั้นส่ายหน้าเล็กน้อย “โยม บนตัวโยมมีบุญ อาตมาไม่ทำร้ายผู้มีบุญ แต่ดูจากใบหน้าแล้วเจ้าก็เป็นผู้ที่เสียชีวิตตั้งแต่วัยเยาว์...”

“ท่านรู้สึกว่าข้าเป็นคนดี ไม่อยากทำร้ายข้า แต่กลับรู้สึกว่าหากปล่อยไปเลยก็จะง่ายเกินไป จึงคิดจะแกล้งตายเพื่อหลอกข้าหรือ” หนังตาของซ่งสือชูกระตุก รีบพูดขัดเขา มองไปทางกู้จิ่งหยวน ทางกู้จิ่งหยวนกำลังเช็ดมีดในมือ คล้ายว่าจะไม่ได้ยินอะไร

“โยมฉลาดหลักแหลมยิ่งนัก หวังว่าจะสามารถรักษาสิ่งนี้ไว้ วันหน้าหากเกิดเหตุไม่คาดฝัน หวังว่าโยมจะยื่นมือเข้ามาช่วย!” หลวงตาพูดจบก็เดินออกจากหมู่บ้านไป ต้นคอที่เดิมยังมีเลือดไหลอยู่นั้นก็ค่อยๆ หยุดลง...

ในหัวซ่งสือชูยังคงมึน มองดูแผ่นหลังของภิกษุรูปนั้นแล้วคิดไม่ตกว่าเขาจะทำอะไรกันแน่ ในเมื่อเขามองทุกอย่างได้อย่าง

ทะลุปรุโปร่งแล้ว เหตุใดถึงยังแกล้งตายอีก จะลองเชิงว่านางจะเป็นคนดีหรือไม่เช่นนั้นหรือ วิธีที่คิดได้ก็เป็นวิธีของคนฉลาดยิ่ง

ส่วนเรื่องเหตุไม่คาดฝันอะไร ในใจซ่งสือชูก็มีลางสังหรณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก แต่ก็ไม่กล้าเชื่อทุกคำพูดของภิกษุรูปนั้น

กู้จิ่งหยวนเดินไปขนาบข้างซ่งสือชู “กลับกันเถอะ ภิกษุรูปนั้นน่าจะเป็นพระอาจารย์เหลี่ยวหรานที่ค่อนข้างมีชื่อเสียง ปกติไม่ค่อยยุ่งเรื่องไร้สาระ และไม่ปากมากด้วย วางใจเถอะ”

ซ่งสือชูพยักหน้า ตอนที่เดินผ่านเสิ่นเจินจูนางก็ย่อตัวลงมองครู่หนึ่ง เห็นน้ำเปียกๆ บนพื้นและลมหายใจที่สม่ำเสมอของอีกฝ่าย ซ่งสือชูจึงหันหลังและเดินออกมา

หวังว่าสิ่งที่เจอคืนนี้จะทำให้คนที่ชอบหาเรื่องคนนี้ได้รับบทเรียนบ้าง

หากทำให้ขุ่นเคืองอีก นางก็กล้าฆ่าคนจริงๆ เช่นกัน

ซ่งสือชูและกู้จิ่งหยวนเดินกลับเรือน คนหนึ่งหน้าคนหนึ่งหลังตามๆ กัน

บทที่ 163 หยวนซื่อแท้ง

ถนนยามค่ำคืนคล้ายจะสั้นลงมากเป็นพิเศษ ตอนที่ภิกษุชราพูดก็ไม่ได้หันหลังให้กู้จิ่งหยวน

ผืนผ้าที่ซ่งสือชูคิดว่าสามารถปกปิดตัวตนได้ก็ถูกหลวงตาเปิดออกอย่างหมดจดแล้ว ที่จริงกู้จิ่งหยวนควรจะมีปฏิกิริยาบ้าง

แต่...ไม่มีอะไรเลย คนคนนี้ทำเหมือนไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้นสงบนิ่งยิ่งนัก

ซ่งสือชูมึนงงว่าท่าทีเช่นนี้ของกู้จิ่งหยวนนั้นเป็นเพราะเหตุใด

“อย่าคิดมากเลย รีบพักผ่อนเถอะ!” กู้จิ่งหยวนพูดแค่นั้นแล้วก็เดินไปทางห้องของตัวเอง

ภายในลานเรือนเหลือเพียงซ่งสือชู

นางถอนหายใจเบาๆ แล้วเดินไปทางห้องของตนเอง ผลักประตู ได้ยินเสียงหายใจแผ่วเบา เมื่อเดินไปถึงข้างเตียงก็เห็นซ่งอวินที่นอนหลับปุ๋ยอยู่บนเตียงนาง

แสงจันทร์สาดส่องเข้ามา ทำให้บนใบหน้าของซ่งอวินมีแสงอบอุ่นเลือนราง เจ้าตัวเล็กดูจะน่ารักมากกว่าเดิมแล้ว

ซ่งสือชูก้มลงหอมแก้มของซ่งอวินทีหนึ่ง เจ้าตัวเล็กที่แต่เดิมยังหลับตาอยู่ก็ลืมตาขึ้นมาทันที

ถามเสียงอ่อนว่า “ท่านกลับมาแล้วหรือ คืนนี้พวกเรานอนด้วยกันดีหรือไม่”

ซ่งสือชูพยักหน้าแล้วกอดซ่งอวิน แล้วดันให้เจ้าตัวเล็กเข้าไปนอนฝั่งด้านในของเตียง ส่วนนางนอนด้านที่ติดนอกเตียงก็ได้แล้ว บุตรชายตัวนุ่มอยากนอนกับนาง เสียงเล็กๆ นั้นเจือความเกียจคร้านอยู่หน่อยๆ

ไม่ว่าอย่างไรซ่งสือชูก็ปฏิเสธไม่ลง

ล้างหน้าแปรงฟันแล้วนอนลงข้างซ่งอวิน ฟังเสียงหายใจของเด็กน้อยแล้วค่อยๆ หลับตาลง

วันต่อมา

เสิ่นเจินจูลืมตาขึ้นมา พบว่าข้างกายมีคนจ้องมองอยู่เป็นจำนวนมาก ที่ที่นางอยู่ยังเป็นถนนใหญ่ เสื้อและขากางเกงแห้งและยับย่น บนตัวยังมีผ้าคลุมอยู่

ในหัวค่อยๆ นึกย้อนไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน

ฆ่าคน!

คนขาเป๋ไม่ใช่คนขาเป๋ แต่มีวรยุทธ์ และยังฆ่าคนอีกด้วย!

นึกถึงทหารลาดตระเวนที่มาจากในเมืองอำเภอเมื่อครึ่งปีก่อน เหมือนว่ากำลังตามหาชายคนหนึ่งที่มาจากข้างนอก พอมาเทียบเวลากันแล้ว หากคนขาเป๋คนนั้นไม่ได้ขาเป๋

จะใช่คนที่ทหารลาดตระเวนกำลังตามหาคนนั้นหรือไม่

เสิ่นเจินจูกำลังคิด ในหัวกลับมีคำคำหนึ่งดังขึ้นมา ฆ่าปิดปาก!

“น้องสาวจวี่เหริน เจ้าเป็นอะไร เหตุใดถึงมานอนบนถนน หรือว่าพี่สะใภ้เจ้าแกล้งเจ้าอีกแล้วหรือ” ยายแก่ในหมู่บ้านเค่า-ซานมองเสิ่นเจินจูราวกับกำลังดูเรื่องตลก

“เกี่ยวอะไรกับเจ้า!” เสิ่นเจินจูคลานขึ้นมาจากพื้นแล้วมองผ้าบางๆ ผืนเก่าที่ห่มอยู่บนตัว

นางปิดใบหน้าตนเองแล้ววิ่งกลับบ้านไป

ตอนนี้ในใจนางสับสนวุ่นวายไปหมด ซ่งสือชูน่ากลัวยิ่ง บุรุษของซ่งสือชูก็น่ากลัวมากเช่นกัน นางหาเรื่องสองคนนั้นหลายครั้ง สักวันจะถูกฆ่าตอนนอนหลับหรือไม่

พอนึกถึงเรื่องพวกนี้แล้ว ใบหน้าของเสิ่นเจินจูก็ซีดเผือด

เสิ่นเจินจูเพิ่งวิ่งไปได้สองก้าวก็ถูกคนในหมู่บ้าน ฉางต้าจู้ยื้อเอาไว้ “ข้าถามว่าเจ้าจะวิ่งทำไม ข้าเห็นว่าเจ้าปัสสาวะราดกางเกงแล้วนอนอยู่ตรงนี้ ยังเอาผ้าห่มบ้านตัวเองไปห่มให้เจ้าด้วย มิหนำซ้ำยังเฝ้าเจ้าทั้งคืน เจ้าก็ควรจะตอบแทนข้าไม่ใช่หรือ ว่ากันว่า บุญคุณที่ช่วยชีวิตควรตอบแทนด้วยกาย เจ้าว่าอย่างไร!”

ฉางต้าจู้ยื้อเสิ่นเจินจูเอาไว้ ไม่ให้นางจากไป

เสิ่นเจินจูโกรธนัก ที่นางกลัวคือซ่งสือชู ไม่ใช่ฉางต้าจู้ จึงยื่นมือไปผลักเขาออก แต่ว่านอนบนพื้นทั้งคืนทำให้ร่างกายแข็งไปหมด ไม่มีแรงเลยแม้แต่นิดเดียว ผลักไปหลายทีก็ผลักไม่ออก นางโกรธจนดวงตาแดงก่ำ “เจ้าคนชอบบุรุษ ถุย ผู้ใดจะอยากแต่งงานกับเจ้ากัน ข้าชอบนอนบนพื้น ข้าอยากนอนบนพื้นเย็นๆ เจ้าไม่ต้องมาห่วง ข้ายังไม่ได้โกรธที่เจ้ามารบกวนการนอนพื้นของข้าเลย เจ้ายังจะมีหน้ามาพูดอีก ไสหัวไปไกลๆ!”

“นางหญิงชั่วช้า เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะขึ้นจัดการเจ้าตอนนี้ได้เลย” ฉางต้าจู้พูดพลางจะมาดึงทึ้งเสื้อผ้าของเสิ่นเจินจู

คนที่มุงดูอยู่พอเห็นว่าฉางต้าจู้จะทำจริง ก็กลัวว่าหากเสิ่นหวายรั่วกลับมาแล้วรู้ว่าเสิ่นเจินจูถูกกลั่นแกล้ง แต่คนในหมู่บ้านก็ยังทำเพียงมุงดู แต่ไม่ได้ช่วยเหลือ เป็นถึงจวี่เหรินก็เก่งมากแล้ว หากเสิ่นหวายรั่วกลายเป็นจิ้นซื่ออีก ก็คงจะกลายเป็นดาวเหวินฉวี่[2]ในระยะสิบลี้แปดหมู่บ้านนี้

[2] ดาวเหวินฉวี่ เป็นดาวมงคลในเรื่องการศึกษา การสอบเข้า รับราชการ

เช่นนี้แล้วผู้ใดจะกล้าหาเรื่องกันเล่า คนที่คิดได้ก็รีบเดินไปทางทั้งสองแล้วลากตัวฉางต้าจู้ออกมา แล้วส่งเสิ่นเจินจูกลับบ้านตระกูลเสิ่นไป

ในบ้านตระกูลเสิ่น หยวนซื่อกำลังกุมท้องตนเองอยู่ หลังจากกินยาจากหมอคนเก่งแล้วท้องของนางก็ปวดหน่วง ๆ มาตลอด หมอบอกว่านี่เป็นสัญญาณที่ดี แสดงว่าได้ผล

นางกำลังพิงผนังอยู่ เพิ่งจะเทกากยาลงไปในส้วมก็ได้ยินเสียงจากข้างนอก จึงวางไหยาในมือลงแล้วค่อย ๆ เดินไปดู พอเห็นเสิ่นเจินจูที่กลับมาจากข้างนอกก็เผยสีหน้าแปลกใจออกมา

“เจินจู เจ้าออกไปตั้งแต่เมื่อไร เหตุใดถึงอยู่ในสภาพที่สะบักสะบอมเช่นนี้”

“อย่ามายุ่ง หลีกไป!” เสิ่นเจินจูกำลังโกรธอยู่ ไม่มีเวลามามองว่าสีหน้าของหยวนซื่อดูดีหรือไม่

นางออกแรงผลักเล็กน้อยหยวนซื่อก็ล้มลงบนพื้นแล้ว

เสิ่นเจินจูวิ่งกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้อง

พอออกมาอีกครั้งก็เห็นว่าหยวนซื่อยังนอนอยู่บนพื้นรอบๆ มีคนกลุ่มหนึ่งกำลังมองหยวนซื่ออยู่

หญิงหนึ่งในนั้นพูดด้วยสีหน้าอิจฉา “ก็แค่ถูกผลักเองไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงลุกไม่ขึ้นแล้วล่ะ หยวนซื่อ หรือว่าเจ้าจะรับใช้ตระกูลเสิ่นจนร่างกายพังหมดแล้ว”

“พูดจาเลอะเทอะอะไร” สามีของหญิงคนนั้นรีบตรงเข้าไปห้ามนางพูด

เสิ่นเจินจูเดินไปข้างหยวนซื่อ แล้วยื่นเท้าไปเตะอีกฝ่าย “รีบลุกขึ้นมา ข้าหิวแล้ว ไปทำอาหารให้ข้า”

หยวนซื่อกุมท้องตนเอง ศีรษะเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ อ้าปากพะงาบๆ อย่างทรมาน แต่ก็ไม่มีแรงพูดสิ่งใดออกมา

เห็นหยวนซื่อไม่ขยับเขยื้อน เสิ่นเจินจูก็โกรธกริ้ว ยื่นเท้าไปเหยียบบนท้องหยวนซื่อทันที

ทันใดนั้น เสื้อผ้าของหยวนซื่อก็ชุ่มไปด้วยเหงื่อ

บนพื้นมีเลือดไหลนอง

“เลือด เลือดไหลแล้ว!” หญิงคนเดิมเมื่อครู่เป็นคนที่เห็นก่อน นางป้องปากตะโกนออกมาเสียงดัง

หญิงชราที่ค่อนข้างมีอายุคนหนึ่งในกลุ่มคนพอได้ยินว่าเลือดไหล แววตาก็วูบไหว รีบมองไปที่พื้น

“นี่ อย่าบอกนะว่าแท้ง รีบยกคนเข้าไปเร็ว รีบไปตามหมอมา” หญิงชราร้องตะโกน แล้วเหล่าคนหนุ่มสาวหลายคนก็รีบทำตามทันที

ส่วนเสิ่นเจินจูนั่งตัวสั่นระริกอยู่ตรงมุม

นางจ้องมองเลือดบนพื้น ในหัวมีแต่ภาพที่ภิกษุชราถูกกรีดคอ ในขณะที่กำลังมึนงง เสิ่นเจินจูก็ตะโกนเสียงเบาว่า “ฆ่าคน ฆ่าคนแล้ว อย่าฆ่าข้า อย่าฆ่าข้า ข้าไม่กล้าแล้ว ไม่กล้าแล้ว!”

แต่ว่าตอนนี้ไม่มีผู้ใดสนใจเสิ่นเจินจู ทุกคนล้วนเข้าไปดูหยวนซื่อในห้องกันหมด

เสียงโหวกเหวกดังรบกวนแม่เฒ่าเสิ่น นางเดินออกมาเห็นบั้นท้ายหยวนซื่อมีรอยแดงก็ขาอ่อนทันที “นี่ นี่เรื่องอะไรกัน”

“จะเป็นอะไรได้อีก บุตรสาวท่านนี่ช่างร้ายกาจนัก ผลักหยวนซื่อลงบนพื้นแล้วยังไปเหยียบซ้ำอีก ข้าเห็นสถานการณ์ดูไม่ค่อยดี คงจะแท้งนะ”

“เจินจู แท้ง” แม่เฒ่าเสิ่นพึมพำ สีหน้าซีดเผือดทันที พูดเสียงสั่นเครือว่า “เชิญหมอ หมอ รีบไปเร็ว!”

“เมืองอำเภอไกลเกินไป ข้าไปดูที่บ้านตระกูลซ่งหน่อยก็แล้วกัน นังหนูซ่งสามมีความสามารถมากนัก อาจมีวิธีช่วย” ป้าคนหนึ่งในกลุ่มคนที่ค่อนข้างเป็นที่นับถือพูดจบแล้วก็เดินออกไป

หญิงที่ร้องตะโกนเมื่อครู่พึมพำเบาๆ “ตระกูลเสิ่นรังแกนังหนูซ่งสามเพียงนั้น คิดว่านังหนูซ่งสามจะไม่โกรธบ้างหรือ ถ้าอยากช่วยจริงๆ ก็รีบไปหาหมอดีๆ ในเมืองเถอะ! ย่าซ่งสี่ใจดีเกินไป ไม่เห็นหรือว่าไม่มีผู้ใดไปที่บ้านนังหนูซ่งสามเลย”

บทที่ 164 เสิ่นเจินจูหลุดการควบคุม

หญิงคนนั้นยังไม่ทันพูดจบก็ถูกสามีตนลากออกไปข้างนอกเสียก่อน

“เจ้าทำอะไร ข้ายังดูไม่จบเลย!” หญิงสาวพึมพำ

ชายคนนั้นตีหน้านิ่ง “เจ้าหุบปากเสีย พูดดีๆ ไม่ได้ก็ไม่ต้องพูด”

ซ่งสือชูกำลังรำหมัดอยู่ในลานบ้าน ข้างนอกก็มีเสียงเคาะประตูดังมาอีกครั้ง พอเปิดประตูออกก็เห็นว่าเป็นหญิงชราภรรยาของผู้นำตระกูลซ่ง จึงถามอย่างสงสัย “ท่านมีธุระใดหรือ”

“เจ้ามีความรู้ด้านการแพทย์ใช่หรือไม่ เหมือนหยวนซื่อจะแท้งลูก เจ้าไปดูให้สักหน่อยว่ายังช่วยอะไรได้อยู่หรือไม่” หญิงชราพูดพลางลากมือซ่งสือชูออกไปด้านนอก

แต่ว่าหญิงชราที่หันหลังดึงมือซ่งสือชูไปสองครั้งแล้ว แต่กลับพบว่าดึงไม่ไหวจึงหันกลับมามองซ่งสือชู “เจ้าอย่าเพิ่งเอาแต่ใจ ข้ารู้ว่าเจ้าและพวกเขาเคยมีเรื่องกัน แต่ตอนนี้หาก

ไม่ระวังก็อาจมีคนเสียชีวิตได้นะ ไม่ว่าอย่างไรก็ให้ภรรยาของจวี่เหรินตายไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะทำให้การประกาศจิ้นซื่อของหมู่บ้านเราล่าช้านะ”

“ภรรยาผู้นำตระกูล ข้าไปล่วงเกินท่านเมื่อไรหรือ คนตระกูลเสิ่นเป็นคนเช่นไรท่านก็รู้ดี การคลอดลูกก็เหมือนเดินผ่านเส้นความเป็นความตาย ไม่ระวังเพียงเล็กน้อยก็คือสองชีวิตที่ต้องสูญเสียไป หากข้าไปบ้านตระกูลเสิ่นแล้วช่วยเขากลับมาไม่ได้ แล้วโดนบ้านตระกูลเสิ่นใส่ร้าย และให้ข้าชดใช้สะใภ้และหลานชาย ทีนี้จะให้ข้าทำอย่างไร” ซ่งสือชูกอดอก ปฏิเสธทันทีโดยที่ไม่มีความลังเลใดๆ สายตาที่เดิมทียังอบอุ่นอยู่ก็เยือกเย็นลง

สีหน้าของหญิงชราภรรยาผู้นำตระกูลซ่งดูไม่ได้ขึ้นมาทันใด

“ให้ชนรุ่นหลังอย่างเจ้าทำอะไรนิดหน่อย เหตุใดถึงอืดอาดยืดยาดเช่นนี้ หากหยวนซื่อเป็นอะไรขึ้นมา แล้วเสิ่นหวายรั่วมาหาเรื่อง ข้า...”

“ท่านรีบไปเถอะ มารดาผู้นี้คร้านจะไปดูแล!” ซ่งสือชูผลักหญิงชราออกไปด้านนอกแล้วปิดประตูทันที

สายตานางเลื่อนไปหยุดอยู่บนตัวหยินผิง “ห้ามเปิดประตูเข้าใจหรือไม่”

“บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ!” หยินผิงพยักหน้าหงึกๆ สมกับเป็นเจ้านายจริงๆ สง่างามและเอาแต่ใจยิ่ง

ไม่ถูกผู้อื่นกลั่นแกล้งได้อย่างแน่นอน

สายตาที่หยินผิงมองซ่งสือชูเต็มไปด้วยความศรัทธา ซ่งสือชูยังรำหมัดอยู่ใต้ต้นพุทราต่อ

เรื่องข้างนอกมีความเกี่ยวข้องกับนางอย่างไร

หยินผิงจ้องซ่งสือชูสักพักก็แอบออกไปทางประตูหลังเรือน ยืนมองอยู่นอกบ้านตระกูลเสิ่นสักพักก็รีบวิ่งกลับไป

“นายหญิงๆ ท่านลองทายว่าข้าเห็นอะไรมา” หยินผิงพูดอย่างตื่นเต้น

ซ่งสือชูที่รำหมัดเสร็จกำลังเช็ดเหงื่อบนร่างกาย “เจ้าได้ยินอะไร สักพักข้าต้องไปดูการปรับปรุงร้านหม้อไฟในเมือง เจ้าไปกับข้าสักหน่อย”

หยินผิงรีบตามซ่งสือชูไปและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นที่บ้านตระกูลเสิ่นให้นางฟัง “นายหญิง ท่านว่าเหตุใดเสิ่นเจินจูถึงร้ายกาจเพียงนี้นะ ถึงขั้นเตะท้องของหยวนซื่อจนแท้งลูก ท่านว่าหลังจากแต่งกับผู้อื่นแล้วมาเจอน้องสาวสามีเช่นนี้ จะใช้ชีวิตอย่างไรเจ้าคะ”

“เหตุเกิดจากเสิ่นเจินจูหรือ” ซ่งสือชูตกใจ เสิ่นเจินจูก็ร้ายกาจไม่เบา นอนข้างนอกทั้งคืนยังไม่หนาวจนแข็งตาย แต่ยังสามารถผลักคนที่แข็งแรงให้ล้มได้

ร่างกายจะแข็งแรงเกินไปแล้วหรือไม่!

“ใช่หรือไม่เล่าเจ้าคะ คนตั้งหลายคนที่เห็นกับตาว่าเสิ่นเจินจูเตะลงบนตัวของหยวนซื่อ” หยินผิงหดคางแล้วทวนรายละเอียดอีกครั้ง

ซ่งสือชูอมยิ้ม “เรื่องของตระกูลเสิ่นก็ไม่ต้องไปพูดถึงแล้ว ข้าคิดว่าเรื่องนี้ไม่ค่อยเหมือนอย่างที่เห็น ดังนั้นยิ่งพูดน้อยยิ่งผิดน้อย”

“บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ” หยินผิงพยักหน้า เดินตามหลังซ่งสือชูเข้าเมืองไปด้วยกัน

ภายในบ้านตระกูลเสิ่น

แม่เฒ่าเสิ่นเห็นหญิงชราภรรยาของผู้นำตระกูลซ่งเดินกลับมาคนเดียว ใบหน้าบิดเบี้ยวจนดูไม่ได้ “เหตุใดซ่งสือชูไม่มาด้วยเล่า นางตั้งใจจะฆ่าหลานชายของข้าใช่หรือไม่”

“ผู้ใดจะไปรู้ ข้ายังถูกด่าด้วยเลย! รอหมอจากในอำเภอเถิด ยังดีที่หมู่บ้านของเราทำถนนแล้ว นั่งรถลาไปในเมืองก็เร็วมากแล้ว หยวนซื่อ เจ้าอดทนหน่อยนะ” หญิงชราว่าพลางตบไหล่ของหยวนซื่อ

หยวนซื่อกัดฟันกรอด กลัวว่าตนจะพูดอะไรไม่เหมาะสมออกมา นางตั้งครรภ์แล้ว! ตั้งครรภ์แล้วจริงๆ!

เช่นนั้นเมื่อวานที่ไปต่อแถวแล้วเสียค่าพบหมอชื่อดังนั้นเป็นเรื่องอะไรกัน แล้วยาที่ให้นางกินนั้นคืออะไร

หยวนซื่อเริ่มคาดเดาได้เล็กน้อยแล้ว แต่ก็ยังไม่กล้าเชื่อการคาดเดานี้ นางฆ่าลูกด้วยมือของตัวเอง พูดไม่ได้ จะให้ผู้ใดรู้ไม่ได้

ท้องนางถูกเสิ่นเจินจูเตะ ใช่! เป็นเสิ่นเจินจู!

หยวนซื่อหลับตารอหมอ ในขณะเดียวกันก็กำลังคิดว่าจะปกปิดเรื่องหลังจากนี้อย่างไรดี

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ สีหน้าของหยวนซื่อก็ดูไม่ได้ขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน

แม่เฒ่าเสิ่นเดินไปในลานบ้าน ก็เห็นเสิ่นเจินจูนั่งหลบอยู่ที่มุมกำแพง แม่เฒ่าเสิ่นโกรธจนใช้ไม้เท้าในมือฟาดหลังของบุตรสาว

“เจ้าเด็กนี่ กล้าดีอย่างไรไปลงไม้ลงมือกับพี่สะใภ้ของเจ้า หากลูกในท้องพี่สะใภ้เจ้าเป็นอะไรไปละก็ เจ้าก็จะเป็นคนร้าย

ที่ฆ่าหลานชายคนโตของตระกูลเสิ่นของเรา เจ้าจะกลายเป็นฆาตกร” แม่เฒ่าเสิ่นฟาดไปสองทีก็เริ่มสงสาร

ในท้องหยวนซื่อเป็นหลานของนาง

แต่ว่าเสิ่นเจินจูก็เป็นบุตรสาวของนางเช่นกัน

“ฆ่าคน ฆ่าคนแล้ว!” เสิ่นเจินจูลุกขึ้นพรวด ร้องตะโกนแล้ววิ่งออกไปข้างนอกอย่างบ้าคลั่ง ดูออกได้อย่างชัดเจนว่าสติไม่ค่อยครบถ้วนนัก

แม่เฒ่าเสิ่นรู้สึกหน้ามืดจนแทบจะเป็นลมล้มพับไป

นางเป็นอะไรกันแน่ หลานชายก็ยังไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรบ้าง ลูกสะใภ้ก็นอนติดเตียง บุตรสาวก็บ้าๆ บอๆ

แม่เฒ่าเสิ่นหายใจเข้าลึกๆ แล้วมองคนในบ้านพร้อมขอร้องอ้อนวอน “ผู้ใดก็ได้ช่วยไปดูเจินจูให้ข้าหน่อยได้หรือไม่ ตอนนี้สภาพจิตใจนางดูไม่ค่อยดีนัก...”

“ข้าไปเองๆ!” ฉางต้าจู้จ้องเสิ่นเจินจูไว้ตั้งนานแล้ว พอเห็นว่าแม่เฒ่าเสิ่นอ้อนวอนก็รับคำและวิ่งตามออกไปอย่างไม่หยุดคิดทันที

เสิ่นเจินจูสติไม่ดี หากเขาตามไปทันก็จะทำอะไรก็ได้แล้ว

แค่เขาทำสำเร็จ เสิ่นเจินจูก็จำเป็นจะต้องแต่งงานกับเขา ไม่มีตัวเลือกอื่นแล้ว

ถึงตอนนั้นเขาก็จะมีพี่ชายที่รับราชการมาคอยดูแล ชีวิตเช่นนั้นแม้แต่เทพเซียนยังต้องอิจฉา พอคิดได้เช่นนี้ฉางต้าจู้ก็วิ่งตามไปตามทางที่เสิ่นเจินจูวิ่งไป และวิ่งเร็วขึ้นเรื่อยๆ

ซ่งสือชูและหยินผิงเดินไปจนถึงหน้าร้านในเมืองที่เพิ่งซื้อมาได้หมาดๆ นางผลักประตูเข้าไป

ทั้งร้านมีสามชั้น ชั้นแรกเป็นห้องโถง ชั้นสองเป็นห้องรับประทานข้าวเล็ก ชั้นสามเป็นห้องทำงานและที่นั่งของแขกพิเศษ ปกติจะไม่ต้อนรับคนนอก

การออกแบบของอาคารนั้นไม่เลวเลย แต่ส่วนที่รับน้ำหนักมีปัญหาเล็กน้อย

ถ้าทำเป็นหม้อไฟทองแดงจะต้องคำนึงถึงปัญหาเรื่องการถ่ายเทอากาศของเตา ป้องกันเพลิงไหม้ และอื่นๆ

ตอนนี้เป็นช่วงฤดูหนาวก็ยังได้อยู่ แต่ถ้าถึงฤดูร้อน คนมากมายเพียงนั้นมากินหม้อไฟด้วยกัน และยังไม่มีเครื่อง-ปรับอากาศอย่างยุคปัจจุบันอีก จะต้องกลายเป็นปัญหาที่จัดการยากแน่นอน

เมื่อถึงตอนนั้นคงจะต้องวางอ่างน้ำแข็งสักหลายอ่างหน่อย

ยังดีที่ตอนนี้มีการทำน้ำแข็งจากดินประสิวแล้ว เพียงแค่มีเงิน หากอยากใช้น้ำแข็งมาดับความร้อนก็ไม่ใช่ปัญหา

“นายหญิงเจ้าคะ ตรงนี้รับน้ำหนักไม่ไหวแล้ว ต้องเพิ่มตัวยึดเจ้าค่ะ” หยินผิงมองบันไดที่ดังเอี๊ยดอ๊าด บนใบหน้ามีความสับสน เสียงเอี๊ยดอ๊าดตอนเหยียบทำให้นางเป็นห่วงว่าร้านนี้จะถล่ม

ซ่งสือชูพยักหน้า “เจ้าพูดถูก!” การรับน้ำหนักต้องแก้ไข บันไดก็ต้องทำให้กว้างสักหน่อย อย่างมากก็แค่ทำบันไดแบบเป็นเกลียว บันไดเบียดเกินไป แล้วบันไดแต่ละขั้นก็ค่อนข้างสูง ไม่สามารถเดินพร้อมกันได้ และทำให้รู้สึกไม่ค่อยปลอดภัยด้วย

เมื่อแน่ใจในแผนการแล้ว ซ่งสือชูก็ไปติดต่อคนต่อเติมทันที

เตรียมลงมืออย่างรวดเร็ว จะได้เปิดร้านหม้อไฟได้เร็วขึ้น

เซ็นสัญญากับคนต่อเติมเสร็จ ซ่งสือชูก็พาหยินผิงไปกินหม่าล่าทั่ง ร้านหม่าล่าทั่งทั้งสามในเมืองนี้กลายเป็นของกินที่โดดเด่น ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก และเป็นอาหารที่คุ้มราคาที่สุดของอำเภอถงไปแล้ว

เพราะของกิน เพราะเส้นทางที่ราบรื่น ทำให้เมืองถงค่อยๆ เจริญรุ่งเรือง ร่ำรวยและมีชื่อเสียงขึ้นมา!

บทที่ 165 การตายของฉางต้าจู้

อีกด้านหนึ่ง

ในหมู่บ้านเค่าซาน ในที่สุดตระกูลเสิ่นก็รอหมอจากในเมืองมาถึง

ท่านหมอจับชีพจร ถามไถ่พร้อมสังเกตอาการ จากนั้นก็จ้องมองหยวนซื่อเป็นนาน “ช่วงนี้ได้กินยาที่มีฤทธิ์เย็นใช่หรือไม่”

“ไม่ ไม่ได้กินเลย!” หยวนซื่อส่ายหน้า ขอบตาแดงขึ้นมาทันที สายตาที่มองท่านหมอก็ดูเว้าวอนเล็กน้อย

ในมุมมองของท่านหมอแล้ว สายตาเว้าวอนของหยวนซื่อเหมือนเป็นการขอความช่วยเหลือมากกว่า อยากให้เก็บเป็นความลับหรือไม่ก็อยากจะให้ช่วยปกป้องครอบครัว

ส่วนในมุมของคนอื่นๆ ในห้อง เหมือนหยวนซื่อกำลังขอให้แพทย์ช่วยปกป้องลูกในท้อง

ทุกคนต่างก็มองหยวนซื่อด้วยความสงสาร

เสียเลือดไปมากมายเพียงนั้นจะเก็บลูกไว้ได้อย่างไร นี่กำลังทำให้ท่านหมอลำบากใจอย่างเห็นได้ชัดไม่ใช่หรือ

แต่ถ้าเปลี่ยนมุมมอง หากเรื่องนี้เกิดขึ้นกับตนเอง เกรงว่าก็คงจะรับผลลัพธ์เช่นนี้ไม่ได้เช่นกัน

ท่านหมอได้รับสัญญาณขอความช่วยเหลือจากหยวนซื่อ เขากวาดสายตาผ่านทุกคนในห้อง ไม่ได้มองข้ามความสงสารในสายตาของคนอื่นๆ มีชั่วขณะหนึ่งที่ไม่อยากยุ่งกับเรื่องไร้สาระนี้ เขาถอนหายใจเบาๆ แล้วกล่าวกำชับว่า “พวกของที่มีฤทธิ์เย็นห้ามกินแล้วนะ ลูกในท้องนี้เก็บไว้ไม่ได้แล้ว และเพราะครั้งนี้บาดเจ็บหนักเกินไป ต้องรักษาตัวสักพัก ข้าจะจ่ายยาให้เจ้าก่อนแล้วกัน!”

“ทะ...ท่านหมอนี่ต้องพักรักษาตัวนานเพียงใดหรือ ข้าจะได้อุ้มหลานอีกทีเมื่อใด” พอแม่เฒ่าเสิ่นได้ยินคำพูดของท่านหมอก็ไม่ยอมทันที นางเข้าใกล้เขาแล้วถามอย่างร้อนรน

ท่านหมอส่ายหน้าเบาๆ “ข้าทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว ที่เหลือก็รอเพียงฟ้าลิขิต อยู่ที่พรหมลิขิตแล้ว”

ในขณะที่พูด ท่านหมอก็ยื่นใบสั่งยาที่เขียนเรียบร้อยมาให้แม่เฒ่าเสิ่น

แม่เฒ่าเสิ่นเห็นว่าในใบสั่งยาจำเป็นต้องมีโสมด้วย มือจึงเผลอออกแรงมากเกินจนกระดาษขาดเป็นรู “นี่ นี่ค่อนข้างแพง ครอบครัวเราซื้อไม่ไหวหรอก หรือไม่ ท่านเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นได้หรือไม่”

สีหน้าของหยวนซื่อเปลี่ยนไปทันที

ใบสั่งยาจะแก้ได้อย่างไร ยาที่ท่านหมอสั่งจะต้องดีต่อร่างกายของนางที่สุดอยู่แล้ว

หากแก้แล้วผลจะต้องไม่ดีเป็นแน่

ตาของหยวนซื่อแดงขึ้นมา แล้วถามว่า “ท่านแม่ หากสามีกลับมาแล้วเรื่องวันนี้จะบอกกับเขาอย่างไร ปกติน้องสาวซนและทำอะไรในกับข้าวที่ข้ากิน ข้าก็ไม่ได้เอาเรื่องอะไร แต่ครั้งนี้มาเตะข้า เด็กในท้องข้าไม่ใช่ของตระกูลเสิ่นของพวกท่านหรือไร” หยวนซื่อพูดพลางน้ำตาก็เริ่มหยดแหมะๆ

ทำให้บรรดาหญิงสาวที่มองดูอยู่ข้างๆ ล้วนรู้สึกสงสารนาง

เริ่มด่าเสิ่นเจินจูกันขึ้นมาทีละคนสองคน

แม่เฒ่าเสิ่นกัดฟัน “เจ้าห้ามไปบอกหวายรั่ว หากเจ้าบอกแล้วจะไปกระทบกับการสอบของเขา”

หยวนซื่อหลับตาลง “แล้วยาของข้าเล่า”

แม่เฒ่าเสิ่นจ้องมองหยวนซื่อครู่หนึ่ง ก็พบว่าหยวนซื่อไม่เกรงกลัวต่อสายตาของนางเลยแม้แต่น้อย ไม่เหมือนกับสภาพขี้ขลาดเฉกเช่นวันปกติเลยแม้แต่น้อย

นางถูกหลอกแล้ว หยวนซื่อคนนี้มีความคิดมากมาย

วันนี้กดเจินจูไว้ได้เพราะเรื่องแท้ง และยังกดนางเอาไว้อีกด้วย หากยังอยากให้หวายรั่วปกป้องเจินจูอยู่ก็ต้องพูดกับหยวนซื่อดีๆ

ไม่เช่นนั้นถึงแม้เสิ่นเจินจูจะเป็นน้องสาวของหวายรั่ว แต่จะไปสู้บุตรชายได้อย่างไร

หากหวายรั่วรู้ว่าลูกในท้องของหยวนซื่อแท้งได้อย่างไร...

แม่เฒ่าเสิ่นลอบก่นด่าเสิ่นเจินจูในใจ คว้านเอาเงินจากในกองของขวัญที่ผู้อื่นให้เสิ่นหวายรั่วออกมาเล็กน้อยแล้วยื่นให้ท่านหมอไป จากนั้นก็หาคนในหมู่บ้านให้ไปรับยามาด้วย

หยวนซื่อเห็นว่าปัญหาถูกจัดการเรียบร้อยแล้วก็ผ่อนลมหายใจ นางยื่นมือไปลูบท้องหลายครั้ง แล้วก็เริ่มคำนวณวัน อยากรู้ว่าลูกในท้องตนที่แท้งไปนั้นมาตั้งแต่เมื่อไร

ส่วนเสิ่นเจินจูวิ่งไปบนภูเขาเองคนเดียว บนภูเขาค่อนข้างหนาว หิมะที่กองอยู่ก็ยังไม่ละลาย

หลังจากวิ่งขึ้นมาแล้วก็ใจเย็นลงได้บ้างแล้ว เมื่อหันซ้ายมองขวา เสิ่นเจินจูก็พบว่าตนหลงทางเสียแล้ว

สายลมบนภูเขาพัดเสียงดังฟู่ ๆ

พัดจนเสิ่นเจินจูทรงตัวไม่ค่อยอยู่

ครั้นหันหลังกลับกำลังจะเดินลงภูเขา เดินได้เพียงไม่กี่ก้าวก็เห็นฉางต้าจู้ที่ตามมา

“เจ้า เจ้ามาได้อย่างไร” เสิ่นเจินจูเห็นว่ารอบ ๆ ไม่มีผู้ใดบนภูเขาที่เงียบสงัดกับชายหญิงคู่เดียว บวกกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้าของฉางต้าจู้ ในใจนางก็ร้อนรนขึ้นมาทันที

ฉางต้าจู้ยิ้มแหะ ๆ เสียงหนึ่ง “แม่ของเจ้าให้ข้ามาตามเจ้า จับเจ้าได้สักทีนะ”

ฉางต้าจู้เข้าใกล้เสิ่นเจินจูมากขึ้น จับเสื้อของเสิ่นเจินจูเอาไว้แล้วออกแรงกระชาก ผิวขาวผ่องยิ่งกว่าหิมะบนภูเขาถูกเผยออกมา

หลังจากที่ได้ออกกำลังกายไปรอบหนึ่ง ฉางต้าจู้ก็พึงพอใจ

เสิ่นเจินจูดึงเสื้อของตนเองมาปกปิดร่างตนเอาไว้ ดวงตาทั้งสองแดงก่ำ มองท้องฟ้าอย่างเหม่อลอย

ท้องฟ้าที่สดใสยังคงเป็นสีฟ้า มีก้อนเมฆลอยผ่านอีกหลายก้อน

วิวสวยมาก แต่จิตใจของเสิ่นเจินจูกลับย่ำแย่เหลือแสน

ฉางต้าจู้มองเสิ่นเจินจูแล้วยิ้มอย่างอารมณ์ดี “เจ้าวางใจเถอะ หลังจากนี้ข้าจะไปสู่ขอเจ้า ตอนนี้เจ้าเป็นคนของข้าแล้ว ข้าให้

สินสอดได้ไม่เยอะ สถานะของบ้านข้า เจ้าก็รู้ดี อย่าลืมเอาสินเดิมมาด้วยเยอะๆ เล่า เจ้าโชคดีที่มีพี่ชายที่ดี หลังจากนี้โอกาสในการเอาเปรียบของเราจะมีอีกมากเลย”

ฉางต้าจู้อารมณ์ดียิ่ง พูดพลางยังร้องเพลงไปด้วย

เสิ่นเจินจูค่อยๆ ใส่เสื้อผ้าของตัวเองให้เรียบร้อย ข้างหูเป็นเสียงน่ารังเกียจของฉางต้าจู้ หลังจากนี้จะต้องใช้ชีวิตอยู่กับคนที่น่ารังเกียจเพียงนี้จริงๆ หรือ

ไม่ได้ ไม่มีทาง!

แต่ว่าร่างกายก็...

เสิ่นเจินจูมองไปทางฉางต้าจู้ หากฆ่าคนผู้นี้ทิ้ง ก็จะไม่มีผู้ใดรู้แล้วใช่หรือไม่

นางจะยังบริสุทธิ์อยู่

ส่วนสีแดงบนหิมะนั้น ถ้าถึงตอนนั้นก็มีหลายวิธีที่จะให้มีเลือดได้

เสิ่นเจินจูคิดพลางเอื้อมมือไปจับปิ่นบนศีรษะของตนเอง

จ้องมองคอของฉางต้าจู้แล้วยิ้มออกมา

ฉางต้าจู้สั่นไปทีหนึ่งแล้วเริ่มด่าเสิ่นเจินจู “นังหญิงบ้า เจ้ายิ้มอะไร ข้าตกใจหมด”

“ให้ของเจ้าสักอย่างดีหรือไม่” ยามนี้เสิ่นเจินจูได้รับแรงกระตุ้นมากเกินไป นางจึงเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เจออะไรมาเยอะทำให้ความคิดเริ่มสุดโต่งมากขึ้น และมีความอดทนมากขึ้นเช่นเดียวกัน

เสิ่นเจินจูจ้องมองฉางต้าจู้แล้วยิ้มมุมปาก

ฉางต้าจู้ถูกดึงดูดทันที แล้วพยักหน้าอย่างมีความสุข “เอามาสิๆ”

“เจ้าหลับตาก่อน!” เสิ่นเจินจูพูดพลางค่อยๆ แนบแก้มลงไป ฉางต้าจู้รู้สึกว่าตัวเองแทบจะลอยขึ้นฟ้าแล้ว ชีวิตนี้ได้แค่นี้ก็คุ้มค่าแล้ว

เขาค่อยๆ หลับตาลง รอยยิ้มบนหน้ายังไม่ทันจางหาย

เสิ่นเจินจูก็รีบชักปิ่นในมือออกมา ออกแรงปักลงในลำคอฉางต้าจู้

ปิ่นแทงเข้าไปที่ลำคอของฉางต้าจู้ เลือดสาดกระเซ็นออกมาเปื้อนหิมะ ทำให้พื้นถูกย้อมเป็นสีแดงฉาน อีกตัวปิ่นครึ่งหนึ่งยังอยู่ด้านนอกลำคอ ความเจ็บปวดทำให้ฉางต้าจู้ลืมตาขึ้นมาทันที มือทั้งสองข้างจับมือของเสิ่นเจินจูเอาไว้หมายจะผลักออก

แต่ตอนนี้เสิ่นเจินจูเสียสติไปแล้ว ไม่ให้โอกาสฉางต้าจู้เลยสักนิด นางจับปิ่นในมือแน่น

ฉางต้าจู้ค่อยๆ หมดลมหายใจลงช้าๆ

เสิ่นเจินจูก็หัวเราะออกมาเสียงดัง

นางหัวเราะไปพลางน้ำตาก็ไหลพรากไปพลาง ยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา จากนั้นก็เดินลงเขาไป

ในฤดูหนาวสัตว์ป่าบนเขาไม่มีอาหารกิน หากฉางต้าจู้อยู่ตรงนี้ ไม่ถึงคืนเดียวก็จะไม่เหลือแม้แต่กระดูก

เสิ่นเจินจูลงจากเขาได้แล้วก็เริ่มตรวจสอบเสื้อผ้าบนร่างกายตนเอง ตรงที่มีรอยเลือดก็ฉีกออกแล้วฝังไว้ในดิน

จากนั้นก็กลับบ้านตนเองอย่างขาวสะอาด เปิดประตูเข้าไปในบ้านก็เห็นแม่เฒ่าเสิ่นที่มีสีหน้าดูไม่ค่อยดียืนอยู่

สายตาของเสิ่นเจินจูวูบไหว เข้าไปกอดแม่เฒ่าเสิ่นไว้แน่น พร้อมร้องไห้โฮเสียงดังออกมา

บทที่ 166 ชีวิตช่างยากเย็นจริง ๆ

แม่เฒ่าเสิ่นที่เดิมทีอยากสั่งสอนเสิ่นเจินจูหนัก ๆ แต่พอเห็นคราบเลือดเล็กๆ บนส้นรองเท้าของเสิ่นเจินจูก็นิ่งไป

“ฉางต้าจู้ล่ะ ข้าให้เขาไปหาเจ้า...”

เสิ่นเจินจูกำลังร้องไห้ แต่พอได้ยินคำพูดของแม่เฒ่าเสิ่น สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที เก็บซ่อนความโกรธไว้ในใจแล้วเอ่ยปากถามเสียงเบา “ท่านเป็นคนบอกให้ฉางต้าจู้ไปหรือ”

“เห็นเจ้าเสียสติแล้ววิ่งออกไปคนเดียว จะให้ข้าวางใจได้อย่างไร!”

“อ๋อ” เสิ่นเจินจูรู้สึกว่าตนหนาวมาก หนาวจนต้องขบฟันแน่น

นางค่อยๆ เดินกลับห้องตนเองไป อยู่ในห้องสักพัก ก็เหมือนจะนึกอะไรได้ หยิบเงินออกมาหลายอีแปะ จากนั้นก็เดินเข้าเมืองอำเภอไปพร้อมเงินในมือ

นางจะท้องไม่ได้ ไม่ได้...

ต้องอาบน้ำชำระเอาของสกปรกออกมา ต้องกินยา

เสิ่นเจินจูกอดความคิดนี้ไว้ แล้วเดินไปในเมืองอำเภอ จากนั้นเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อผ้าบุรุษ ใช้ท่อนถ่านถูบนหน้าตัวเองสองสามที วาดคิ้วให้หนาขึ้น ยังดีที่อากาศค่อนข้างหนาวทำให้ใส่เสื้อหนา อย่างมากก็แค่ดูเตี้ยและดูเป็นสตรีไปหน่อยเท่านั้น แต่ไม่มีผู้ใดคิดว่านางจะเป็นสตรี

เสิ่นเจินจูเดินไปทางร้านยา ทางที่ใกล้ที่สุดคือเดินไปทางโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล ร่างเล็กเดินไปมาบนถนน

หยินผิงที่กำลังดูการปรับปรุงซ่อมแซมร้านเห็นเสิ่นเจินจูในทันที เดิมทีหากไม่เคยเห็นฝีมืองานวาดแต่งหน้าของกู้-จิ่งหยวนที่พังใบหน้าราวกับปรมาจารย์นั้น นางก็อาจไม่สังเกตว่าคนที่เดินผ่านไปคนนั้นจะเป็นเสิ่นเจินจู

ทว่าแม้แต่ใบหน้าของกู้จิ่งหยวนก็สามารถวาดจนแม้แต่มารดาแท้ๆ ก็ยังจำไม่ได้ ไม่ว่าผู้อื่นจะแต่งตัวอย่างไรก็ต้องเผยข้อบกพร่องออกมาให้ข้า สายสืบหยินผิงผู้นี้เห็นอย่างแน่นอน

หยินผิงหันหลังกลับไปมองซ่งสือชูที่กำลังสั่งงานคนงานอยู่ ก็ลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วเดินตามหลังเสิ่นเจินจูไป

สำหรับหยินผิงแล้ว เสิ่นเจินจูก็เหมือนหนอนเน่าตัวหนึ่งอยู่ดีๆ มาแต่งตัวเช่นนี้จะต้องมีความลับที่ไม่อยากให้ผู้อื่นรู้เห็นอย่างแน่นอน

ซ่งสือชูเห็นว่าหยินผิงออกไปแล้ว แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร

สาวใช้ตัวน้อยนานๆ จะได้ออกมาที ถ้าอยากออกไปเที่ยวเล่นสักพักก็ไปได้เลย ไม่ว่าอย่างไรก็เซ็นสัญญาขายตัวแล้วอีกอย่าง นางไม่มีความสามารถในการหลบหนีด้วย

หยินผิงตามอยู่ด้านหลังเสิ่นเจินจู เลี้ยวไปเรื่อยๆ จนสุดท้ายก็มาถึงร้านยา

นางกลัวว่าจะถูกเสิ่นเจินจูจับได้ จึงรออยู่ข้างนอกสักพัก เห็นเสิ่นเจินจูเดินออกไป หยินผิงก็เดินเข้าไปในร้านยาและเข้าใกล้เด็กที่จ่ายยา “เจ้าตัวเล็ก ขอถามอะไรเจ้าหน่อย คนเมื่อครู่ซื้อยาอะไรไปหรือ”

“เจ้าเตี้ยเมื่อครู่ซื้อยาห้ามครรภ์ไป”

“ห้ามครรภ์รึ” สมองเล็กๆ ของหยินผิงไม่พอใช้แล้ว ลูกในท้องหยวนซื่อคนนั้นหลังจากที่เลือดออกเยอะเพียงนั้นยังไม่แท้งอีกหรือ

เสิ่นเจินจูโหดร้ายเพียงนี้ จะต้องเอาลูกในท้องหยวนซื่อออกให้ได้เลยหรือ

สตรีน่ากลัวจริงๆ! หยินผิงตัวสั่นพร้อมกับกระชับเสื้อให้แน่นกว่าเดิม นางเห็นผู้ใดก็ดูเป็นคนร้ายไปหมด จึงรีบกลับไปข้างกายซ่งสือชู คนข้างนอกนั่นร้ายเกินไปจริงๆ

นางรับไม่ไหว ทีหลังออกจากบ้านน้อยๆ ดีกว่า

เมื่อกลับมาถึงข้างกายซ่งสือชู หยินผิงก็เล่าเรื่องที่เห็นทั้งหมดให้ผู้เป็นนายฟัง

ซ่งสือชูแปลกใจ ในใจเริ่มสงสัย หรือว่าเสิ่นเจินจูจะให้หยวนซื่อกินยาห้ามครรภ์บ่อยๆ แล้วนางต้องการอะไร ไม่มีเหตุผลเลยสักนิด!

นอกจากเสิ่นเจินจูจะชอบเสิ่นหวายรั่วและอยากจะลองของต้องห้าม ไม่เช่นนั้นก็คิดจุดมุ่งหมายที่ทำสิ่งนี้ไม่ออกแล้ว

จนถึงตอนนี้แล้วผู้ใดบ้างที่จะไม่อยากได้บุตรชาย เสิ่น-หวายรั่วก็ต้องอยากอยู่แล้ว ถ้าเสิ่นเจินจูเอายาให้หยวนซื่อกินเช่นนั้นหากการกระทำของนางถูกจับได้ แล้วจะมีผลประโยชน์อย่างไร

ไม่ว่าอย่างไรซ่งสือชูก็อธิบายที่มาที่ไปไม่ได้ แต่ว่าเรื่องนี้ก็ไม่ได้เกี่ยวกับนางสักหน่อย

นั่นเป็นเรื่องของตระกูลเสิ่นนี่!

พอมืดค่ำก็พาหยินผิงกลับหมู่บ้าน

เดินได้ครึ่งทางก็เห็นหนิวซื่อที่กำลังรอหวังต้าเหลียงอยู่บนถนน พอหนิวซื่อเห็นซ่งสือชูก็แย้มยิ้มและเล่าเรื่องราวมากมายของหมู่บ้านให้ซ่งสือชูฟัง

“ข้าจะบอกให้นะ ตระกูลเสิ่นเกิดเรื่องอีกแล้ว ลูกในท้องหยวนซื่อนั่นแท้งไปแล้ว น่าสงสารนัก เป็นเพราะน้องสาว เสิ่น-เจินจูนั่นวางยาพิษ...”

“วางยาพิษหรือ” เป็นยาห้ามครรภ์ไม่ใช่หรือ

“ใช่ ตอนเช้าหมอมาตรวจก็ถามหยวนซื่อว่าได้กินอะไรแปลกๆ หรือไม่ หยวนซื่อต้องไม่เคยอยู่แล้ว เช่นนั้นก็ต้องเป็นเสิ่นเจินจูที่วางยาแน่นอน เพราะเด็กสาวนั่นแม้แต่พี่สะใภ้ที่ท้องอยู่ยังกล้าเตะเลย” หนิวซื่อว่าแล้วก็แสดงสีหน้าโชคดีออกมา “ยังดีที่เจ้าหวังหลินบ้านข้านั่นสมองไม่ค่อยดี ไม่เช่นนั้นหากเสิ่นเจินจูเพ่งเล็งละก็ ไม่รู้ว่าชีวิตหลังจากนี้ควรทำอย่างไรดี!”

ตอนที่กลับถึงบ้านแล้ว ซ่งสือชูก็ยังนึกถึงคำพูดของหนิว-ซื่ออยู่

ถ้าลูกของหยวนซื่อแท้งตั้งแต่ตอนเช้าแล้ว เช่นนั้นเหตุใดตอนบ่ายเสิ่นเจินจูถึงต้องใส่ชุดบุรุษไปซื้อยาด้วย

ให้ผู้ใดกิน

กินเองรึ

หรือว่า... ซ่งสือชูผุดลุกขึ้นพรวด ได้คำตอบในใจแล้ว

เสิ่นเจินจูซื้อให้ตัวเองกิน

ส่วนที่หยวนซื่อกินอะไรผิดไปก็คงจะไม่เกี่ยวอะไรกับเสิ่นเจินจู ของที่มีฤทธิ์เย็น ในหัวมีภาพตอนที่หยวนซื่อจากไปพร้อมยาห่อหนึ่งในอ้อมแขน

หากยาที่หยวนซื่อกินเป็นยาที่นางซื้อเอง เช่นนั้นผ่านไปวันหนึ่งก็น่าจะออกฤทธิ์พอดี

หากเป็นเช่นนี้ก็เชื่อมโยงกันได้แล้ว

“ท่านแม่ ท่านกำลังคิดสิ่งใดอยู่” ซ่งอวินที่โดนเปย่อานกดไปรอบหนึ่งก็ปวดเมื่อยไปทั้งตัว เดินมาหยุดอยู่ข้างกายซ่งสือชูกะพริบตาปริบๆ ในแววตานั้นเต็มไปด้วยความสงสัย

ซ่งสือชูยื่นมือไปขยี้ผมของเจ้าตัวเล็ก ศีรษะของเจ้าตัวเล็กพิงอยู่บนไหล่นาง รู้สึกอุ่นร้อนเล็กน้อย เป็นความรู้สึกอบอุ่นจากใจเมื่อถูกเป็นที่พึ่งพิง

ชาติที่แล้วซ่งสือชูเป็นเด็กกำพร้า ทำให้ไม่เคยได้รับความรักเช่นนี้เลยสักครั้ง

พอได้เกิดใหม่อีกชาติหนึ่งและมีเจ้าซาลาเปาน้อย ทำให้รู้สึกว่าโลกทั้งใบสดใสขึ้นมาทันที

“คิดเรื่องของผู้ใหญ่อยู่ ขาของเจ้ายังปวดอยู่หรือไม่” ซ่ง-สือชูมองน่องของซ่งอวินปราดหนึ่ง มีเป่ยอานสอนแบบตัวต่อตัว ตามหลักแล้วเจ้าตัวเล็กน่าจะไม่มีปัญหาเรื่องการฝึกเกินกำลัง

แต่คนเป็นมารดาย่อมต้องเป็นห่วงเป็นธรรมดา

ถึงจะเป็นซ่งสือชูก็ไม่ต่างกัน

ซ่งอวินส่ายหน้า “ไม่เจ็บแล้ว ท่านแม่ อาจารย์ฉีสอนได้ดียิ่ง ลูกให้ชิงซานฟังด้วยได้หรือไม่”

“ได้สิ บอกอาจารย์ฉีไว้ก็พอ” ตอนแรกซ่งสือชูนึกว่าเจ้าตัวเล็กจะไปทำการค้า ไปหาเงิน คิดไม่ถึงว่าเขาอยากให้ชิงซานไปเรียนด้วยกัน

รับรู้และยอมรับการเรียน เจ้าตัวเล็กโตขึ้นอีกแล้ว

“ท่านแม่ ซ่งปินน่ารำคาญยิ่งนัก” ซ่งอวินบ่นงึมงำอยู่ข้างหูซ่งสือชู

ซ่งสือชูตั้งใจฟัง บางทีก็กล่าวแนะนำไปบ้าง ทั้งสองนั่งอิงแอบกันอยู่ริมหน้าต่าง อบอุ่นยิ่งนัก

กู้จิ่งหยวนเดินออกมาจากห้องหนังสือ เห็นสองแม่ลูกกำลังเล่นกันก็รู้สึกเบิกบานใจ!

ตอนนี้ในใจกู้จิ่งหยวนพึงพอใจมาก มีแค่ฉีเหวินเฉิงที่อยู่ดีๆ ก็รู้สึกว่าเนื้อย่างไม่หอมแล้ว แม้แต่ทาร์ตไข่ก็ไม่หวานแล้ว

แม้แต่เทพสังหารอย่างกู้จิ่งหยวนก็ยังมีลูกแล้ว เหตุใดคนที่อ่านหนังสือมาเยอะ ผ่านการสอบอย่างเขาถึงยังเหงาหงอยอยู่คนเดียว

เงื่อนไขของเขาก็ไม่ได้สูงมากไม่ใช่หรือ แค่อยากได้หญิงข้างกายมีความรู้เท่าเขา เช่นนั้นก็จะสนทนากันได้ง่าย หวังว่ารูปโฉมจะไม่แย่มากนัก พอๆ กับเขาก็ได้แล้ว

จะให้ตอนที่อยู่ด้วยกันแล้วภรรยาเกิดน้อยเนื้อต่ำใจขึ้นมาเพียงเพราะรู้สึกว่ารูปโฉมตนเองอัปลักษณ์ก็ไม่ได้หรือไม่

ชีวิตคนเราช่างยากเย็นจริงๆ!

ฉีเหวินเฉิงมองกู้จิ่งหยวน อยู่ดีๆ ก็หัวเราะออกมา ที่จริงเขาก็ไม่ได้แย่ขนาดนั้น! มีภรรยา มีลูกแล้วจะทำไม ดูสิ เจ้านั่นไม่กล้ายอมรับเลยด้วยซ้ำ!

บทที่ 167 ฉางต้าจู้หายไป

ทันใดนั้นกู้จิ่งหยวนก็หันกลับไปมองฉีเหวินเฉิง

ฉีเหวินเฉิงรีบเก็บความคิดในหัวกลับไป ตามปกติถ้าหากมาอวดดีต่อหน้ากู้จิ่งหยวน ก็มักจะถูกต่อยหน้าทันที

กู้จิ่งหยวนจ้องมองแผ่นหลังของซ่งสือชู แววตาเต็มไปด้วยความอ่อนโยน

ฉีเหวินเฉิงสะกิดไหล่กู้จิ่งหยวนสองครั้ง “ตอนที่ข้าออกมาจากเมืองหลวง มีข่าวบอกว่าองค์หญิงเซียนอวี่พึงใจเจ้า ฮ่องเต้ก็เหมือนจะมีความคิดให้พวกเจ้าแต่งงานกัน แต่องค์รัชทายาทขัดไว้เสียก่อน เจ้า...”

“องค์หญิงเซียนอวี่รึ” กู้จิ่งหยวนหัวเราะเสียงเย็น “เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย!”

“องค์หญิงเซียนอวี่อาจไม่มีความสามารถในการต่อกรกับเจ้า แล้วแม่นางซ่งคนนั้นล่ะ หากองค์หญิงเซียนอวี่อยากสังหารชาวบ้านคนหนึ่งก็ง่ายดายยิ่ง” ฉีเหวินเฉิงเอ่ยแนะนำเล็กน้อย

แล้วก็เดินไปทางห้องครัว สำหรับเขาแล้วการเห็นคนรักกันมันรู้สึกไม่ดีหรอก ไปกินตีนเป็ดดีกว่าเยอะเลย

เป็ดตัวหนึ่งมีตีนเพียงแค่สองข้าง หากไม่แย่งก็คงไม่ได้กิน

สายตาของกู้จิ่งหยวนหม่นหมองลง

องค์หญิงเชียนอวี่หรือ หากฮ่องเต้มีความคิดเช่นนี้ แล้วตระกูลกู้ล่ะ! พระชายาผู้นั้นคงไม่อยากให้อำนาจของเขามากเกินไปมากกว่านี้แล้ว

การมีอยู่อย่างองค์หญิงผู้นี้ ท่านผู้นั้นจะต้องคิดหาทุกวิถีทางให้น้องชายของเขา กู้จิ่งฉือ ได้สมรสกับนางแน่นอน เช่นนี้ก็จะสามารถวางแผนช่วงชิงตำแหน่งซื่อจื่อของเขาได้ในเร็ววัน

ในช่วงเวลาสั้นๆ เช่นนี้ องค์หญิงเชียนอวี่คงไม่มีโอกาสตรวจสอบว่าเขาอยู่ที่ใด แค่เพียงนางกล้าเผยความคิดในใจออกมา ก็สามารถรับมือพระชายาผู้นั้นได้

ครั้งก่อนกู้จิ่งหยวนรู้สึกดีต่อพระชายาผู้นั้นขึ้นมาเล็กน้อย เป็นความรู้สึกดีที่สามารถใช้เป็นประโยชน์ได้

กู้จิ่งหยวนหันกลับไปทางห้องหนังสือ เขียนจดหมายให้คนที่เมืองหลวงจับตามองพระชายาและองค์หญิงเชียนอวี่ หากมีเค้าเงื่อนไม่ค่อยดีให้รีบมารายงานทันที

มีหนานเฉินคอยสั่งการอยู่ที่เมืองหลวง คงจะไม่ยากมากนัก!

ในห้องนอน ซ่งสือชูที่กำลังพูดคุยกับซ่งอวินเงยหน้าขึ้นมา สายตาหยุดอยู่ตรงที่ที่กู้จิ่งหยวนยืนเมื่อครู่ แต่ตอนนี้ว่างเปล่าแล้ว

ซ่งอวินมองไปทางซ่งสือชู “ท่านแม่ ท่านมองสิ่งใดอยู่หรือขอรับ”

“ไม่มีอะไร!” ซ่งสือชูยิ้ม ความรู้สึกที่ถูกมองนั้นหายไปแล้ว เมื่อครู่มีคนกำลังมองนางอยู่

สามารถทำให้กระต่ายและสุนัขที่อยู่รอบกำแพงไม่ตกใจได้ คิดว่าคงจะเป็นคนในเรือน ซ่งสือชูมองไปทางห้องหนังสือ แสงเทียนในห้องหนังสือวูบไหว คนในนั้นถือพู่กันกำลังเขียนอะไรบางอย่างอยู่

“ท่าน ท่านโกหก ท่านกำลังมองอาจารย์กู้ ท่านชอบเขาใช่หรือไม่” ซ่งอวินจ้องตาของซ่งสือชู ยามนี้เขาทำตัวไม่ถูกอยู่บ้าง

หากอาจารย์กู้จะมาเป็นพ่อเลี้ยงของเขา เขาก็ยินยอม

แต่หากพวกเขามีลูกล่ะ ตั้งแต่ที่บ้านมีซ่งไป๋และซ่งโหรว-โหรว ซ่งอวินก็เลิกสนใจน้องชายและน้องสาวที่อ่อนนุ่มแล้ว

เจ้าตัวเล็กที่ยังไม่ทันได้รับความรักจากมารดาอย่างเต็มอิ่มก็เริ่มหวงแล้ว สายตานั้นจ้องไปที่ท้องของซ่งสือชู “รับปากข้านะว่าจะไม่มีลูกง่ายๆ ไม่ดีต่อร่างกายหรอก”

มุมปากของซ่งสือชูกระตุกทีหนึ่ง คำพูดเช่นนี้หลุดออกมาจากปากของเด็กคนหนึ่ง อีกอย่าง ผู้ใดจะมีลูกกัน แล้วมีลูกกับผู้ใด!

ท้องด้วยความรู้สึกหรือไร

“เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าได้กังวลให้มาก และถึงจะมีลูกจริงๆ ก็ต้องรอหลังแต่งงานก่อน” ซ่งสือชูยื่นมือออกไปจิ้มหน้าผากของซ่งอวินหลายที แล้วเกี่ยวก้อยสัญญาด้วย

เมื่อได้รับคำสัญญา ซ่งอวินก็ถอนหายใจโล่งอก

ผ่านไปหนึ่งคืน หมู่บ้านเค่าซานยังคงเป็นเช่นเดิม

เพียงแต่เมื่อซ่งสือชูเดินออกมาอีกครั้ง สายตาของคนในหมู่บ้านมองนางแปลกไปเล็กน้อย

เมื่อหัวหน้าหมู่บ้านที่เดินซวนเซอยู่บนถนนคนนั้นเห็นซ่งสือชูก็ถอนหายใจออกมาเบา ๆ “ในหมู่บ้านเขารู้กันทั่วแล้วว่าเจ้าไม่ยอมไปรักษาภรรยาของจวี่เหริน บอกว่าเจ้าไปขัดขวางการมีลูกชายของหยวนซื่อ เล่าปากต่อปากกันไปเรื่อย ๆ จนถึงขั้นบอกว่าเจ้าโหดร้ายเลือดเย็น ทั้ง ๆ ที่มีความรู้ด้านการแพทย์แต่กลับไม่ไปช่วยรักษา เจ้า...” หัวหน้าหมู่บ้านอยากช่วยซ่งสือ-ชูคิดหาวิธีรับมือ ให้ซ่งสือชูไม่ต้องถูกผู้คนชิงชังว่าร้ายมากมายเพียงนั้น แต่พอเริ่มพูด เขาก็พบว่าถึงจะมีประสบการณ์ในการใช้ชีวิตมามากมายก็คิดวิธีดี ๆ ไม่ออก

“ไม่เป็นไรหรอกเจ้าค่ะ ข้าไม่ได้สนใจเรื่องพวกนี้ ปกติคนเราก็เย็นชาอยู่แล้ว ข้าก็ไม่ใช่หมอที่จะไปช่วยคนที่เจ็บป่วย ที่เรียนหมอก็เพื่อที่จะรักษาตัวเอง ผู้อื่นไม่เกี่ยวอะไรกับข้า จะเย็นชาหรือมองข้าไม่ดีก็ช่าง เพราะยามพวกเขาป่วยข้าก็ไม่ไปหรอก!” ซ่งสือชูเอ่ยเสียงเรียบ

พูดจบก็รู้สึกว่าคำพูดของตนถูกต้องยิ่งนัก

คิดอยู่ว่าหลังกลับไปแล้วจะให้หยินผิงที่ชอบใส่ใจเรื่องพวกนี้ไปตรวจสอบดูสักหน่อย ไม่ว่าผู้ใดจะพูดเรื่องไม่ดีของนางลับหลังก็จะแอบจดเอาไว้ แล้วหลังจากนั้นก็จะไม่ยุ่งกับคนพวกนั้นอีกเลย

หัวหน้าหมู่บ้านนิ่งไปสักพัก จ้องซ่งสือชูอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ถามนางว่า “เจ้าจริง เจ้าจริงจังหรือ”

“ท่านหัวหน้าหมู่บ้านไม่ต้องกังวลหรอกเจ้าค่ะ ข้าจะจัดการเป็นอย่างดี” ซ่งสือชูพูดกับหัวหน้าหมู่บ้านอีกเล็กน้อย แล้วหันหลังกลับเรือนตนเองไป

หยินผิงที่กำลังกวาดพื้นเห็นว่าซ่งสือชูเพิ่งจะออกไปก็กลับมาแล้ว ใบหน้าจึงมีความสงสัยวาบผ่าน “นายหญิง เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเจ้าคะ”

“เจ้ามีสหายสตรีในหมู่บ้านเยอะใช่หรือไม่ เจ้าให้สหายของเจ้าไปถามให้ข้าหน่อยว่าผู้ใดกำลังด่าว่าข้าและพูดจาเสียๆ หายๆ เกี่ยวกับข้า จดเอาไว้ ข้าจะใช้ภายหลัง” ซ่งสือชูพูดกำชับ

ดวงตาของหยินผิงกลอกไปมารอบหนึ่งอย่างรวดเร็ว แล้วถึงค่อยขบขันกับคำพูดที่มีความนัยของซ่งสือชู

แต่หยินผิงก็ขำขึ้นมาจริง ๆ คนพวกนั้นสมควรแล้ว

นางยัดไม้กวาดใส่มือเปยอานที่เดินผ่านมาแล้วรีบวิ่งออกไปข้างนอกทันที

ซ่งสือชูมองหยินผิงที่ออกไปแล้ว นางเป็นคนดีหรือ ย่อมไม่ใช่ เป็นคนเลวหรือ ก็ไม่ใช่เช่นกัน นางเป็นเพียงคนธรรมดาที่มีทุกอารมณ์ความรู้สึก

ไม่ได้เป็นผู้มีคุณธรรม

ดังนั้นพวกคนที่เคยกลั่นแกล้งนางจะถูกจดไว้ในบัญชีดำ

เปยอานจับไม้กวาดแล้วกวาดต่ออย่างเป็นธรรมชาติ

ซ่งสือชูไหวไหล่ เดินออกไปอีกครั้ง ร้านหม้อไฟเป็นสิ่งที่นางชอบมากที่สุด ต้องไปดูคนฝั่งโน้นต่อเติมซ่อมแซมสักหน่อย

เพิ่งออกจากบ้านก็ถูกบุตรชายของหัวหน้าหมู่บ้านวิ่งมาขวางทางอย่างรีบร้อน

“นังหนูซ่งสาม ฉางต้าจู้จากหมู่บ้านเราหายตัวไป เขาได้มาหาเรื่องที่นี่หรือไม่” บุตรชายคนเล็กของหัวหน้าหมู่บ้าน จ้าว-โหย่วเว่ยเหงื่อผุดเต็มศีรษะ

“เรียกพี่สาม นังหนูซ่งสามอะไร ไม่น่าฟังเลยสักนิด!” ซ่งสือชูบ่นเรื่องคำเรียกแล้วก็ตอบกลับทันที “ไม่เจอฉางต้าจู้มาหลายวันแล้วนะ จะหายไปได้อย่างไร”

“ใช่หรือไม่เล่า เมื่อวานยังเห็นเขาไปมุงดูเรื่องของบ้านเสิ่นอยู่เลย แต่ว่าเมื่อวานเขาไม่ได้กลับบ้านเลยทั้งคืน ฉางเอ้อร์จู้กับฉางซานจู้หาไม่เจอก็ร้อนรน จึงไปหาท่านพ่อข้า ตอนนี้กำลังไล่ถามไปทีละบ้านอยู่” จ้าวโหย่วเว่ยเช็ดเหงื่อบนหน้าผากพลางเล่าที่มาที่ไปของเรื่องจนหมด

“นี่ฉางต้าจู้ไปอยู่ที่ใดกันแน่นะ” จ้าวโหย่วเว่ยพูดพลางจะไปถามบ้านอื่นต่อ

บ้านต่อไปเป็นบ้านฉีเซิง ที่นั่นเป็นที่พักของเฉินฮูหยิน

จ้าวโหย่วเว่ยเดินไปสองก้าวกลับหันกลับมามองซ่งสือชูพูดพร้อมกับทำตาปริบ ๆ “พี่สาม ท่านสนิทกับบ้านฉีมากกว่า

ท่านช่วยถามหน่อยได้หรือไม่ พอข้าคิดได้ว่าข้างในเป็นฮูหยินของนายอำเภอแล้วข้าก็เข่าอ่อน”

“ฮูหยินของนายอำเภอไม่ใช่คนหรือไร จะกลัวไปไย” ซ่งสือชูจ้องจ้าวโหย่วเว่ยสักพักจนหน้าคล้ำๆ ของเขาแดงเรื่อขึ้นมา นางรู้สึกหมดคำพูดที่หน้าเขาแดงง่ายเพียงนี้ แล้วจะช่วยพี่ชายนางดูแลร้านในเมืองอำเภอได้อย่างไร

ซ่งสือชูเดินอยู่ข้างหน้าจ้าวโหย่วเว่ย แล้วเคาะประตูบ้านฉี

พอถามไถ่ก็พบว่าคนข้างในไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับฉางต้าจู้เลย

จ้าวโหย่วเว่ยเริ่มบ่นอีกครั้ง “คนทั้งคนอยู่ดีๆ จะหายไปได้อย่างไร ที่ที่มักจะไปก็หาไม่เจอ จะให้หาอย่างไรดีเล่า!”

“จะช่วยก็ช่วยให้สุดแล้วกัน สุนัขบ้านข้าจมูกค่อนข้างดี เจ้าไปหาของใช้ของฉางต้าจู้มา ข้าจะลองดู...” ซ่งสือชูนึกถึงสุนัขที่กลายพันธุ์ของบ้านตนแล้วจึงออกปากช่วยเหลือ

ถึงฉางต้าจู้จะไม่ใช่คนดี แต่จะปล่อยให้เป็นเพราะเขาคนเดียวทำให้หัวหน้าหมู่บ้านที่ค่อนข้างมีอายุเหนื่อยจนล้มป่วยก็คงจะไม่ดี

บทที่ 168 ตามหาคน

ในที่สุดก็รู้ว่าสีหน้าเหนื่อยล้าเมื่อครู่นี้ของหัวหน้าหมู่บ้านนั้นหมายความว่าอย่างไร

จ้าวโหย่วเว่ยได้ยินคำพูดของซ่งสือชูก็ไม่ได้สงสัยอะไร ไม่ได้รู้สึกแปลกด้วยซ้ำ เขาเดินไปยังบ้านของฉางต้าจู้ทันที ฉางเอ้อร์จู้ยืนอยู่ในลานบ้านด้วยสีหน้าร้อนรน นี่ก็ใกล้จะถึงฤดูกาลเพาะปลูกแล้ว จะให้คนในบ้านหายไปคนหนึ่งได้อย่างไร

แอบด่าในใจว่าฉางต้าจู้ทำเป็นแค่หลีกเลี่ยงงาน แล้วเขาก็กลับมาร้อนรนอีกครั้ง

เมื่อได้ยินเสียงเท้าจากข้างนอกก็มองออกไป

“สหายจ้าวหรือ มีข่าวคราวเกี่ยวกับพี่ชายข้าแล้วหรือ” ฉางเอ้อร์จู้ก็ไม่ได้เป็นคนดี แต่ว่าจ้าวโหย่วเว่ยเป็นบุตรชายของหัวหน้าหมู่บ้าน เขาไม่กล้ามีเรื่องด้วย จึงต้องตีหน้าดีเข้าหา

“ยังหรอก มีของใช้ส่วนตัวของฉางต้าจู้หรือไม่ ข้าเจอสุนัขตัวหนึ่งที่จมูกดี ให้สุนัขลองหาจากกลิ่นดู” จ้าวโหย่วเว่ยพูดจบ

ฉางเอ้อร์จู้ก็แสดงสีหน้าประหลาดใจ “สุนัขรึ นอกจากช่วยเฝ้าประตูและออกล่าแล้วยังจะทำอะไรได้อีก สหายจ้าว สมองเจ้าไม่ดีแล้วหรือ”

“มีของใช้ส่วนตัวหรือไม่ หากเจ้าไม่เอาออกมาข้าก็ไม่ช่วยแล้วนะ” จ้าวโหย่วเว่ยขมวดคิ้ว

ถึงเขาจะไม่เคยได้ยินว่าสุนัขจะช่วยคนหาของได้ แต่นี่เป็นสิ่งที่ซ่งสือชูพูด

ในหมู่บ้านมีถนนที่ราบเรียบเป็นความดีความชอบของผู้ใด ผู้ใดเป็นคนคิดค้นของกินที่ขายดีในเมืองพวกนั้น ฤดูหนาวปีที่แล้ว คนในหมู่บ้านสามารถผ่านพ้นมาอย่างปลอดภัย ไม่ได้หนาวตายหรือหิวตายนั่นเป็นเพราะความดีความชอบของผู้ใดอีก

หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นอาจจะไม่ค่อยรู้ แต่ว่าเขา จ้าวโหย่วเว่ยเป็นบุตรชายของหัวหน้าหมู่บ้าน สิ่งที่หัวหน้าหมู่บ้านรู้ เขาจะไม่รู้ได้อย่างไร

ถึงจะไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าสุนัขจะช่วยหาคนได้ แต่หากเป็นนังหนูซ่งสามพูดแล้ว เช่นนั้นลองดูก็ไม่ได้เสียหายอะไร

อย่างแย่สุดก็คงแค่หาอะไรไม่เจอเลยเท่านั้น ไม่ว่าอย่างไรก็หาไม่เจออยู่แล้ว ลองดูสักหน่อยแล้วจะมีสิ่งใดเสียหายเล่า

เขามองไปทางฉางเอ้อร์จู้นิ่ง ๆ

ฉางเอ้อร์จู้หัวเราะแห้ง ๆ ไปสองที “สหายอย่าเพิ่งโกรธ อย่าโกรธเลย ข้าไปหาให้ก็ได้”

ฉางเอ้อร์จู้ว่าพลางเดินเข้าไปในบ้าน แล้วคว้าเอากางเกงตัวในออกมาจากเตียงที่รุงรังราวกับเล้าหมู ข้างบนดูสกปรกและเปื้อนเป็นคราบเหลือง

...

จ้าวโหย่วเว่ยจ้องมองของในมือฉางเอ้อร์จู้แล้วก็ไม่ค่อยอยากรับมาสักเท่าไร ทั้งใบหน้าเต็มไปด้วยสีหน้ารังเกียจ “ไม่มีพวกเสื้อผ้า รองเท้า ถุงเท้าพวกนี้เลยหรือ จำเป็นต้องเป็นกางเกงตัวในหรือ”

“กางเกงนี่ไม่ได้หรอก พวกเรามักจะแลกกางเกงใส่กัน ใส่ตัวนี้ไปหลายวันแล้วเปลี่ยนไปใส่ตัวโน้นอีกหลายวันจนกลิ่นปนกันไปหมดแล้ว เทียบกับกางเกงตัวในไม่ได้หรอก สิ่งนี้ไม่มี

ทางเปลี่ยนกันใส่แน่นอน เสื้อผ้าอย่างอื่นของบุรุษที่แนบเนื้อไม่เหมือนสตรีที่ยังมีเสื้อตัวใน” ฉางเอ้อร์จู้ทำสีหน้าลำบากใจ

นอกจากสิ่งนี้เขาก็หาอย่างอื่นไม่ได้แล้วจริงๆ

จ้าวโหย่วเว่ยใช้ฟางสองเส้นไปผูกสิ่งที่น่ารังเกียจนั้นเอาไว้ แล้วหิ้วเดินไปทางซ่งสือชู

เดินไปพลางขบคิดอยู่ในใจ ว่าหากเอาสิ่งนี้ไปเจอผู้อื่นจะเป็นการล่วงเกินคนเขาหรือไม่

แต่ว่าหากไม่เอาไปก็คงไม่มีตัวเลือกอื่นแล้ว ชีวิตคนเราช่างยากเย็นจริงๆ เลย!

จ้าวโหย่วเว่ยเดินไปถึงหน้าบ้านตระกูลซ่ง ก็เอื้อมมือไปเคาะบนประตูใหญ่สองสามครั้ง เปยอานที่กวาดพื้นอยู่ได้ยินเสียงจึงเปิดประตูออก ทันทีที่เห็นจ้าวโหย่วเว่ยก็ยังไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไร แต่พอเห็นแถบผ้าสกปรกในมือจ้าวโหย่วเว่ยแล้ว

สีหน้าเขาก็มืดครึ้มลงในบัดดล

เป่ยอานรีบชักกระบี่อ่อนที่ใช้คาดเอวแทนเข็มขัดออกมา แสงสีเงินสว่างวาบขึ้นมา ในขณะที่จ้าวโหย่วเว่ยกำลังตกใจ ของในมือก็ร่วงหล่นลงบนพื้นทันที จ้องเป่ยอานอย่างมึนงง

รู้สึกเพียงว่าตนกำลังอยู่ห่างจากความตายไปไม่ไกล

ทันทีที่กระบี่อ่อนของเป่ยอานจ่อเข้าที่คอของจ้าวโหย่วเว่ย ซ่งสือชูก็เดินออกมา ครั้นเห็นสถานการณ์ตรงหน้า นางก็รีบชักกระบี่เล็กเล่มหนึ่งออกมาสกัดกระบี่อ่อนของเป่ยอานออกไปได้ทันท่วงที

คอของจ้าวโหย่วเว่ยไม่เป็นอะไร แต่ผมขาดไปกระจุกหนึ่ง

หลังจากที่หยุดการกระทำของเป่ยอานได้ ซ่งสือชูก็ถามว่า “นี่เรื่องอะไรกัน”

สายตาของเป่ยอานหยุดลงบนกางเกงตัวในที่พื้นตัวนั้น

ซ่งสือชูมองไปทางนั้น กางเกงตัวในบนพื้นนั่นสกปรก-เกินไป อยู่ไกลขนาดนี้ยังได้กลิ่นเท้าเหม็นและกลิ่นมากมายบนนั้นได้

ก็ไม่แปลกที่เปยอานจะชักกระบี่ออกมา ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่เอาสิ่งนี้ไปที่บ้านของสตรีคนหนึ่งก็คงจะถูกทุบตีกันทั้งนั้นกระมัง!

ซ่งสือชูมองจ้าวโหย่วเว่ยอย่างตกใจ “นี่คือสิ่งใกล้ตัวที่เจ้าหามาหรือ”

จ้าวโหย่วเว่ยหน้าแดง ถอยหลังไปสองก้าว เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัยแล้วก็เริ่มพูดช้าๆ “ไม่มีอย่างอื่นแล้ว สัมผัสที่สุนัขว่องไวเชี่ยวชาญคือการดม ก็นี่อย่างไร มีกลิ่นก็พอแล้ว”

ก็พอแล้วจริงๆ นั่นแหละ

ไม่รู้เหมือนกันว่านี่ใส่ไปนานเพียงใดแล้วเพิ่งจะเปลี่ยน

ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เหมือนว่าจะไม่ได้ซักมาปีหนึ่งแล้ว

ไม่มีทางแตะแน่นอน มองแค่ครั้งเดียวก็รู้สึกว่าสกปรกจนอยากล้างตาแล้ว

“เจ้าถือเอาไว้แล้วตามข้ามา” ซ่งสือชูพูดจบก็เดินไปทางลานเรือน

เดินไปถึงกรงสุนัขแล้วมองเสี่ยวไป๋ที่อยู่ข้างใน “ออกมาทำงานได้แล้ว ช่วยหาคนหน่อย ถ้าเจอแล้วจะให้รางวัลเจ้ารางวัลอย่างงาม”

ซ่งสือชูพูดจบก็ลูบหูเสี่ยวไป๋

พอเสี่ยวไป๋ได้ยินว่ามีรางวัลก็รีบวิ่งออกมาพร้อมกัน

ซ่งสือชูมองไปทางจ้าวโหย่วเว่ย เขาถือกางเกงตัวในแล้วเดินเข้ามาใกล้...

เสี่ยวไป๋ที่วิ่งพรวดออกมากลับค่อยๆ ถอยหลังกลับ ในสายตาของเสี่ยวไป๋เต็มไปด้วยความหวาดกลัวและตกใจ สีหน้าสิ้นหวัง หน้าทั้งใบเต็มไปด้วยคำว่าปฏิเสธ

สุดท้ายไปขดอยู่ในกรง ไม่ว่าซ่งสือชูจะเรียกอย่างไรก็ไม่ยอมออกมา

ซ่งสือชูงวยงงว่าเป็นเพราะเหตุใด

“หากไม่ออกมาจะกินเนื้อสุนัขนะ!” เมื่อใช้ท่าไม้ตาย เสี่ยว-ไป๋ถึงค่อยๆ เยื้องย่างออกมาอย่างเชื่องช้า

มองเป้าหมายตรงหน้าแล้วเข้าไปดมสองที!

ทันใดนั้นเสี่ยวไป๋ที่แข็งแรงก็ล้มลงบนพื้น สุนัขที่ดูมีชีวิต-ชีวาตอนนี้กลับหน้าหงิกอ้าปากอาเจียน หลังจากอาเจียนเอาของในปากออกจนหมดแล้วถึงมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง

จ้าวโหย่วเว่ยทำหน้าไม่ถูก

แม้กระทั่งสุนัขยังเป็นลมไป แต่เขายังมีสติอยู่

และเขาก็ยังใช้มือถืออยู่ด้วย!

แหวะ!

อยู่ดีๆ เขาก็รู้สึกอยากอาเจียนขึ้นมา!

“เจ้ารีบถอยออกไปหน่อย” ซ่งสือชูรู้สึกสงสารเสี่ยวไป๋ของนาง จึงไล่จ้าวโหย่วเว่ยให้ออกห่างไปหลายจั้ง

เสี่ยวไป๋ปรับตัวสักพักแล้วถึงได้ลุกขึ้นมา

ซ่งสือชูให้หยินผิงเตรียมอาหารให้เสี่ยวไป๋เล็กน้อย ให้มันกินเอาแรง แต่เสี่ยวไป๋กลับขัดขืน ไม่ยอมให้ความร่วมมือ ถึงขั้นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเช่นนี้ก็สามารถทำงานได้เช่นกัน

จ้องมองออกไปข้างนอกพร้อมโซ่ที่ล่ามอยู่ที่คอ

พอคิดว่าเสี่ยวไป๋บ้านตนนั้นเลี้ยงมาด้วยน้ำศักดิ์สิทธิ์ สมรรถภาพร่างกายน่าจะไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้น ไม่ถึงขั้นว่าอาเจียนไปสองครั้งแล้วจะหมดสติและไม่ยอมทำงาน ซ่งสือชูจึงจูงเสี่ยวไป๋ออกไป

ระหว่างทางเสี่ยวไป๋ก็เดินๆ หยุดๆ เสียงหายใจก็สูดดมฟุดฟิดเสียงดัง

ในที่สุดก็เดินมาถึงหน้าบ้านตระกูลเสิ่น

“ที่นี่ไม่มี เปลี่ยนอีกที่หนึ่ง” ซ่งสือชูมองตาจ้าวโหย่วเว่ยเพื่อยืนยันว่าฉางต้าจู้ไม่ได้อยู่ในนั้น

จึงจูงเสี่ยวไป๋ไปที่อื่น

ตั้งแต่ตรงนั้น เสี่ยวไป๋ก็พาพวกเขาทั้งสองออกจากหมู่บ้านและเดินไปบนเขา

จ้าวโหย่วเว่ยมองภูเขา “เป็นไปไม่ได้หรอกกระมัง ฉาง-ต้าจู้จะไปค้างคืนบนภูเขาได้อย่างไร ไม่กลัวโดนหมาป่ากินหรือ”

“นั่นสิ พี่ชายข้าไม่ได้โง่นะ!” ฉางเอ้อร์จู้ที่ไม่รู้ว่าตามมาตั้งแต่เมื่อไรพูดขึ้นมา

แต่ว่าแค่เปิดปากพูดมาประโยคเดียวก็สบเข้ากับสายตาเย็นเยียบของซ่งสือชู

ทันใดนั้นฉางเอ้อร์จู้ก็นึกถึงภาพจำที่ไม่ค่อยดี จึงรีบหุบปากลง!

ซ่งสือชูตามอยู่ข้างหลังเสี่ยวไป๋และเดินขึ้นเขาไปเรื่อย ๆ เดินจนถึงที่เปลี่ยว ซ้ำยังเห็นขนหมาป่าบนพื้นอีกด้วย

ฉางเอ้อร์จู้ที่เดินตามอยู่ข้างหลังเริ่มเข่าอ่อน “คือว่านะนางซ่งสาม พี่ชายข้าไม่ใจกล้าเพียงนี้หรอก มาจนถึงที่นี่แล้วหรือพวกเรากลับกันดีหรือไม่!”

บทที่ 169 จำลองสักหน่อย

“ถ้าอยากกลับก็กลับไปเองเลย!” ซ่งสือชูมองฉางเอ้อร์จู้ด้วยสายตาเย็นชา

ฉางเอ้อร์จู้หุบปากไม่กล้าพูดต่อทันที ลมบนเขาค่อนข้างหนาว แต่ว่าสายตาที่ซ่งสือชูใช้มองคนนั้นเหน็บหนาวยิ่งกว่า

เดิมทีที่เขาและสหายหลายคนเสียหน้ากันยกใหญ่ในครานั้น คนอื่นอาจไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด แต่ว่าเจ้าตัวย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่านั่นเป็นเพราะพวกเขาไปทำไม่ดีกับซ่งสือชูอย่างไรไว้ล่ะ

เพียงแค่ตอนนั้นซ่งสือชูยังเป็นคนอ้วนอยู่ แตกต่างกับซ่งสือชูตอนนี้อย่างสิ้นเชิง

รูปร่างสูงสง่า เอวบาง เส้นผมดำขลับเงางามราวกับกินงาดำมาทั้งชีวิต ผิวพรรณก็ขาวผุดผ่อง ริมฝีปากแดงเรื่อ ยามมองก็อดคิดไปไกลไม่ได้

คนเราจะเปลี่ยนไปได้มากถึงเพียงนี้เลยเชียวหรือ หลายปีก่อนรูปโฉมจะอัปลักษณ์ยิ่ง ผ่านมาครึ่งปีก็สวยขึ้นกะทันหัน

หากไม่ใช่ว่าได้เจอกันทุกวัน เขาคงจะคิดว่าเป็นคนละคนกันแล้ว

ซ่งสือชูเดินขึ้นเขาต่อไป มองขนหมาป่าที่ตกอยู่บนพื้นเป็นหย่อม ๆ จึงเกิดลางสังหรณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก เกรงว่าฉางต้าจู้จะตายแล้ว

แต่ว่ายังไม่เจอศพก็จะฟันธงความคิดไม่ได้ นางจึงไม่ได้บอกอะไรกับคนที่เดินตามมา

ใช้งานเสี่ยวไป๋ที่หิวแล้วให้เดินขึ้นเขาต่อไป แอบหยดน้ำศักดิ์สิทธิ์เข้าปากเสี่ยวไป๋ไปตอนที่พวกจ้าวโหย่วเว่ยและฉาง-เอ้อร์จู้ไม่ทันสังเกตเห็น

ทันใดนั้นเสี่ยวไป๋ที่เดิมทีเริ่มเหนื่อยแล้วก็มีพลังขึ้นมาและวิ่งไปข้างหน้าอีกครั้ง

คนที่เดินตามหลังแทบจะร้องไห้ออกมาเต็มที สุนัขนี่เป็นอะไรกัน อาเจียนจนน้ำดีออกมาแทบจะหมดอยู่แล้ว กระนั้นก็ยังวิ่งไหวอยู่อีก

ไม่มีหนทางใดแล้ว ไหนๆ ก็ตามมาจนถึงที่นี่แล้ว หากจะลงจากเขาตอนนี้ก็คงไม่ดี เขาจึงทำได้แค่แข็งใจเอาไว้แล้วเดินตามไป

ในที่สุดเสี่ยวไป๋ก็ชะลอความเร็วและหยุดลง

ซ่งสือชูชะงักฝีเท้า มองพื้นที่ย้อมไปด้วยสีแดงฉานแล้วคุ้ยพื้นหิมะที่เป็นหย่อมๆ จนเจอนิ้วหนึ่งจากในหิมะ บนนิ้วนั้นยังมีแผลเป็นอยู่เล็กน้อย

เช็ดสองสามทีแล้วยื่นให้ฉางเอ้อร์จู้ด้วยสีหน้านิ่งๆ

ทันทีที่ฉางเอ้อร์จู้เห็นรอยแผลเป็นบนนิ้วนั้นก็ถอยหลังกรูด ส่ายศีรษะไปมา “เป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้หรอก...” พูดพลางขอบตาก็เริ่มแดงก่ำ แล้วร้องไห้โฮออกมา

สำหรับฉางเอ้อร์จู้แล้ว ถึงในหมู่พี่น้องของพวกเขาจะทะเลาะกัน แต่ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นพี่น้องที่โตมาด้วยกัน พอเห็นศพแล้วจะใจเย็นได้อย่างไร

จ้าวโหย่วเว่ยจ้องมองพื้นที่เป็นสีแดง ดวงตาเบิกกว้าง ลมหายใจถี่ขึ้น

มีเพียงซ่งสือชูที่ยังคงเฉยชา ราวกับว่าคุ้นชินกับสถานการณ์เช่นนี้แล้ว

“ลองหาอีกหน่อย น่าจะมีชิ้นส่วนอื่นอีก คนทั้งคนไม่มีทางที่จะถูกกินจนเกลี้ยงเพียงนั้น” ซ่งสือชูพูด พลางใช้เท้าเขี่ยบนพื้นหิมะ เศษซี่โครงหักปรากฏขึ้นตรงหน้า

บนซี่โครงนั้นนอกจากร่องรอยที่ถูกหมาป่าแทะแล้วก็ไม่มีอะไรอีก ถูกแทะจนไม่เหลือเนื้อเลยแม้แต่นิดเดียว

ซ่งสือชูเขี่ยต่อไปสักพักก็ต้องชะงักลง จ้องมองต่างหูบนพื้นสักพัก จากนั้นหยิบขึ้นมาในตอนที่ไม่มีผู้ใดสังเกต แล้วยื่นให้จ้าวโหย่วเว่ย

เห็นว่าจ้าวโหย่วเว่ยอยากพูดอะไรบางอย่าง ซ่งสือชูจึงส่ายหน้าเล็กน้อยเป็นการห้ามปรามไม่ให้เขาพูดเรื่องต่างหูบนพื้นออกมา

หากต่างหูนี่เป็นสิ่งที่หญิงสาวในหมู่บ้านเอามาทิ้งหรือฉางต้าจู้ขโมยมาล่ะ หากพูดออกมาแล้วถูกคนเอาไปติฉินว่ามีชู้แล้วจะให้หญิงสาวใช้ชีวิตต่อไปอย่างไร

หากต่างหูข้างนั้นเป็นสิ่งที่ฉางต้าจู้ซื้อมาให้ชู้ของตัวเอง เช่นนั้นจะพูดออกมาก็คงไม่มีอะไร

การคาดเดาอย่างสุดท้ายคือ เจ้าของต่างหูมีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของฉางต้าจู้ ดังนั้นนี่ถึงเป็นเหตุผลที่นางไม่เก็บต่างหูเอาไว้เอง แต่เลือกที่จะยื่นให้จ้าวโหย่วเว่ยแทน คนในหมู่บ้านค่อนข้างเชื่อใจจ้าวโหย่วเว่ย หากเขาเก็บเอาไว้ก็จะช่วยยืนยันได้

แต่หากนางเก็บเอาไว้แล้วมาบอกทีหลังว่าตกมาจากบนตัวของคนร้าย ถึงตอนนั้นก็อาจจะอธิบายให้คนฟังไม่ขึ้นก็ได้

ซ่งสือชูลูบเสี่ยวไป๋แล้วพูดว่า “หาตัวเจอแล้ว เวลาก็ไม่เช้าแล้วด้วย ควรกลับกันได้แล้ว!”

จ้าวโหย่วเว่ยพยักหน้าแล้วหันไปมองฉางเอ้อร์จู้ที่ร้องไห้จนตาบวม “ไปกันเถอะ พวกที่ยังเก็บได้ก็เก็บไปหมดแล้ว!”

ฉางเอ้อร์จู้สูดน้ำมูกแล้วเดินตามหลังทุกคน

หลังลงจากเขา พื้นถนนก็เดินง่ายขึ้นเรื่อยๆ หัวหน้าหมู่บ้านก็รออยู่ข้างล่างแล้ว

พอเห็นมีคนกลับมาจึงกวาดสายตาไปในกลุ่มคน “ยังหาไม่เจออีกหรือ ไม่ต้องรีบ แค่ยังมีชีวิตอยู่ อย่างไรก็...”

“หาเจอแล้ว!” จ้าวโหย่วเว่ยรีบห้ามบิดาของตนพูดต่อ

ชี้ไปยังถุงเล็กๆ ในมือฉางเอ้อร์จู้ “อยู่ในนั้น ตอนที่ท่านพ่อพูดก็ระวังคำพูดหน่อย”

หัวหน้าหมู่บ้านฟาดฝ่ามือลงบนหัวของจ้าวโหย่วเว่ยอย่างแรง มีที่ใดกันที่พูดกับบิดาของตนเช่นนี้ ไร้มารยาทนัก!

แต่ว่าเพราะคำพูดของจ้าวโหย่วเว่ยทำให้สีหน้าของหัวหน้าหมู่บ้านเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว “เอ้อร์จู้ ในเมื่อหาเจอแล้วก็รีบเอาไปฝังเถอะ ใกล้จะถึงวันต้องเพาะปลูกแล้ว อย่าให้เสียเวลาเลย!”

ฉางเอ้อร์จู้ก้มหน้าก้มตาเดินกลับบ้านตัวเองไป

เดิมทีที่บ้านก็จนอยู่แล้ว พอคนที่ออกแรงได้หายไปคนหนึ่ง ชีวิตหลังจากนี้ ฉางเอ้อร์จู้คิดไปเรื่อยๆ ก็ร้องไห้ออกมาอีกครั้ง

ตรงนั้นเหลือเพียงจ้าวโหย่วเว่ย ซ่งสือชูและหัวหน้าหมู่บ้าน

จ้าวโหย่วเว่ยถึงได้หยิบต่างหูออกมา “พี่สามซ่ง เหตุใดพี่ถึงไม่ให้ข้าพูดถึงสิ่งนี้”

หัวหน้าหมู่บ้านมองแล้วก็รู้สึกตามัว จึงยกมือขึ้นมาขยี้ตาจ้องมองต่างหูสักพัก “นี่เรื่องอะไรกัน”

ซ่งสือชูสาธยายการวิเคราะห์ของตนออกมา

หากฉางต้าจู้ขโมยจากหญิงสาวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องมา ก็แค่ทำลายต่างหูนี่ทิ้งเสีย

แต่หากมีคนฆ่าฉางต้าจู้จริงๆ เช่นนั้นก็ควรได้รับการลงโทษ เพราะจิตใจของผู้ที่กล้าฆ่าคนก็ต้องไม่เหมือนกันอยู่แล้ว

ในเมื่อฆ่าคนที่หนึ่งได้ก็ย่อมต้องฆ่าคนที่สองได้เช่นกัน

หมู่บ้านเค่าซานนี้ไม่ใหญ่ แต่ก็ไม่เล็ก ถึงจะไม่ได้รักกันสามัคคีมากมายเพียงนั้น แต่ก็ไม่ได้มีคนที่เลวร้ายอะไร เมื่อเทียบกันแล้วก็ถือว่าเป็นชีวิตที่เรียบง่าย แต่หากมีคนที่จิตใจชั่วร้ายซ่อนอยู่

ก็เกรงว่าจะไม่มีผู้ใดได้ใช้ชีวิตสงบดี ๆ แน่นอน ซ่งสือชูสบตาหัวหน้าหมู่บ้าน

หัวหน้าหมู่บ้านถอนหายใจ “ข้าเข้าใจแล้ว ข้าจะให้คนนั้นที่บ้านข้าแอบสืบลับ ๆ ว่าต่างหูนี้เป็นของผู้ใด หากสืบได้แล้วค่อยว่ากัน!”

ซ่งสือชูพยักหน้า แล้วจูงเสี่ยวไป๋กลับเข้าเรือนไป

กำชับให้หยินผิงและป้ากุ้ยดูแลเด็กที่บ้านให้ดี อย่าปล่อยให้เด็กออกไปไหนมาไหนตามลำพัง

เงยหน้ามองฟ้าก็พบว่าหลังจากขึ้นเขาไปรอบหนึ่งก็คงเข้าเมืองไม่ทันแล้ว จึงเดินไปยังลานฝึกซ้อมที่หลังบ้านแทน เฝ้าดูเป่ยอานสอนซ่งอวิน

เพราะกำลังฝึกซ้อมอยู่ จึงทำให้แก้มของเจ้าตัวเล็กแดงก่ำบนหน้าผากก็เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ

ส่วนสูงและพลังงานถูกจำกัดด้วยอายุ เป่ยอานก็ไม่ได้อยากให้กระดูกของเจ้าตัวเล็กคงที่แล้วทำให้ตัวไม่สูงขึ้นอีก ตอนสอนจึงสอนสลับกับท่าผ่อนคลายไปบ้างเป็นครั้งคราว

ซ่งสือชูยืนอยู่ข้างๆ ทำให้ซ่งอวินตั้งใจฝึกมากกว่าเดิม

ซ่งโหรวโหรวที่ไม่รู้ว่าแอบวิ่งมาทำตามซ่งอวินตั้งแต่เมื่อไร บางครั้งตอนที่ทำท่าบางท่าก็จะถูกเปย์อานห้ามเอาไว้

บางท่าต้องทำร่วมกับการนวดและการแช่น้ำยาสมุนไพร แต่ที่นี่ไม่มีคนที่ว่างไปนวดให้เด็กสาวได้

อีกทั้งกระดูกของซ่งโหรวโหรวก็ไม่ได้ดีถึงขั้นที่ทำให้คนชื่นชอบถูกใจอยากรับมาเป็นลูกศิษย์ด้วย

ดังนั้นที่เปย์อานทำได้ก็มีแต่คอยปราม

ซ่งโหรวโหรวก็เชื่อฟังและรีบเปลี่ยนเป็นท่าอื่นทันที

ซ่งสือชูฟังเสียงฝึกซ้อมแล้วก็รู้สึกคันไม้คันมือขึ้นมา ในใจเริ่มคิดอะไรบางอย่าง แล้วเดินไปหากู้จิ่งหยวนที่ห้องหนังสือทันที เอ่ยขึ้นเสียงดังว่า “ว่างหรือไม่ มาประลองกัน!”

บทที่ 170 รำคาญอย่างไร้สิ่งใดเทียบได้

กู้จิ่งหยวนที่อยู่ในห้องหนังสือชะงักไปครู่หนึ่งแล้วเดินออกมา มองซ่งสือชูด้วยสายตาเรียบนิ่ง “ประลองกันหรือ”

ซ่งสือชูพยักหน้าแล้ววิ่งออกไปด้านนอก กู้จิ่งหยวนสะบัดแขนเสื้อแล้วตามออกไป

เมื่อเสี่ยวไป๋ที่ขดอยู่ตรงมุมกำแพงได้ยินเสียงก็ลุกขึ้นมาดู พอแน่ใจว่าไม่ใช่คนนอกก็หลับตาลงอีกครั้ง

หลังจากที่ซ่งสือชูกระโจนออกนอกกำแพงก็ตรงขึ้นเขาไป ถึงจะส่งเสียงดังบนเขาก็ไม่เป็นการรบกวนคนในหมู่บ้าน

ใต้แสงจันทร์ เงาของทั้งสองคนไล่ตามกันไป สุดท้ายก็หยุดลงบนเนินเขาที่รกร้างแห่งหนึ่ง

ซ่งสือชูหยิบท่อนไม้ขึ้นมามั่วๆ กู้จิ่งหยวนก็เลียนแบบนางหยิบท่อนไม้ขึ้นมาท่อนหนึ่งเช่นกัน ทั้งสองต่อสู้กันภายใต้แสง-จันทร์

ยิ่งประมือกันไปเรื่อยๆ กู้จิ่งหยวนก็ยิ่งตกใจ สตรีคนนี้พัฒนาเร็วเกินไป ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่มีพื้นฐานอะไรเลย เค้าโครงกระดูกก็ธรรมดามาก แต่ตอนนี้พอมาสู้กับเขาแล้วกลับไม่ตกเป็นรองเลยสักนิด

อัจฉริยะ! หรือว่าบังเอิญ

ผ่านไปแต่ละกระบวนท่า

เสียงกระทบกันของท่อนไม้ง่ายๆ นั้นดังแหวกอากาศราวกับกำลังปิดกั้นขัดขวางแสงที่สาดส่องลงมาจากดวงจันทร์จนมิด

ในภูเขามีเสียงหอนของหมาป่าดังมา

ซ่งสือชูที่เหงื่อออกก็หยุดลงแล้วค่อยๆ ปรับลมหายใจ

กู้จิ่งหยวนเดินไปข้างกายซ่งสือชู ยื่นมือมาจับข้อมือของนางเอาไว้แล้วคลำตั้งแต่ต้นแขนยันต้นขา น่องและกระดูก-สันหลังตรงเอว ไม่ว่าจะมองอย่างไร ท่าทางนี้ก็ดูไม่ใช่คนดีสักเท่าไร

ซ่งสือชูจ้องกู้จิ่งหยวนแล้วเอ่ยกระเซ้าว่า “เจ้าทำอะไร คลำข้าแล้วต้องรับผิดชอบนะ”

มือที่กำลังคลำกระดูกอยู่นั้นหยุดลงทันใด แววตาของกู้จิ่งหยวนวูบไหว เอ่ยเสียงเบาว่า “ได้!”

“หืม” ซ่งสือชูนึกว่าตนหลอนไปเอง “เจ้าพูดว่าอะไรนะ พูดอีกที” จ้องมองกู้จิ่งหยวนด้วยสีหน้าตกใจ

กู้จิ่งหยวนเงียบไปสักพัก เพิ่งคิดจะอ้าปาก

ซ่งสือชูที่เดิมทียังคาดหวังอยู่บ้าง แต่พอนึกถึงว่าบุรุษในสมัยนี้มักจะแต่งงานมีภรรยาสามสี่คนเป็นเรื่องธรรมดา ส่วนกู้จิ่งหยวนนั้นงานเขียนก็ดี ต่อสู้ก็เก่ง ซ้ำหน้าตาก็ยังดีอีก คนเช่นนี้ไม่ว่าจะเอาไปวางไว้ที่ใดก็มักจะเป็นจุดสนใจอยู่เสมอ

คนเช่นนี้ถึงจะมีเสน่ห์ แต่แล้วหลังจากนั้นล่ะ ไม่ว่าจะปัจจุบันนี้หรือในอนาคต สตรีที่บุรุษชอบไม่เคยเปลี่ยนก็คือ สตรีที่อ่อนเยาว์สวยสะคราญ

และมีความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งก็คือ นางฟังผิดไปเอง ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็เป็นโหมดยากทั้งนั้น ชีวิตที่ชนบทก็สะดวกสบายอยู่แล้ว เหตุใดต้องอยากท้าทายโหมดยากด้วย

ซ่งสือชูเพียงแค่คิดเฉยๆ จากนั้นก็รีบโบกมือ “พวกเรารู้จักกันมานานเพียงนี้แล้ว เจ้าก็อย่าล้อเล่นเลย ไปเถอะ กลับกันเถอะ!”

ซ่งสือชูเดินนำหน้าไป กู้จิ่งหยวนยังยืนอยู่ที่เดิม

เงยหน้ามองดวงจันทร์บนฟ้าแล้วถอนหายใจออกมาเบาๆ หญิงผู้นั้นไม่ได้ฟังไม่ชัดหรอก แต่แค่ไม่กล้าเท่านั้น! นางไม่เชื่อใจเขามากพอ!

เรื่องเช่นนี้ต้องใช้เวลา หากรู้จักกันมากพอ ทุกอย่างก็จะลื่นไหลไปตามธรรมชาติเอง

แน่นอน...

แต่หากมีคนที่มาแทรกแซงเช่นฉีเซิงก็คงต้องหาทางกำจัดออกไป

กู้จิ่งหยวนหัวเราะขบขันเบาๆ

ซ่งสือชูที่เดินอยู่ข้างหน้าหันกลับมาทันที และเห็นรอยยิ้มบนหน้ากู้จิ่งหยวนพอดี ถึงบนหน้าเขาจะยังมีน้ำยาที่ทาอยู่ทำให้สีผิวดูไม่ค่อยดีสักเท่าไร แต่รอยยิ้มตรงมุมปากนั่น

ก็ยังทำให้คนใจสั่นอยู่ดี

ซ่งสือชูส่ายหน้า ตอนเดินลงเขานางเร่งความเร็วมากขึ้นกว่าเดิม

พอกลับถึงเรือน ทั้งลานยังคงเงียบสงบ ข้างในไม่มีเงาของผู้คน มีเพียงเสี่ยวไป๋ที่หรี่ตาลงเล็กน้อย ซ่งสือชูเดินกลับห้องตัวเองไปนอนบนเตียง ทันทีที่หลับตาลง คำพูดของกู้จิ่งหยวนก็ผุดขึ้นมา

ได้!

ได้!

ได้ก็บ้าแล้ว!

นางพลิกตัวแล้วนอนต่อ!

เป็นอีกวันหนึ่งที่ซ่งสือชูเดินทางเข้าเมือง ป้ายของร้านหม้อไฟทำเสร็จแล้ว และแขวนไว้บนประตูแล้ว การต่อเติมภายในยังคงดำเนินต่อไป ในยุคนี้ไม่ว่าจะทำอะไรก็ต้องทำด้วยมือหมด จึงทำให้ใช้เวลาในการซ่อมแซมค่อนข้างนาน

ขณะนั้นเองมีคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล ด้วยชุดหลงจู๊ สวมชุดสีหมึกทั้งตัว พุงที่ทำให้ดูมีฐานะนั้นยื่นออกมาเล็กน้อย เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าซ่งสือชู “เถ้าแก่เนี้ยซ่งของร้านเค้กใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว เจ้าเป็นผู้ใด” ซ่งสือชูหันหน้าไป สายตาหยุดลงที่พุงของหลงจู๊สักพักแล้วเลื่อนขึ้นบนต่อ

ผมยังเยอะอยู่ ยังไม่ได้หัวล้าน สายตานางกลับเสียดายเล็กน้อย

“หลงจู๊โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลแซ่อิ่น เถ้าแก่เนี้ยซ่งเรียกข้าว่าหลงจู๊อิ่นก็ได้” อิ่นผิงกล่าว พลางมองดูร้านข้างหลังซ่งสือชูแล้วถามลองเชิงว่า “เถ้าแก่เนี้ยซ่งจะทำการค้าขายอะไรหรืออลังการจริงๆ สร้างทีก็สร้างสามชั้นเลย!”

“ของกิน!” ซ่งสือชูกล่าว

หลงจู๊อิ่นมองป้ายแล้วยิ้ม พลางเอ่ยด้วยมารยาทว่า “อวย-พรให้เจ้าร่ำรวยล่วงหน้าเลยแล้วกัน ขอให้มีลูกค้าเยอะๆ”

“ขอบใจ” ซ่งสือชูรู้สึกว่าคนที่อยู่ตรงหน้านั้นมีสีหน้าประหลาดนัก เห็นแล้วรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ

จึงทำตัวเย็นชายิ่งขึ้น

หลงจู๊อิ่นยิ้มแล้วเดินไปทางโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล

ขอทานที่นอนอยู่ข้างโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลแคะจมูก แล้วมองมาทางซ่งสือชูที่ยืนอยู่ตรงข้าม จากนั้นก็หันไปมองหลงจู๊อิ่น ถามเสียงเบา “ว่ากันว่าเถ้าแก่เนี้ยซ่งของร้านเค้กงดงามดุจบุปผา มองไกลๆ ก็ไม่เลวเลยนะ หลงจู๊อิ่นว่าใช่หรือไม่”

อิ่นผิงสะบัดแขนเสื้อแล้วโยนเงินออกไป “ไปๆ เจ้าไปไกลๆ เลย อย่ามายุ่ง”

ขอทานหัวเราะออกมาแล้วย้ายไปในที่ที่แสงอาทิตย์สามารถส่องถึง หลับตาลงแล้วคลำเงินในมือเล่นพร้อมหลุดยิ้มออกมา คนผู้นี้คือโจวอานไม่ใช่หรือ

ถึงจะตกอับจนกลายเป็นขอทาน แต่ก็ยังมีสิ่งที่ตนเองยังยืนหยัดอยู่

เหตุใดทุกคนถึงยังใช้ชีวิตร่ำรวยได้ แต่ว่าเขากลับต้องเป็นขอทาน วันๆ หนึ่งแค่จะอิ่มท้องยังยากเลย หากไม่ใช่เพราะเขาตาถึงและปากหวาน ก็คงจะรอดจากหน้าหนาวที่ผ่านมาไม่ได้

มีชีวิตของผู้ใดบ้างที่ราบรื่นตลอด เขาจะรอวันที่ถึงคราวซวยของสตรีคนนั้น

ส่วนอิ่นผิงที่ยืนมองลงมาจากชั้นสอง ปรายตามองสาลงมาครั้งหนึ่ง และจ้องมองแผ่นหลังของซ่งสือชูอีกครั้ง

ว่ากันว่าช่วงนี้คุณชายใหญ่ที่มาจากเมืองหลวงจะมาตรวจสอบบัญชี บัญชีมีปัญหาหรือไม่ นั่นย่อมแน่นอนอยู่แล้วว่ามีปัญหา

แต่ว่าหากดูแลคนที่มาตรวจสอบบัญชีได้ดี เช่นนั้นจากที่มีปัญหาก็อาจกลายเป็นไม่มีปัญหาก็ได้

คนในใต้หล้านี้จะมีคนที่อยากหาเรื่องให้วุ่นวายมากเพียงใดกันเชียว เขาแค่ดูแลจัดการคนให้ดีก็ได้แล้ว ให้คุณชายใหญ่ปิดตาข้างหนึ่ง หลังจากที่คุณชายใหญ่กลับไป ที่นี่ก็จะยังเป็นถิ่นของเขาอยู่

เดิมทียังอยากหาคนจากหอนางโลมมาดูแล แต่ว่าสตรีจากหอนางโลมของเมืองถงนั้นมีดีแค่ภายนอก ภายในนั้นไม่ได้เก่งกาจเท่าสถานที่ใหญ่ๆ ที่อื่น

คุณชายใหญ่อาจไม่ชอบก็ได้

หาคนที่ดีๆ แทนดีกว่า

เพราะคุณชายที่ร่ำรวยส่วนใหญ่ล้วนชอบเที่ยวเตร่ บางคนก็ชอบสตรีดีๆ ที่แต่งงานแล้วพวกนั้นเป็นพิเศษ

ส่วนเหตุใดถึงได้เล็งเถ้าแก่เนี้ยซ่ง นั่นก็เป็นเพราะขอทานใต้โรงเตี๊ยมคนนั้นเป็นคนออกอุบายให้อย่างไรล่ะ!

ร้านเค้กขายดีเพียงนี้ ของส่วนใหญ่ก็หาจากข้างนอกไม่ได้ หากส่งคนที่มีความสามารถในการหาเงินไปให้คุณชายใหญ่ละก็ คุณชายใหญ่ผู้นั้นจะต้องเห็นว่าเป็นคนเก่งกาจแน่นอน ไม่แน่

อาจได้ย้ายไปยังเมืองหลวงเพราะเหตุนี้ด้วยซ้ำ และได้ไปเป็นหลงจู๊ฝั่งเมืองหลวงด้วย

เมืองหลวง...

ผู้ใดจะไม่อยากไปกันล่ะ

ส่วนความคิดของสตรีด้านนอกนั้น

ถึงจะรู้จักกับเฉินฮูหยินแล้วจะอย่างไร

คุณชายหวังที่มาจากเมืองหลวงเป็นหลานชายของพระ-ชายาอ๋องจิ่ง บุตรชายนอกสมรสของแม่ทัพเทพสังหาร

สายตาของอิ่นผิงกำลังมองซ่งสือชูอยู่ ในใจก็เริ่มร้อนรุ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

รูปโฉมงดงามยิ่ง เหตุใดหลายปีก่อนหน้าถึงไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

ซ่งสือชูที่ยืนอยู่บนถนนขมวดคิ้ว สายตาที่เต็มไปด้วยความมุ่งร้ายเบื้องหลังจับจ้องอยู่บนตัวนาง ช่างน่ารำคาญเสียจริง

บทที่ 171 หมอเทวดาปลอม

หันหลังไปสบเข้ากับสายตาของอิ่นผิงจากชั้นสอง สัญชาตญาณของซ่งสือชูสัมผัสถึงความรู้สึกหวิว ๆ ที่ถูกจ้องมอง

นางหรี่ตาลง ความรู้สึกเหมือนจะถูกคนกลั่นแกล้งถาโถมเข้ามา

“เถ้าแก่เนี้ยซ่ง มีที่ใดไม่ถูกหรือ” คนงานที่กำลังต่อเติมหน้าร้านอยู่พอเห็นว่าแววตาของซ่งสือชูเปลี่ยนไป จึงเข้ามาถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ

ซ่งสือชูโบกมือ “ไม่เกี่ยวกับพวกเจ้า”

“เช่นนั้นก็ดีๆ!” คนงานเช็ดเหงื่อบนหน้าผากออก เขากลัวจริงๆ ว่าจะมีปัญหาอะไร

ซ่งสือชูหันกลับไปมองโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลที่อยู่ฝั่งตรงข้ามอยู่ดีๆ ก็หัวเราะออกมา การทำการค้าย่อมไม่มีช่วงเวลาใดที่

จะราบรื่นไปหมด หากไม่ใช่ฝั่งนี้ได้เปรียบก็คือฝ่ายตรงข้ามที่ได้เปรียบ

ทว่าอย่าได้กลัวไป

แม้แต่ร้านเค้กยังผ่านมาได้ รสชาติของหม้อไฟจะต้องมีคนติดใจมากกว่าแน่นอน

ถ้าผ่านไปไม่ได้เช่นนั้นก็คงพูดยากแล้ว

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตนก็อยู่นิ่ง ๆ ของตน นี่เป็นคติอย่างหนึ่ง!

ซ่งสือชูยกเก้าอี้จากข้างในออกมาแล้วนั่งลง กลายเป็นผู้คุมงานคนหนึ่งที่นั่งสั่งเพียงอย่างเดียว ไม่ต้องลงมือทำ

พอถึงยามเที่ยง ซ่งสือชูก็หาร้านร้านหนึ่งตามใจและกินเกี๊ยวไปชามหนึ่ง คนส่วนมากจะไม่ใส่ใจเรื่องการไม่พูดคุยบนโต๊ะอาหาร ทำให้ในร้านริมทางคนพูดอะไรเกี่ยวกับสิ่งใดก็ล้วนมีหมด

ร้านข้าง ๆ ก็มีคนพูดว่า “ได้ยินมาว่าแถวนี้มีหมอเทวดาชราคนหนึ่ง เก่งกาจยิ่งนัก แค่กินยาที่เขาให้มาก็จะมีลูกชายได้”

“ร้ายกาจเพียงนี้เชียวรึ น้องสาวข้าคนหนึ่งแต่งงานมาสองปีแล้วยังไม่มีลูกเลย รีบบอกมาเร็วว่าอยู่ที่ใด”

“อยู่ที่ถนนเหลียนฮวาเผินนั่นแหละ เจ้ารีบให้น้องสาวเจ้าไปหาเร็ว”

“ใช่หรือไม่เล่า ข้าได้ยินมาว่าหลานสาวของท่านป้าข้าก็กินยาอันนั้นแหละ ผ่านไปไม่ถึงครึ่งเดือนก็มีลูกแล้ว รวดเร็วยิ่งหากว่าอยากได้ลูกชายก็รีบไปหาจะดีกว่า”

“...” ในฐานะที่เป็นหมอ ซ่งสือชูแทบจะกลืนเกี๊ยวไม่ลงแล้ว เกือบจะคายออกมา

หมอช่วยบำรุงร่างกายให้ง่ายต่อการตั้งครรภ์มากขึ้นได้

แต่ว่าการที่ทำให้ตั้งครรภ์ภายในครึ่งเดือนได้นี้เป็นยาวิเศษหรือ หากเป็นคนที่มีดัชนีทองคำก็อาจสามารถทำได้ แต่หากเป็นหมอละก็ ขอโทษด้วย ถึงจะเป็นหมอที่เก่งขนาดไหน อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาสองเดือนถึงจะเห็นผล

“ไปๆ เราลองไปดูกัน ยังจะกินอะไรอีก!” หญิงสาวคนหนึ่งที่อยากมีลูกรีบฉุดแม่สามีขึ้นมา แล้วเดินออกไป

แม้แต่เกี๊ยวก็ไม่กินแล้ว

หลังจากสองคนนั้นออกไป ร้านก็เงียบลงสักพัก

ทันใดนั้นก็มีสตรีคนหนึ่งค่อยๆ พูดขึ้นว่า “เรื่องที่เล่าต่อๆ มานั้นเชื่อไม่ได้หรอก ข้ามีพี่สาวคนหนึ่ง กินยาที่นั่นแล้วมดลูกมีปัญหา ทำให้มีลูกไม่ได้อีกเลย ไม่รู้เหตุใดถึงยังมีคนเชื่อมากมายเพียงนี้”

ซ่งสือชูฟังแล้วรู้สึกว่าเรื่องนี้ช่างคุ้นนัก

นึกถึงหยวนซื่อที่เคยถือยาห่อหนึ่งแล้วเดินไปทางร้านเค้กที่ตั้งของร้านเค้กอยู่ติดถนนเหลียนฮวาเผินพอดี

หยวนซื่อร้ายกาจจริงๆ ที่เจอคนเฉกเช่นเสิ่นเจินจูที่เหมือนจะถูกกลั่นแกล้งได้ง่าย แต่ความจริงแล้วเป็นคนใจดำคนหนึ่ง คงจะลำบากน่าดู!

อย่าบอกนะว่านี่คือสิ่งที่เขาเรียกกันว่า ปล่อยให้สุนัขบ้ากัดกันเอง

ซ่งสือชูวางชามในมือลงแล้ววางเหรียญลงบนโต๊ะ

จากนั้นก็เดินไปทางถนนเหลียนฮวาเผิน

ถนนเหลียนฮวาเผินไม่มีโรงหมอ ซ่งสือชูยืนอยู่บนถนนที่ผู้คนเบาบาง สายตาของนางหยุดลงบนร่างของสตรีคนหนึ่งที่ทำตัวลับๆ ล่อๆ ในมือยังถือยาอยู่ห่อหนึ่ง

ซ่งสือชูเดินเข้าไปในลาน เห็นว่าข้างในมีสมุนไพรกองอยู่เต็มลาน

ในนั้นมีหมอชราที่เคราและคิ้วขาวหงอกนั่งอยู่หน้าโต๊ะกำลังตรวจคนไข้อย่างละเอียด

ต่างก็ว่ากันว่า คนที่มีรูปลักษณ์สง่างามมักจะสร้างความรู้สึกประทับใจเมื่อพบเจอกันครั้งแรก เช่นหมอชราคนนี้ที่ตอนมองครั้งแรกก็ทำให้ซ่งสือชูรู้สึกไม่เลว

แต่ว่า...ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นหมอเทวดาปลอม

ซ่งสือชูมองชายชราคนนี้จ่ายยา!

ดอกคำฝอยรึ เออเจียว ตังกุย อี้หมู่เฉ่า หวางปู้หลิวสิงรึ

นี่คือจริงจังใช่หรือไม่ ของพวกนี้หากกินไปถึงจะตั้งครรภ์อยู่ก็คงจะแท้งได้เลย

หมอเทวดาอะไร นักต้มตุ๋นชัดๆ!

ซ่งสือชูหันหลังจะออกจากตรงนี้ แต่พอหมอเทวดาปลอมคนนั้นเห็นซ่งสือชูที่ต่อแถวอยู่ข้างหลังกำลังจะไปก็รีบเรียกเอาไว้ “เจ้าหยุดก่อน เหตุใดอยู่ดีๆ ก็จะไปแล้วเล่า”

“ที่บ้านมีเรื่องด่วน” ก็แย่แล้ว นางจะไปที่ที่ว่าการอำเภอไปแจ้งทางการ หมอโง่งมเช่นนี้หากไม่จับเข้าคุกก็คงจะไปหลอกลวงผู้อื่นที่อื่นต่ออีก

ถึงจะจับได้คาหนังคาเขา แล้วทุบตีจนหมอเทวดาปลอมนั่นจนฉี่ราดสักยก จะทำให้นางสะใจก็จริง แต่ว่าหลังจากนั้นล่ะ นักต้มตุ๋นมือฉมังนี่จะแก้ตัวรึ เป็นไปไม่ได้หรอก นักต้มตุ๋นย่อมแก่และตายได้ แต่จะไม่หายไป คนเช่นนี้ควรจะส่งไปจำคุกจนตาย

“เช่นนั้นเจ้ามาเอายาก่อนเถอะ คนข้างหน้าถอยไปด้านหลังหน่อย ให้หญิงผู้นี้มาเอายาก่อน” หมอเทวดาปลอมที่ดูสูงส่งคนนั้นเหมือนเป็นคนมีเมตตาและน่าเกรงขาม

พูดจบ หญิงสาวน้อยใหญ่ทั้งหลายที่ต่อแถวอยู่ก็ถอยหลังกันคนละก้าว

ซ่งสือชูเลิกคิ้ว

เดินไปข้างหน้า

“มา วางมือไว้ตรงนี้...” หมอเทวดาพูดจบ ซ่งสือชูก็ให้ความร่วมมือด้วยการวางมือลงบนหมอนรอง

หมอเทวดาปลอมเอาเชือกมาผูกกับมือของซ่งสือชู “ชายหญิงมีความต่างกัน ข้ารักษาคนมาตั้งแต่เด็ก การจับชีพจรด้วยเชือกเช่นนี้เป็นความสามารถพิเศษของข้า”

พูดจบ นิ้วของหมอเทวดาปลอมก็วางลงบนเชือกแล้วหลับตาลง

สักพักก็ขมวดคิ้ว อีกสักพักก็เงยหน้าขึ้น

สับสนอยู่ครู่หนึ่ง เอ่ยปากถามซ่งสือชู “แม่นางเคยมีลูกหรือไม่ เคยแท้งหรือไม่ แล้วเรื่องบนเตียงเป็นอย่างไร...”

ซ่งสือชูจะทำอย่างไรได้!

สองชาติรวมกันนางก็ไม่เคยมีอะไรกับผู้ใดเลยสักครั้ง

เรื่องเช่นนี้ถึงจะไม่เคยเกิดขึ้นกับตัวนาง แต่ถ้าให้แต่งเรื่องสักหน่อยก็ไม่ได้ยากอะไร

ยิ้มเขินทีหนึ่งแล้วเริ่มเล่านิยายโรแมนติกที่เคยอ่านเมื่อชาติที่แล้ว ทั้งเรื่องทำแท้งเอย แล้วก็อะไรเจ็ดวันเจ็ดคืนเอย สามวันสามคืน คืนละเจ็ดครั้งต่างๆ นานา

สีหน้าที่เรียบนิ่งของหมอเทวดาปลอมคนนั้นเริ่มรักษาไว้ไม่อยู่ เขาจ้องหน้าซ่งสือชูตาค้าง แอบตกใจว่าใต้หล้านี้ยังมีคนที่แข็งแกร่งเพียงนี้อยู่ด้วยหรือ

สายตาหยุดอยู่บนตัวซ่งสือชู ตกใจว่ามีคนสามารถแบกรับอะไรเช่นนี้ไหวด้วยหรือ คิดๆ ดูแล้วก็คงเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่ง

พออึ้งไปครู่หนึ่ง หมอเทวดาปลอมก็เก็บสีหน้า กลัวผู้อื่นจะรู้ว่าเขาไม่เคยพบเจอคนเช่นนี้มาก่อน

เขากระแอมไอเล็กน้อยแล้วชักมือกลับ แก้เชือกบนมือซ่งสือชูออก “ข้าเข้าใจแล้ว ประเดี๋ยวจะจ่ายยาที่เหมาะกับเจ้าให้ แต่ว่าเรื่องบนเตียงพวกเจ้าถี่เกินไป ต้องบรรเทาลงบ้าง!”

“ท่านพูดถูก! ค่าตรวจเท่าไรนะ” ซ่งสือชูลุกขึ้นมา จะสละที่ให้คนข้างหลัง

หมอเทวดาปลอมพูดขึ้นสบายๆ ว่า “ห้าตำลึง”

...ซ่งสือชูรู้สึกเจ็บเข่าขึ้นมาทันที เงินเยอะขนาดนี้ทำไมไม่ไปปล้นเลยล่ะ!

ทั้งๆ ที่เป็นหมอโง่เขลาแต่ก็ยังกล้าเก็บเงินเยอะขนาดนี้ ใจกล้าจริงๆ

นางถือยาห่อหนึ่งออกมาจากโรงหมอใจดำแล้วเดินไปทางที่ว่าการอำเภอทันที ตีกลองร้องทุกข์อยู่หน้าที่ว่าการอำเภอ จากนั้นก็ได้เจอนายอำเภอฉี พอเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟัง สีหน้าของใต้เท้าฉีก็เปลี่ยนไป ภายใต้การดูแลของเขาแต่กลับมีนักต้มตุ๋นเช่นนี้ เหมือนไม่เห็นเขาอยู่ในสายตา จึงให้สั่งให้พาหมอที่มีชื่อเสียงที่สุดของหอถงเหรินไปยังถนนเหลียนฮวา-เผินทันที

ถนนเหลียนฮวาเผิน

หมอของหอถงเหรินหยิบยาที่หมอเทวดาปลอมขายให้ผู้อื่นมาตรวจสอบทั้งกลิ่นและรสชาติ สุดท้ายก็คายออกมาด้วยสีหน้าย่ำแย่เหยเก

“หลังจากกินยานี้แล้ว ไม่มีทางตั้งครรภ์ภายในครึ่งปีได้!” หมอหอถงเหรินพูดจบ บรรดาสตรีที่กำลังต่อแถวอยู่ก็ตกใจจนหน้าซีดเผือด ยังดี ยังดีที่ยังไม่ถึงตาพวกนาง

บทที่ 172 ไม่ง่ายเลย!

นายอำเภอฉีลูบเคราแล้วพูดด้วยท่าทีสุขุมเคร่งขรึมว่า “ประกาศเรื่องนี้ออกไป ให้คนในหมู่บ้านโดยรอบรู้กันอย่างทั่วถึง ว่าหมอเทวดาคนนี้จอมปลอมหลอกลวง ให้คนที่กินยาอยู่รีบหยุดยาเสีย คนที่ควรไปหาหมอก็ไปหาหมอ ควรหยุดยาก็หยุดยา”

ซ่งสือชูเดินออกมาจากทางด้านหลังนายอำเภอฉี จ้องหมอเทวดาชราที่คุกเข่าตัวสั่นงันงกอยู่บนพื้น แล้วก็หลุดขำออกมา หยิบเงินห้าตำลึงของตนออกมาจากกล่อง แล้วแกะห่อยาในมือออก จากนั้นยัดใส่เข้าไปในปากของหมอเทวดาปลอมทันที

ยาพวกนี้หากกินเข้าไปในท้อง อย่างน้อยก็ต้องท้องเสียไปสามวันสามคืน

หากกล้าจ่ายยาเช่นนี้ให้ผู้อื่นกิน ก็ต้องเตรียมตัวไว้แล้วว่าสักวันตนจะต้องมากินเอง

หมอของหอถงเหรินเห็นท่าทีของซ่งสือชูแล้วก็อยากจะพูดบางอย่าง แต่กลับพบว่าตนไม่มีสิ่งใดให้พูดมากนัก นักต้มตุ๋นที่หลอกเอาเงินโดยใช้ชีวิตผู้อื่นมาเสี่ยงก็ควรต้องเจอเช่นนี้ถึงจะดี

เพียงแต่เขาอายุมากแล้ว ไม่มีหน้ามาทำอะไรที่เหน็ด-เหนื่อยเช่นนี้

ยังเป็นหนุ่มสาวที่มีชีวิตชีวามากกว่า

ซ่งสือชูยัดสมุนไพรเข้าไปในปากของหมอชราปลอมกำใหญ่ มองไปทางนายอำเภอฉี “คนผู้นี้เข้าไปแล้วคงจะออกมาไม่ได้แล้วกระมัง!”

“ออกมาไม่ได้ๆ ข้าว่านะแม่นางซ่ง เจ้าพาภรรยาของข้าไปเรียนสิ่งที่สตรีควรทำหน่อยเถอะ” ใต้เท้าฉีมองซ่งสือชู แววตาเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

ต้องรู้ว่าหลังจากที่เฝิงอี๋เหนียงถูกไล่ออก ในจวนก็ไม่มีหญิงอื่นอีก ภรรยาก็ไม่ได้มีความเห็นตรงกับตน ทำให้แต่ละวันผ่านไปอย่างยากลำบาก และที่ภรรยาเปลี่ยนไปเช่นนี้ก็เพราะสตรีตรงหน้านี้ทั้งนั้น

ดังนั้นนอกจากความไม่พอใจแล้วจะมีความโกรธเคืองเจืออยู่ด้วย

ซ่งสือชูขนลุกไปทั้งตัว ในฐานะที่ใต้เท้าฉีเป็นบุรุษที่ดี-คนหนึ่ง ท่านสามารถเปลี่ยนทัศนคติตนเองได้หรือไม่

ท่าทางเช่นนี้คืออะไรกัน อย่างกับอิสตรี

“สิ่งที่สตรีควรทำ หรือจะให้เฉินฮูหยินไปสร้างถนนกับฉีเซิงหรือ” ซ่งสือชูเลิกคิ้ว

นายอำเภอฉีโกรธจนแทบจะเป็นบ้า รีบหันหลังแล้วเดินจากไปทันที ไม่สนทนากับซ่งสือชูต่ออีก

ต่อกรกับซ่งสือชูมาหลายครั้ง เขาไม่เคยได้เปรียบเลยสักครั้ง

ก่อนจะจากไปก็ไม่วายทำสิ่งที่คนคนหนึ่งควรทำ อย่างเช่นบอกให้ลูกน้องประกาศเรื่องหมอเทวดาปลอมให้ได้มากที่สุด

หากเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้สตรีที่กินยาเหล่านั้นไปในปริมาณน้อยยังมีโอกาสได้รับการช่วยเหลืออยู่

เห็นใต้เท้าฉีไม่ได้ถูกเรื่องส่วนตัวเช่นนี้ทำให้โมโหจนเป็นลม และยังมีจิตใจมาจัดการเรื่องที่ตามมาหลังจากเรื่องหมอเทวดาปลอมอีก ซ่งสือชูก็เปลี่ยนความคิดที่มีต่อนายอำเภอฉีเล็กน้อย

จากคนที่รู้จักแต่เรื่องบนเตียงกลายเป็นบุรุษร่างใหญ่ความคิดคร่ำครึเช่นคนสมัยโบราณ

ดังนั้นผ่านไปไม่ถึงหนึ่งวัน หยวนซื่อที่กำลังรักษาตัวหลังจากที่แท้งก็ได้ยินเรื่องหมอเทวดาที่ถนนเหลียนฮวาเผินเป็นนักต้มตุ๋น

สตรีในหมู่บ้านเดียวกันที่ชื่อว่าหลิ่วสือเหนียงแอบมาที่บ้านตระกูลเสิ่น ใช้ศอกกระทุ้งหยวนซื่อ “เจ้าได้ยินหรือยังว่าหมอเทวดาที่ถนนเหลียนฮวาเผินนั่นเป็นหมอจอมปลอมลวงโลก”

“อะไรนะ นี่เรื่องอะไรกัน เดิมทีเป็นหมอที่ข้าอยากไปหาหลังจากที่รักษาร่างกายจนหายดี เหตุใดถึงกลายเป็นหมอจอมปลอมได้” หยวนซื่อแสร้งทำเป็นมองหลิ่วสือเหนียงด้วยสีหน้างุนงง

“ข้าจะเล่าให้ฟัง เรื่องเป็นเช่นนี้ นังหนูซ่งสาม...” หลิ่วสือ-เหนียงค่อนข้างสนิทสนมกับหยวนซื่อ บางครั้งหากหยวนซื่ออยากบ่นอะไรก็จะไปหานาง

ในขณะเดียวกัน ความสามารถในการจัดการปัญหาของครอบครัวตนนั้นเทียบกับหยวนซื่อไม่ได้ ดังนั้นความสัมพันธ์ของทั้งสองถึงสนิทกันมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อหลายวันก่อนหยวนซื่อยังเล่าเรื่องอัศจรรย์ของหมอเทวดาที่สามารถจ่ายยาที่ทำให้ตั้งครรภ์ได้ให้หลิ่วสือเหนียงฟังอยู่เลย แต่ตอนนี้ตัวตนของหมอเทวดาพังไม่เป็นท่า คนแรกที่หลิ่วสือเหนียงนึกถึงคือหยวนซื่อ

ทั้งสองสนทนากันสักพัก หลิ่วสือเหนียงก็ถามขึ้นมาว่า “ช่วงนี้น้องสาวสามีที่บ้านเจ้าค่อนข้างเปราะบาง เจ้าระวังหน่อย”

“ข้ารู้แล้ว เจ้าวางใจเถอะ” สายตาของหยวนซื่อวูบไหว สายตานางมองลอดผ่านซอกประตูไป เสียงลมในลานบ้านยังคงดังอยู่เรื่อยๆ ไม่รู้ว่ามีลมพัดผ่านไปพอดีหรือว่ามีคนเดินผ่าน

“ข้าจะพักสักหน่อย เจ้ากลับไปก่อนเถอะ!” หยวนซื่อกล่าว

หลิ่วสือเหนียงพยักหน้าแล้วออกจากบ้านตระกูลเสิ่นไป

ซ่งสือชูกลับมาที่หมู่บ้าน หยินผิงก็รีบเข้ามาหาทันที “นายหญิง ได้ยินมาว่าท่านไปจับหมอจอมปลอมลวงโลกคนหนึ่งมา เป็นเรื่องจริงหรือไม่เจ้าคะ”

“ใช่ รีบไปซักผ้าไป เหตุใดถึงได้มายืนอยู่ตรงนี้”

“เจ้าค่ะ!” หยินผิงพยักหน้าแล้วก้าวเท้าถอยหลังไปทีละก้าว

ตอนนั้นเองที่มีเสียงเคาะประตูดังมาจากข้างนอก ซ่งสือชูตวัดสายตามองหยินผิง หยินผิงก็รีบวิ่งไปเปิดประตูทันที

หัวหน้าหมู่บ้านและจ้าวโหย่วเว่ยเดินมาพร้อมกัน

ครั้นเห็นสองคนนี้ ซ่งสือชูก็เข้าใจทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น “หาเจ้าของต่างหูเจอแล้วหรือ”

“ใช่แล้ว หาเจอแล้ว แต่พูดไปเจ้าอาจไม่เชื่อก็ได้ เป็นของเจินจู” จ้าวโหย่วเว่ยปากค่อนข้างไว ตอนที่หัวหน้าหมู่บ้านยังพูดหลอกล่อให้นางอยากรู้อยู่ จ้าวโหย่วเว่ยก็สาธยายเรื่องทั้งหมดอย่างชัดเจนตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว

“ของเสิ่นเจินจูหรือ” แววตาของซ่งสือชูวูบไหวเล็กน้อย แล้วมองไปทางหัวหน้าหมู่บ้าน “ท่านว่าจะจัดการอย่างไร”

“ควรจัดการอย่างไรก็จัดการไปตามนั้น ถึงจะเป็นน้องสาวของบัณฑิตก็ต้อง...” หัวหน้าหมู่บ้านพูดไปเรื่อยๆ ก็รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรบางอย่างจุกอยู่ในอก จะเป็นผู้ใดก็ได้ แต่เหตุใดถึงเป็นเสิ่นเจินจู

หากเกิดอะไรขึ้นกับเสิ่นเจินจูจริงๆ หลังจากเสิ่นหวายรั่วกลับมาจะมีความรู้สึกดีๆ ต่อหมู่บ้านเค่าซานอีกหรือไม่

ตอนนี้ไม่ต้องไปคาดหวังความรู้สึกดีอะไรแล้ว ไม่ชิงชังเคียดแค้นกันก็ดีเพียงใดแล้ว

“ข้าจะไปบ้านตระกูลเสิ่นแล้วจัดการเรื่องนี้เลย” หัวหน้าหมู่บ้านหายใจเข้าลึกๆ แล้วพาจ้าวโหย่วเว่ยไปจากตรงนี้ ทันทีที่ทั้งสองเดินออกจากประตูบ้าน ซ่งสือชูก็รู้สึกว่าหลังที่ตั้งตรงของหัวหน้าหมู่บ้านเหมือนค้อมลงเล็กน้อย

ซ่งสือชูครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ตามหลังพวกหัวหน้าหมู่บ้านไป

ไม่ได้อยากไปดูเรื่องครึกครื้นแต่อย่างใด หากว่าคนที่เคยฆ่าคนอย่างเสิ่นเจินจูเกิดสติแตกขึ้นมาแล้วลงมือกับหัวหน้าหมู่บ้านล่ะ

หัวหน้าหมู่บ้านเป็นหนึ่งในส่วนน้อยในหมู่บ้านแห่งนี้ที่ซ่งสือชูรู้สึกนับถือ

ภายใต้แสงจันทราสาดส่อง หัวหน้าหมู่บ้านเคาะประตูบ้านของตระกูลเสิ่น

แม่เฒ่าเสิ่นเดินคลำมาเปิดประตูให้ ตาที่ใกล้จะบอดเต็มทีคู่นั้นเพ่งมองอยู่นานถึงจะมองคนที่มาเยือนได้ชัดเจน “หัวหน้าหมู่บ้านมาหรือ ดึกดื่นเพียงนี้ หวายรั่วไปเมืองหลวงแล้วที่บ้านไม่มีบุรุษอยู่ จึงไม่เชิญท่านเข้าไปนั่งแล้วกัน” แม่เฒ่าเสิ่นว่าพลางกระแอมไอออกมา

“ครั้งนี้มีธุระจะสนทนาจริง ๆ ข้าคงต้องขอเข้าไปแล้วรบกวนพี่สะใภ้ใหญ่เสิ่นด้วย” หัวหน้าหมู่บ้านยกมือขึ้นทำความเคารพด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

แม่เฒ่าเสิ่นลังเลครู่หนึ่งก็เปิดประตูบ้านให้

“เช่นนั้นเชิญท่านเข้ามาเลย” แม่เฒ่าเสิ่นหมุนตัวแล้วค่อยๆ เดินไปยังห้องโถงหลัก

หัวหน้าหมู่บ้านนั่งอยู่บนเก้าอี้แล้วเอ่ยถามว่า “เจินจูเล่าเหตุใดจึงไม่เห็นเลย”

“ไม่สบายน่ะ จึงไปพักตั้งนานแล้ว หยวนซื่อก็กำลังพักรักษาร่างกายอยู่ ตอนนี้ข้าเลยต้องดูแลคนทั้งบ้าน หัวหน้าหมู่บ้านมีอะไรก็พูดมาตามตรงเถิด” ในใจแม่เฒ่าเสิ่นรู้สึกไม่ค่อยดีนัก คิดไม่ตกเลยว่าหัวหน้าหมู่บ้านมาที่นี่ด้วยเหตุใด

แต่ว่าสัมผัสที่หกของสตรีบอกนางว่าเรื่องในวันนี้คงจะจัดการได้ยาก

“เรียกเจินจูออกมาสักหน่อยได้หรือไม่ หากไม่สะดวกข้าค่อยมาพรุ่งนี้ก็ได้” หัวหน้าหมู่บ้านกล่าว

แม่เฒ่าเสิ่นนิ่งไปสักพัก “ข้าจะไปเรียกเจินจู”

พูดจบก็เดินออกไปข้างนอก แต่ละก้าวที่เดินนั้นซอยเป็นก้าวเล็กๆ อย่างเฉื่อยๆ เชื่องช้า

จ้าวโหย่วเว่ยหันมามองหัวหน้าหมู่บ้าน “ท่านพ่อ หากเป็นเจินจูจริง ๆ เช่นนั้นแม่เฒ่าเสิ่นจะทนรับไหวหรือไม่” ว่าพลางจ้าวโหย่วเว่ยก็กุมหัวใจของตนเองเอาไว้

เรื่องนี้ไม่ง่ายเลย!

บทที่ 173 ตายแทน

“ลองดูก่อนแล้วค่อยว่ากัน” หัวหน้าหมู่บ้านก็รู้สึกหวั่นใจเช่นกัน

คนอย่างฉางต้าจู้ตายก็ตายไปเถอะ เป็นแค่คนที่อยู่กินรอตายเฉยๆ หากยังมีชีวิตอยู่อาจไปทำลายชีวิตดีๆ ของคนในหมู่บ้านอีก

เพียงแต่หากให้ฆาตกรคนหนึ่งอยู่ในหมู่บ้านต่อก็คงจะไม่เป็นการดี!

ไม่นานนัก เสิ่นเจินจูก็เดินตามแม่เฒ่าเสิ่นเข้ามาพร้อมกับเสื้อคลุมหนาๆ

ทันทีที่เห็นหัวหน้าหมู่บ้าน แววตาก็งุนงงชั่วขณะหนึ่ง “หัวหน้าหมู่บ้าน ท่านมาหาข้ามีเรื่องใดหรือ”

“อันนี้ใช่ของเจ้าหรือไม่” หัวหน้าหมู่บ้านเอาต่างหูออกมาวางบนโต๊ะ

เสิ่นเจินจูมองทีหนึ่งแล้วสีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที จากนั้นก็ยิ้ม “ของข้าเอง ข้าชอบต่างหูนี้มาก หายไปตั้งหลายวันแล้ว ข้ายังเสียดายไม่หายเลย คิดไม่ถึงว่าท่านจะเก็บได้”

“คนอื่นในหมู่บ้านบอกว่าตอนที่หยวนซื่อแท้ง ต่างหูอันนี้ยังอยู่บนหูเจ้าอยู่ ไหนเจ้าลองว่ามาว่าต่างหูนี้ไปอยู่บนตัวฉางต้าจู้ได้อย่างไร” พอหัวหน้าหมู่บ้านพูดออกมา ใบหน้าที่มีอายุของแม่เฒ่าเสิ่นก็กระตุก

นางยื่นมือไปจับเสิ่นเจินจูไว้ หลังจากที่ทำให้เสิ่นเจินจูสงบลงได้ นางก็หายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าวเสียงต่ำว่า “ข้าเอง ข้าเอาต่างหูไปให้ฉางต้าจู้ ท่านอย่าขู่เจินจู นางเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง ทนไม่ไหวกับการข่มขู่ของท่านหรอก

“วันนั้นเจินจูตกใจเพราะหยวนซื่อแท้ง จึงวิ่งออกจากบ้านไป ต่างหูจึงตกอยู่บนพื้น ข้าเห็นว่าเจินจูชอบมากจึงหาคนเอาไปให้เจินจู บังเอิญที่ฉางต้าจู้อยู่ใกล้ๆ...ผู้ใดจะไปรู้ว่ายังไม่ได้เอาต่างหูไปให้เจินจู ฉางต้าจู้ก็ตายก่อน หัวหน้าหมู่บ้าน ขอบคุณที่เอาต่างหูมาให้เจินจูนะ”

แม่เฒ่าเสิ่นพูดจบก็วางมือที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่นลงกับโต๊ะ

คลำหาแล้วหยิบต่างหูขึ้นมา เดินไปข้างหน้าเสิ่นเจินจู

จับหูของเสิ่นเจินจูเอาไว้แล้วใส่กลับเข้าไปให้

เสิ่นเจินจูขนลุกไปทั้งตัว ต่างหูนี่อยู่บนตัวคนตายทั้งคืนและตอนนี้ยังมาใส่อยู่บนหูนางอีก

ประสาทสัมผัสทั้งร่างไปรวมกันอยู่ตรงหู นางแทบจะควบคุมร่างกายไม่อยู่

“พี่สะใภ้ใหญ่ เจ้าว่าเช่นนี้ก็ไม่ถูกสิ หากต่างหูตกอยู่บนพื้นเจ้าก็เก็บไว้ในบ้านก็ได้แล้ว เหตุใดต้องเอาไปให้คนนอกด้วย อีกทั้งชื่อเสียงของฉางต้าจู้ก็ไม่ค่อยดี เหตุใดเจ้าถึงให้...”

“นั่นสิ เหตุใดถึงให้ฉางต้าจู้เอาต่างหูไป” เหตุใดถึงให้ฉางต้าจู้ไปตามคน

หากฉางต้าจู้ไม่ได้ไป!

บุตรสาวของนางก็จะไม่ต้องฆ่าคน

แม่เฒ่าเสิ่นเข้าใจสถานการณ์แล้วว่าฉางต้าจู้ถูกเสิ่นเจินจูฆ่าตาย วันนั้นนางเห็นว่าบนรองเท้าของบุตรสาวก็มีเลือดติด แต่เพราะเรื่องของหยวนซื่อจึงไม่ได้คิดมากนัก

จนเมื่อครู่หัวหน้าหมู่บ้านเอาต่างหูออกมา กอปรกับความผิดปกติของเจินจูในวันนั้น นางจะยังไม่เข้าใจตรงที่ใดอีก

วันนั้นแม้แต่เสื้อของเจินจูยังยับยู่ยี่ บนคอก็มีรอยข่วน ประสบการณ์สมัยเป็นสาวทำให้เข้าใจได้ไม่ยาก ว่าพลางน้ำตาของแม่เฒ่าเสิ่นก็ไหลพรั่งพรูออกมา

หัวหน้าหมู่บ้านก็คิดไม่ถึงว่าสถานการณ์จะดำเนินมาจนเป็นเช่นนี้ได้

หัวหน้าหมู่บ้านมองจ้าวโหย่วเว่ย จ้าวโหย่วเว่ยก็นิ่งค้างไปแล้ว

พวกเขาวิเคราะห์ผิดหรือ

แต่หากว่าเป็นเช่นที่แม่เฒ่าเสิ่นพูด ก็เหมือนจะพออธิบายได้อยู่!

เห็นหัวหน้าหมู่บ้านและจ้าวโหย่วเว่ยนิ่งค้างไป เสิ่นเจินจูก็ลอบถอนหายใจออกมา เพิ่งอยากพูดอะไรสักอย่างก็สบเข้ากับสายตาตำหนิของแม่เฒ่าเสิ่นทันที

เสิ่นเจินจูก้มหน้าลงอีกครั้ง ตอนนี้นางไม่กล้าพูดอะไร

ซ่งสือชูเห็นว่าเรื่องกลายเป็นเช่นนี้ก็รู้สึกหมดคำจะพูด ทั้งๆ ที่สีหน้าของเสิ่นเจินจูพูดทุกอย่างออกมาแล้วว่า การตายของฉางต้าจู้นั่นเป็นฝีมือของนาง

แต่กลับแก้ตัวได้

แค่เหตุผลที่แต่งขึ้นมามั่วๆ ก็ทำให้ตนเองบริสุทธิ์ได้ นี่สินะโลกที่ไม่มีเครื่องตรวจจับคำโกหก

“หัวหน้าหมู่บ้าน ทีหลังต้องรอบคอบหน่อย อย่ามาทำให้ผู้อื่นตกใจ เจินจูเป็นเด็กดี ที่พวกท่านมาเช่นนี้เพราะคิดว่าบ้านตระกูลเสิ่นสู้ไม่ไหวหรือ คิดว่าหวายรั่วไม่อยู่ก็จะทำอะไรก็ได้หรือ” พอแม่เฒ่าเสิ่นได้เปรียบก็เริ่มพูดต้อนทันที

หัวหน้าหมู่บ้านถูกคำพูดนางทิ่มแทงใจจนหุบปากไป

“มากลางดึกเช่นนี้ก็ยังไม่เท่าไร แต่หากมีผู้อื่นเห็นก็ไม่รู้ว่าจะเอาไปนินทาเช่นไรอีก ท่านต้องรับผิดชอบ” แม่เฒ่าเสิ่นเริ่มหาส่วนได้เข้าตัว

ซ่งสือชูทนดูต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว

นางเดินเข้ามาจากข้างนอกแล้วพูดว่า “ต่างหูนี่สุนัขที่ข้าเลี้ยงเอาไว้เป็นตัวเสาะหาเจอ จริงๆ ตอนนั้นจะตามหาฉางต้าจู้แต่สุดท้ายหาเจอแม้กระทั่งสิ่งนี้ หรือให้ข้าจูงสุนัขไปหาบนเขาอีกรอบหรือไม่ ดูหน่อยว่าจะเจอเบาะแสอะไรอีกหรือไม่ อ๋อ ใช่สิสุนัขที่ข้าเลี้ยงจมูกดียิ่ง อย่าว่าแต่เพิ่งผ่านไปสามสี่วันเลย ถึงจะผ่านไปแล้วสิบวัน แต่ถ้ากลับไปตรงนั้นอีกก็ยังหาเจอได้

“ถ้าหากบอกว่าฉางต้าจู้ดวงซวยเองที่ถูกหมาป่ากินเช่นนั้นก็ว่าไปอย่าง แต่ถ้าหาของของเจินจูเจอบนเขา...”

ซ่งสือชูว่าพลางมองไปทางเสิ่นเจินจู

หน้าผากของเสิ่นเจินจูเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ

ริมฝีปากสั่นระริก ขาก็เริ่มไร้เรี่ยวแรง

แม่เฒ่าเสิ่นหายใจติดขัด โกรธจนอกเกือบแตกตาย

“เป็นเจ้าใช่หรือไม่ที่ฆ่าคน หึม” ซ่งสือชูเดินมาข้างเสิ่น-เจินจู ยื่นมือออกมา เหมือนว่าเพียงนางแค่ขยับนิ้วเล็กน้อยก็จะทำให้เสิ่นเจินจูที่หลงเหลือเกราะป้องกันนิดเดียวสามารถพังทลายลงได้

“ไม่ใช่เจินจู เป็นข้า ข้าฆ่าเอง! ฆ่าคนแล้วก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต ข้าจะชดใช้ให้เจ้าเอง” แม่เฒ่าเสิ่นว่าพลางวิ่งไปชนมุมโต๊ะ

เลือดไหลลงบนพื้น

...

“ถึงเจ้าจะชนมุมโต๊ะไปก็ไม่มีประโยชน์ วันนั้นเจ้าไม่ได้ออกจากบ้านเลย แล้วจะฆ่าฉางต้าจู้ได้อย่างไร” ซ่งสือชูมองดูแม่เฒ่าเสิ่นที่นอนใกล้ตายอยู่บนพื้นแล้วพูด

หน้าผากของแม่เฒ่าเสิ่นมีเลือดไหลออกมา ใบหน้าน่ากลัว จ้องซ่งสือชูด้วยสายตาแข็งกร้าว เหมือนจะอยากฆ่าซ่งสือชูด้วยสายตา

“ท่านแม่ ท่านเป็นอะไร” เสิ่นเจินจูคุกเข่าแล้วกอดแม่-เฒ่าเสิ่นเอาไว้ น้ำตาร่วงรินลงมา ใช้มือประคองมารดาเอาไว้

“ท่านแม่ ข้าไม่อยากตาย ไม่อยากตาย ท่านแม่อย่าเป็นอะไรไปนะ ไม่...”

สีหน้าของแม่เฒ่าเสิ่นเปลี่ยนไปทันที คล้ายจะอยากพูดอะไร แต่กลับถูกเสิ่นเจินจูกอดไว้แน่น

นางค่อยๆ หมดแรงลงแล้วพยักหน้าอย่างยอมรับในชะตากรรม “เจ้าจะไม่เป็นอะไร ไม่เป็น” หลังจากนั้นก็มองไปทางหัวหน้าหมู่บ้าน “ชดใช้ด้วยชีวิต! ชีวิตหนึ่งของข้าแลกอีกชีวิตหนึ่ง”

พูดจบก็หอบหายใจแรง สีหน้าเริ่มเหลืองเหมือนแผ่นทอง หลับตาลงแล้วพูดกับเสิ่นเจินจูอย่างติดๆ ขัดๆ ว่า “อย่า อย่าบอกพี่ชายเจ้าว่าข้าตายแล้ว ให้เขาสอบ สอบต่อไป สอบ

“ถ้าสอบจิ้นซื่อไม่ได้ พวกเจ้าจะเป็นลูกอกตัญญู อกตัญญู ข้าไม่ต้องการให้เขากลับมาโยนกระถางตามประเพณี รอจนเขาสอบได้จิ้นซื่อแล้วค่อยจัดงานศพ จัดงาน...” แม่เฒ่าเสิ่นพูดจบทั้งร่างก็อ่อนยวบลงไปพร้อมลมหายใจที่หมดไปด้วยเช่นกัน

ในเรือนมีเสียงร้องไห้โฮดังลั่นของเสิ่นเจินจูดังมา

เสียงร้องไห้ดังจนหยวนซื่อได้ยิน หยวนซื่อที่เดิมทีพักอยู่ห้องข้าง ๆ ก็จำใจต้องเดินลงจากเตียง เห็นแม่เฒ่าเสิ่นถือมีดแทงเข้าหัวใจของตนเองและเสิ่นเจินจูที่ร้องไห้อยู่ข้าง ๆ ยังมีซ่งสือชู หัวหน้าหมู่บ้านและจ้าวโหย่วเว่ยทั้งสามคนที่ยืนอยู่

นางชะงักไปชั่วขณะ แล้วถามออกมาด้วยสีหน้าเรียบนิ่งว่า “นี่ นี่เรื่องอะไรกัน ข้าฝันอยู่หรือ”

เสิ่นเจินจูไม่พูดอะไร เอาแต่ร้องไห้ น้ำตาไหลพรากร่วงลงบนพื้นราวกับไร้คุณค่า

หัวหน้าหมู่บ้านมองหยวนซื่อที่สีหน้าไม่ค่อยดีแวบหนึ่ง จากนั้นก็ถอนหายใจออกมาเบา ๆ บ้านตระกูลเสิ่นนี่ช่างวุ่นวายจริง ๆ!

มองซ่งสือชู “เรื่องนี้ก็จบแค่นี้แล้วกัน ฆ่าคนก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต ในเมื่อตายไปหนึ่งแล้ว หากต้องตายอีกหนึ่ง...จะตายมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว” หัวหน้าหมู่บ้านพูดจบก็ส่ายหน้าแล้วเดินออกไป จ้าวโหย่วเว่ยเดินตามหลังหัวหน้าหมู่บ้านไป

ซ่งสือชูมองเสิ่นเจินจูที่คุกเข่าร้องไห้จะเป็นจะตายอยู่บนพื้น “ครั้งนี้มีคนตายแทนเจ้า แต่ครั้งหน้าก็ไม่แน่แล้ว ฉางต้าจู้

ตายในมือเจ้า แต่ไม่มีหลักฐานอะไร แต่หากเจ้ายังทำชั่วอีกข้าก็จะเอาหลักฐานไปยื่นที่ที่ว่าการอำเภอ จำบทเรียนครั้งนี้เอาไว้ดีๆ ล่ะ”

ซ่งสือชูพูดจบก็เดินออกไปเช่นกัน

ในเรือนเหลือเพียงหยวนซื่อและเสิ่นเจินจู

หยวนซื่อกุมท้อง สายตาที่มองเสิ่นเจินจูนั้นเต็มไปด้วยความหวาดระแวงและความเหลือเชื่อ เสิ่นเจินจูเป็นบ้าไปแล้วหรือ กล้าฆ่าคนได้อย่างไร ฆ่าคนเลยนะ!

บทที่ 174 คนโหด

เสิ่นเจินจูเช็ดน้ำตาออกแล้วหันกลับไปมองหยวนซื่อ “โง่ไปแล้วรึ มาช่วยสิ”

ตอนนี้ท้องน้อยของหยวนซื่อยังเจ็บหน่วงๆ อยู่ แต่ก็ไม่สนใจแล้ว ร่างกายของนางอ่อนแอ สู้ซึ่งๆ หน้ากับเสิ่นเจินจูไม่ไหวจริงๆ ตอนนี้จึงทำได้เพียงอดทนไปก่อน

หยวนซื่อมองแม่เฒ่าเสิ่นที่นอนอยู่บนพื้น ย่อตัวลงแล้วลากแม่เฒ่าเสิ่นไปที่เตียง ตอนนั้นเองที่นางเห็นมีดที่เสียบอยู่บนอกของแม่เฒ่าเสิ่นอย่างชัดเจน มีดเล่มนั้นเป็นของเจินจู

เป็นของเจินจู

อย่าบอกนะว่าแม่สามีไม่ได้ตายแทนเจินจูแต่ว่าถูกเจินจูฆ่า หยวนซื่อรู้สึกเย็นวาบที่หนังศีรษะและรีบเร่งมือ กลัวว่าเสิ่นเจินจูจะสังเกตเห็น

ปกติแม่เฒ่าเสิ่นดีกับเสิ่นเจินจูอย่างยิ่ง ตอนนี้กลับตายไปเช่นนี้

นางไม่เห็นอะไรทั้งนั้น และไม่รู้อะไรด้วย

วางร่างนั้นลงบนเตียงแล้วมองไปทางเสิ่นเจินจู “ท่านแม่ไม่อยู่แล้ว เราต้องจัดการงานศพให้ เราต้องแจ้งข่าวกับพี่ชายเจ้าหรือไม่”

หยวนซื่อส่งมอบอำนาจตัดสินทุกอย่างในบ้านนี้ให้เสิ่น-เจินจูอย่างระมัดระวัง ตอนนี้เสิ่นเจินจูเป็นบ้าไปแล้ว สิ่งที่นางทำได้ก็มีแต่ต้องอดทน แค่ทนเอาไว้ แค่เสิ่นหวายรั่วกลับมา เมื่อถึงตอนนั้นเขาจะต้องนอนอยู่ข้างนางยามกลางคืนแน่นอน

ส่วนเสิ่นเจินจูนั่น ‘ฆ่า’ มารดาของเสิ่นหวายรั่ว ทำร้ายลูกของเขาที่ยังไม่เกิดจนตาย

น้องสาวเช่นนี้เขายังกล้าเก็บเอาไว้อีกหรือ

ขอเพียงแค่อดทนจนผ่านช่วงนี้ไปก็ได้แล้ว!

หยวนซื่อรู้อย่างชัดเจนว่าสิ่งที่ตนต้องทำตอนนี้คืออะไร ต้องทำอย่างไรถึงจะลดความเสี่ยงได้

ส่วนเรื่องพาลูกกลับไปรักษาตัวที่บ้านมารดานั้น ก็ใช่นางว่าจะไม่เคยคิด แต่ว่าหากพาลูกกลับบ้านมารดาแล้ว แม่สามีของเขาที่เพิ่งตายจะทำอย่างไร ปล่อยเอาไว้ตรงนี้หรือ

คนอย่างเสิ่นเจินจูเป็นคนละเอียดเพียงนั้นเลยหรือ สามารถจัดการเรื่องพวกนี้ได้หรือ

หากเรื่องหลังจากแม่สามีตายยังจัดการไม่ได้ เสิ่นหวายรั่วจะตำหนินางหรือไม่ นั่นย่อมต้องแน่นอนอยู่แล้ว!

บุรุษน่ะ! ถึงจะเป็นคนรักที่อยู่ด้วยกันทั้งยามกลางวันและยามค่ำคืน ก็คงสู้กับบุญคุณที่เลี้ยงดูตนมาไม่ได้หรอก

ถึงนางจะคลอดบุตรสาวให้เสิ่นหวายรั่วไปแล้วสองคน แต่ก็ไม่ใช่บุตรชาย ไม่สามารถสืบทอดตระกูลได้ อยู่เล่นด้วยในทุกวันก็ยังได้อยู่ แต่ถ้าให้ไปสั่งสอนและปลูกฝัง เสิ่นหวายรั่วจะยอมลงแรงหรือไม่

หยวนซื่อปรับเปลี่ยนแววตา

ความปวดที่ท้องทำให้หน้าผากนางเต็มไปด้วยเหงื่อผุด-พราย กลัวว่าร่างกายตนจะไม่ไหวจึงรีบไปเดินไปที่ครัว ต้มยาที่แพทย์ให้มาแล้วดื่มกาหนึ่ง สักพักจึงรู้สึกดีขึ้น

นึกถึงลูกทั้งสองที่หลับไม่รู้เรื่องอยู่ในห้องก็รีบเดินกลับไป กลัวว่าเมื่อลูกๆ ตื่นมากลางดึกไม่เจอนางแล้วจะร้องไห้เสียงดัง จนทำให้เสิ่นเจินจูโกรธ

อีกฝั่ง ซ่งสือชูกลับถึงเรือน

ตอนกลางดึก ในลานเรือนนอกจากกู้จิ่งหยวนก็ไม่มีผู้ใดอีก ปกติจะเห็นซ่งอวินรออยู่ข้างนอก แต่ครั้งนี้กลับไม่เห็นวี่แววของเจ้าตัวเล็ก ในใจแอบรู้สึกเหงาเล็กน้อย

ในมือกู้จิ่งหยวนถือมีดแกะสลักกับไม้ กำลังแกะสลักอย่างตั้งใจอยู่ พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็รีบกำไม้แกะสลักเอาไว้ในมือแล้วเงยหน้าขึ้น “กลับมาแล้วหรือ”

“อืม!” ซ่งสือชูพยักหน้า ตวัดสายตามองของที่อยู่ในมือกู้จิ่งหยวนเล็กน้อย

ถึงจะสงสัยแต่ก็ไม่ได้ถามอะไร

รอจนแกะสลักเสร็จก็รู้ว่าเป็นอะไรแล้ว

ออกไปข้างนอกมารอบหนึ่ง นางตกใจที่ได้เห็นว่าสมัยนี้หากผู้หญิงหัวรั้นขึ้นมาแล้วจะเสียสติขนาดไหน จึงอยากไปหาอะไรกินเพื่อปลอบประโลมจิตใจ

ทิศทางของมีดที่ปักอยู่บนอกของแม่เฒ่าเสิ่นนั้นเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่องศาที่จะเกิดขึ้นจากการฆ่าตัวตาย

ท่าทีที่แม่เฒ่าเสิ่นพุ่งไปชนมุมโต๊ะก็คงแค่จะบังคับให้-หัวหน้าหมู่บ้านไม่ตรวจสอบเรื่องนี้ต่อ

ส่วนด้านเสิ่นเจินจูนั้นกลับไม่ใช่ มีดเล่มนั้นแทงเข้าไปทีเดียว มารดาแท้ๆ ของนางก็ตายเลย ตัวเลือกที่มีให้แม่เฒ่าเสิ่นมีแค่สองอย่างก็คือ ตายอย่างยินยอมและตายอย่างไม่ยินยอม

สุดท้ายเพราะความสัมพันธ์ทางสายเลือดทำให้แม่เฒ่าเสิ่นเลือกที่จะยอมตาย!

แต่หัวหน้าหมู่บ้านเพียงคิดว่าที่แม่เฒ่าเสิ่นตายเป็นเพราะยอมตายแทนเสิ่นเจินจู ถือว่าหนึ่งชีวิตแลกหนึ่งชีวิตกับฉางต้าจู้ จึงไม่ได้ซักถามอะไรต่อ

เรื่องนี้ก็จะจบลงเท่านี้

หากเสิ่นเจินจูจะทำเรื่องไม่ดีอีก นางไม่เชื่อหรอกว่าบนโลกใบนี้จะมีแม่เฒ่าเสิ่นอีกคนที่ยอมตายแทนเสิ่นเจินจู

ซ่งสือชูเดินไปทางห้องครัวภายใต้การมองของกู้จิ่งหยวน ข้างในยังมีผักผลไม้ที่ค่อนข้างสดใหม่ นางหั่นเนื้อไก่ที่ฉีกเป็นฝอยและหั่นผัก จากนั้นก็ต้มบะหมี่ชามหนึ่ง ตอนที่ได้กินนั้น นางหิวจนไส้จะขาดอยู่แล้ว

หากยุคนี้มีบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปจะสะดวกเพียงใดนะ แต่ว่าบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปนี่ทำอย่างไรนะ นางทำเป็นแค่ตากบะหมี่แห้ง

ช่างเถอะ ไว้ค่อยว่ากันทีหลัง!

...

ซ่งสือชูกำลังกินบะหมี่ที่หอมกรุ่น กู้จิ่งหยวนที่ถือไม้อยู่ข้างนอกก็เดินเข้ามา พอเห็นบะหมี่ที่มีสีสันสวยงามและส่งกลิ่นหอมนั้นก็รู้สึกหิวขึ้นมาทันที

“ในหม้อยังมีอยู่ ถ้าอยากกินก็ไปตักเอง” ซ่งสือชูพูดจบ กู้จิ่งหยวนก็ไปตักมาจนเต็มชามแล้วนั่งลงตรงข้ามซ่งสือชู

น้ำแกงที่ใช้ต้มบะหมี่เป็นน้ำแกงกระดูกหมู ป้ากุ้ยเก็บเอาไว้จะทำบะหมี่ในวันพรุ่งนี้ บะหมี่ที่ต้มกับไก่ฝอยและผัก ใส่น้ำพริกสับลงไปช้อนหนึ่งกับไชเท้าดองและถั่วฝักยาวดองอีกนิดหน่อย

กินเข้าไปคำหนึ่ง รสชาติดีมาก!

กู้จิ่งหยวนกินบะหมี่หมดชามอย่างไม่รู้ตัว ซ่งสือชูบิดขี้เกียจอย่างสบายตัว แล้วพูดว่า “กินมื้อดึกแล้วต้องออกกำลังกายย่อยอาหารด้วยนะ อย่าให้ไขมันอุดตันแล้วกลายเป็นคนอ้วน”

ท่าทางที่กำลังจะเช็ดปากของกู้จิ่งหยวนชะงักไป อ้วน คิดอะไรอยู่น่ะ! แม่ทัพกับขุนนางที่ดูแลราชการจะเหมือนกันได้อย่างไร และเขายังไม่เหมือนแม่ทัพธรรมดาอีก ไม่เพียงแค่ลง

จากหลังอาชาดูแลความสงบของใต้หล้า แต่ยังต้องขึ้นหลังอาชาแกร่งกล้าสังหารศัตรูด้วย

ถ้าหากอยากรักษาพละกำลังก็ต้องใส่ใจกับการกิน

ไม่ต้องพูดถึงบะหมี่ชามหนึ่งตอนกลางคืนเลย จะให้กินแกะย่างอีกตัวเขาก็กินไหว

เขาปรายตามองซ่งสือชูทีหนึ่ง แล้วก็ลุกเดินออกจากห้องครัวไป

ซ่งสือชูยื่นมือไปดึงแขนเสื้อของเขาเอาไว้

กู้จิ่งหยวนหันกลับมาอย่างงุนงง “มีอะไรหรือ”

“ล้างจาน” ซ่งสือชูเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม ราวกับการให้บุรุษล้างจานไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติอะไร

กู้จิ่งหยวนยืนนิ่งอยู่สักพัก สายตามองไปทางห้องของหยินผิง ดึกมากแล้ว คนทางนั้นน่าจะหลับไปแล้ว ช่วยไม่ได้ เขาจึงหันหลังกลับแล้วล้างชามรวมไปถึงหม้อให้ด้วย

หลังจากนั้นก็เดินไปทางห้องอาบน้ำ

อาบน้ำด้วยน้ำร้อน ล้างน้ำสมุนไพรบนหน้าออก สายตามองคนที่ยืนอยู่หน้ากระจก คนในนั้นดูไม่ค่อยคุ้นตา ใช้น้ำสมุนไพรมานานจนแทบจะลืมใบหน้าตนเองไปแล้ว

เขาเดินออกจากประตูเรือนไปในเมือง พระชายาผู้นั้นกล้าดีอย่างไรที่ส่งคนมาตรวจสอบเบื้องหลังของเขา

สายตาเขาเย็นเยียบ เพียงครู่เดียวคนทั้งคนก็หายไปจากห้องนี้

ผ่านหมู่บ้านและตรอกไป ทันทีที่เขาเลี้ยวก็มีคนผู้หนึ่งเดินสวนออกมา

กู้จิ่งหยวนรีบหลบ สายตาตกอยู่บนร่างของคนที่เดินไปมาตอนกลางคืนคนนั้น พอเห็นชัดแล้ว ในสายตาของกู้จิ่งหยวนก็มีความรังเกียจวาบผ่าน คนนี้คือเสิ่นเจินจูไม่ใช่หรือ

เสิ่นเจินจูอารมณ์ไม่ดีนัก เพราะกังวลว่าซ่งสือชูจะใช้สุนัขไปหาของที่นางทิ้งไว้บนเขาจริง ๆ จึงต้องกลับไปขุดเสื้อผ้าที่ฝังในดินที่ตีนเขาออกมาแล้วเผาทิ้งให้หมด

ระหว่างทางกลับบ้านก็เกือบจะตกใจกับเงาคนที่โผล่มากะทันหันจนหัวใจจะวายตาย เพิ่งอ้าปากกำลังจะด่าก็เห็นใบหน้าของกู้จิ่งหยวนพอดี

เสิ่นเจินจูเบิกตากว้าง หัวใจเต้นตึกตักเสียงดัง

ฉับพลันนั้นเอง เหมือนนางจะเข้าใจแล้วว่าสิ่งใดที่เรียกว่าคนงาม สิ่งใดคือไม่มีผู้ใดในโลกนี้สามารถเทียบเคียงได้

เห็นท่าทางเสิ่นเจินจูที่หลงใหลในตัวเขา กู้จิ่งหยวนก็ขมวดคิ้วแล้วรีบออกไปจากตรงนี้ทันที

เสิ่นเจินจูเดินโซเซกลับจนถึงบ้าน

บทที่ 175 เปรียบเทียบ

ลานบ้านตระกูลเสิ่นถูกเก็บกวาดอย่างสะอาดสะอ้าน หยวน-ซื่อเฝ้าศพอยู่ในห้องไว้ทุกข์

หยวนซื่อเห็นเสิ่นเจินจูหัวเราะออกมา

นางตกใจจนขนลุกเกรียว กลัวแทบตายว่าเสิ่นเจินจูจะทำอะไรแผลงๆ ออกมาอีก นางรีบเดินไปทางห้องครัว แค่นางยุ่งอยู่ตลอด หาอะไรทำไปเรื่อยๆ เสิ่นเจินจูก็จะหาเรื่องนางไม่ได้

เด็กในบ้านก็ต้องหาทางส่งออกไป นางเป็นผู้ใหญ่ สามารถรับแรงกดดันเช่นนี้ได้ แต่เด็ก...

เด็กก็ยังเป็นเพียงเด็กน้อย จะให้เติบโตในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ไม่ได้

กู้จิ่งหยวนเดินไปถึงในเมือง ข้ามผ่านกำแพงเมืองสูงลิ่วเข้าไป และเดินอยู่บนทางที่เงียบสงบเพราะกฎหมายที่ห้ามออกจากบ้านยามวิกาล

มองกำแพงบ้านที่มีโคมไฟสีขาวแขวนอยู่และเดินตรงเข้าไป

ข้างในเป็นผู้ส่งสารที่นัดเอาไว้อยู่ก่อนแล้ว

"คนที่มานั่นเป็นผู้ใด" กู้จิ่งหยวนถาม

"ซื่อจื่อวางใจได้ มีเพียงคุณชายหวังฮั่น" เสียงคนที่พูดนั้นแหบแห้ง พอเข้าใกล้ก็จะเห็นว่าคนในบ้านนี้ร่างกายพิการกันหมด บ้างก็ตาบอดไปข้างหนึ่ง บ้างก็หูขาดข้างหนึ่ง หรือแขนขาดขาขาดก็มี ทำให้กู้จิ่งหยวนที่ร่างกายอยู่ครบทุกส่วนนั้นดูแปลกประหลาดยิ่ง

"หวังฮั่นหรือ จะมาถึงเมื่อใด และจะพักอยู่ที่ใด"

"อีกครึ่งเดือนจะถึง มาในนามผู้ตรวจสอบกิจการ มีความเป็นไปได้อย่างมากว่าจะพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล และมีข่าวลือว่าองค์หญิงเชียนอวี่จะตามหวังฮั่นมาด้วยขอรับ"

"ท่านผู้นั้นไม่ได้ห้ามหรือ" มือทั้งสองข้างของกู้จิ่งหยวนไพล่หลังไว้แล้วแหงนหน้ามองดวงจันทร์

“พระชายาหรือขอรับ ช่วงนี้พระชายาไม่ค่อยว่าง เพราะกู้-จิ่งฉือชอบหญิงนางหนึ่งในหอนางโลม ถูกผู้คนเอาไปเล่าขานจนแพร่สะพัด ทั้งสองขัดแย้งกันถึงขั้นจะตัดความสัมพันธ์แม่ลูกกันแล้วขอรับ” คนที่ตาบอดข้างหนึ่งพูดจบก็หัวเราะขำออกมา

กู้จิ่งหยวน “รู้แล้ว”

เขายื่นจดหมายที่ปิดผนึกอย่างหนาแน่นในมือออกมาให้ชายหูหนวก “ส่งไปให้ถึงมือองค์รัชทายาท ระวังตัวด้วย”

ในจดหมายเป็นเส้นทางที่เขาวาดขึ้นมาโดยอิงจากแผนที่ของแคว้นต้าอิ้น เส้นทางพวกนี้ต้องสร้างเป็นถนนปูนทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนย้ายกองกำลังหรือการเคลื่อนย้ายสิ่งของจำเป็นก็จะสะดวกยิ่งขึ้น

หากสร้างถนนเสร็จแล้ว ในอนาคตย่อมต้องสะดวกสบายมากขึ้น

ส่วนงบที่ใช้ในการสร้างถนนนั้นในคลังต้องไม่มีแน่นอน

หน้าที่สำคัญนี้เหมือนจะตกอยู่บนตัวสตรีของเขา

“เจ้าเป๋กับเจ้าตาเดียว รีบไปยังเมืองฝู่แล้วเฝ้าร้านเค้กเอาไว้ หากมีคนมาก่อกวนก็ฆ่าทิ้งไปเสีย!” กู้จิ่งหยวนมองไปยังคนในลานที่มีไอสังหารเข้มข้น

ทั้งสองคนพยักหน้าแล้วหายตัวไปจากลานเล็กทันที

กู้จิ่งหยวนจัดแจงเรื่องทุกอย่างเสร็จสรรพก็กลับไปยังบ้านที่หมู่บ้านเค่าซานอีกครั้ง

ผ่านไปอีกวัน

ในหมู่บ้านเริ่มจัดงานศพ หมู่บ้านเค่าซานนี้ไม่ใหญ่ไม่เล็ก แต่การตายของแม่เฒ่าเสิ่นก็ยังทำให้ทุกคนตกใจ

คนทั้งคนที่ยังอยู่ในช่วงอายุที่สมควรจะได้ใช้ชีวิตดี ๆ แต่มาตายกะทันหัน

หนิวซื่อที่ชอบซุบซิบเรื่องผู้อื่นมาหาซ่งสือชูอีกครั้ง “ข้าจะบอกให้ แม่เฒ่าเสิ่นตายได้น่าสงสารนัก บนหน้าผากนางเป็นรูใหญ่เลย ตอนที่ข้าเปลี่ยนชุดให้นาง เห็นหน้าอกมีรอยแผลจากมีดด้วย เจ้าว่าจะมีผู้ใดบ้างที่ล้มแล้วชนมุมโต๊ะไม่พอยังจะร่วงไปเสียบเข้ากับมีดที่อยู่บนพื้นได้อีก ช่างดวงซวยยิ่ง”

“ก็ดวงซวยจริงๆ นั่นแหละ” มีลูกอย่างเสิ่นเจินจู สู้มีลูกเป็นหมูแดงยังดีกว่าเลย คิดสักพักก็กำชับกับหนิวซื่อ “นังเสิ่นเจินจูนั่นดูแปลกประหลาดนัก หลังจากนี้เจ้าอยู่ห่างๆ นางหน่อยเถอะ”

“เข้าใจแล้ว!” หนิวซื่อคุยกับซ่งสือชูอีกครู่หนึ่งก็วิ่งกลับบ้านไป

ตอนนี้งานนางรัดตัวมาก งานที่โรงปูนบนเขาก็ไม่อยากทิ้ง ยังมีกิจการหม่าล่าทั่งอีก หม่าล่าทั่งขายดีอย่างยิ่ง

แต่ละวันต้องใช้ไม้จำนวนไม่น้อยเลย พอได้ไม้มายังต้องล้างให้สะอาดถึงจะเอาไปเสียบอาหารได้

เหนื่อยมาก! แต่ว่ามีความสุข!

พอส่งหนิวซื่อกลับไป อยู่ๆ ซ่งสือชูก็อยากไปสถานศึกษาดูว่ากู้จิ่งหยวนผู้นั้นสอนเด็กอย่างไร

เมื่อเดินไปถึงสถานศึกษาก็ได้ยินเสียงอ่านหนังสือดังมาจากข้างใน

ซ่งสือชูยืนอยู่ด้านนอก เห็นซ่งปินยืนอยู่หน้าห้องเรียน พร้อมไม้ในมือ ชี้และอ่านไปทีละตัว คนที่นั่งอยู่ข้างล่างก็อ่านไปพร้อมซ่งปิน

ซ่งปิน...ดูมีภาพลักษณ์ของผู้เป็นหัวหน้าห้อง

ส่วนซ่งอวิน

ในมือถือหนังสือเล่มหนาอยู่ คนอื่นอ่านหนังสือ ส่วนเขากำลังนั่งดู

ให้เด็กมาสถานศึกษานี่เป็นเรื่องที่ผิดหรือไม่

ซ่งสือชูเคยได้ยินการฝึกฝนให้เป็นอัจฉริยะอยู่ แต่วัยเด็กของเด็กอัจฉริยะดูจะไม่ค่อยสนุกนัก

ในใจซ่งสือชูมีความคิดมากมาย แต่ไม่ว่าจะวิธีใดก็ต้องดูความคิดของเด็กก่อน

ซ่งสือชูไม่ได้รีบร้อนอะไร เฝ้าอยู่ด้านนอกไปเรื่อย ๆ จนเวลาล่วงเลยผ่านไป

ในที่สุดคาบเรียนก็จบลง กู้จิ่งหยวนถือหนังสือแล้วเดินออกไปด้านนอก

หางตาเขาเหลือบไปมองนาง ซ่งสือชูเข้าใจสายตานั้นของกู้จิ่งหยวน จึงเดินไปยังห้องพักชั่วคราวในฐานะอาจารย์ผู้สอนของกู้จิ่งหยวน

นางนั่งลงบนเก้าอี้ ยกน้ำชาที่กู้จิ่งหยวนเพิ่งเทขึ้นมาจิบเล็กน้อย “ที่ซ่งอวินเรียนในชั้นเรียนคือ...”

กู้จิ่งหยวนจ้องถ้วยน้ำชาในมือซ่งสือชู

นั่นเป็นใบที่เขาใช้บ่อยๆ และเมื่อครู่เพิ่งใช้ไปด้วย

ช่างเถอะ ไม่พูดแล้วกัน

มองดูรอยสีแดงจางๆ ที่ซ่งสือชูทิ้งไว้บนแก้ว “เป็นบทเรียนที่ฉีเหวินเฉิงเป็นคนให้ไว้”

“อ้อ” ซ่งสือชูมองออกไปด้านนอก ในลานมีเด็กหลายคนที่กำลังเล่นโยนถุงทรายด้วยกันอยู่ ซ่งอวินเล่นกับเด็กๆ พวกนั้นอย่างสนุกสนาน

เล่นอย่างมีความสุขได้ก็เหมือนจะคุ้มค่ามากแล้ว

สายตาของซ่งสือชูตกอยู่บนตัวของซ่งปินที่นั่งยอง ๆ อยู่ตรงมุม

ซ่งปินไม่ได้ไปร่วมวงเล่นด้วย แต่ถือหนังสือในมือแล้วขยับปากราวกับกำลังท่องจำอยู่ “ซ่งปินได้หาเรื่องอะไรหรือไม่เรียนเป็นอย่างไรบ้าง”

“ความจำไม่เลวเลย มีศักยภาพ ไม่ได้ด้อยไปกว่าเสิ่น-หวายรั่ว และมีความอดทนด้วย หากฝึกฝนอย่างดีก็น่าจะพอดูแลเมืองเมืองหนึ่งได้” กู้จิ่งหยวนมองออกไปด้านนอก สำหรับซ่งสือชูแล้วคำที่เขาพูดออกมานั้นเป็นคำประเมินที่สูงมาก

กรรมพันธุ์ของซ่งเต๋อเถียนดีเพียงนั้นเชียวหรือ

ให้กำเนิดบุตรสาวที่สวยสะคราญเช่นนาง แล้วตอนนี้ยังมีซ่งปินที่ดูไม่เลวอีก

“เจ้าประเมินสูงไปหรือไม่” ซ่งสือชูถามอย่างไม่เชื่อ

กู้จิ่งหยวนส่ายหน้า “เป็นกลางมาก เขาสามารถหาจุดแข็งของตนเองได้แล้วพัฒนาเพิ่มอีก ปล่อยวางส่วนที่ไม่ถนัด มี

ความเพียรและอดทนมากพอ ถึงจะไม่สามารถจำได้ทันทีเช่นซ่งอวิน แต่ก็พยายามอย่างยิ่ง คนที่เคยพยายามมาอย่างหนักย่อมรู้ว่าเคยผ่านอะไรมาบ้าง แต่หากเทียบกับซ่งอวินแล้วก็ยังด้อยกว่าอยู่เล็กน้อย ซ่งอวินอายุยังน้อย แต่พรสวรรค์ความหน้าเนื้อใจเสือกลับเริ่มเผยออกมาแล้ว อยู่เรียนกับฉีเหวินเฉิงไปเรื่อยๆ ไม่ช้าก็เร็วเขาก็จะกลายเป็นจิ้งจอกที่มีเล่ห์เหลี่ยมแล้ว”

“แล้วหากมีคนสอนซ่งปินเช่นกันล่ะ”

“เขาดื้อรั้นไปหน่อย หนทางในอนาคตคงจะไม่ง่าย ไว้ข้าจะลองดัดดู หากดัดให้ตรงไม่ได้ก็ปล่อยให้เบี้ยวอยู่อย่างนั้นแหละ!”

กู้จิ่งหยวนพูดไปเรื่อยๆ ก็รู้สึกคอแห้งขึ้นมา จึงยกถ้วยน้ำชาบนโต๊ะขึ้นมาดื่มไปอึกหนึ่ง

ซ่งสือชูขมวดคิ้ว จ้องมองถ้วยน้ำชาในมือกู้จิ่งหยวน

กำลังจะเอ่ยว่ากู้จิ่งหยวนหยิบผิด แต่พอมองดูดีๆ แล้วก็พบว่าที่นี่มีถ้วยชาแค่ใบเดียว ไม่ได้มีเผื่อไว้ให้แขก

ดังนั้นคนที่หยิบผิดเป็นนาง ไม่ใช่ความผิดของกู้จิ่งหยวนอย่างนั้นหรือ

ซ่งสือชูเดินออกไป พอซ่งอวินที่กำลังเล่นโยนถุงทรายอยู่เห็นซ่งสือชู ก็โยนถุงทรายทิ้งแล้ววิ่งมาข้างกายซ่งสือชู “ท่านแม่ท่านมาดูข้าหรือ”

“ไม่ใช่ แค่มาคุยกับอาจารย์ของเจ้า เด็ก ๆ รอเจ้าอยู่นะไปเล่นเถอะ!” ซ่งสือชูยีหัวซ่งอวินเล่นทีหนึ่ง ผมที่เพิ่งขึ้นของเด็กยังทิ่มมืออยู่เล็กน้อย

บทที่ 176 ดัดให้ตรง

เมื่อเด็กค่อยๆ โตขึ้น ผมก็เปลี่ยนจากอ่อนนุ่มเป็นเริ่มแข็งทิ่มมือ

ซ่งสือชูมองซ่งปินที่หลบอยู่ตรงมุมทีหนึ่ง สายตาของซ่งปินสบเข้ากับสายตาของซ่งสือชูพอดี เขาจึงมองนางด้วยสายตาโกรธแค้นทีหนึ่ง แล้วหันหลังเปลี่ยนมุมอ่านหนังสือเองเงียบๆ

ซ่งสือชูถามซ่งอวิน “เขาได้แกล้งเจ้าหรือไม่”

“เขาสู้ข้าไม่ได้หรอก” ซ่งอวินที่เด็กกว่าซ่งปินสองขวบ-มั่นใจในตนเองยิ่ง

“สู้เจ้าไม่ได้ พวกเจ้าเคยสู้กันแล้วหรือ” ซ่งสือชูจับจุดในคำพูดของซ่งอวินได้ จึงหรี่ตาถาม

ซ่งอวินยิ้มแหย กระตุกแขนเสื้อซ่งสือชูสองสามที “ครั้งที่แล้วที่สอบย่อยเขาได้อันดับหลังข้า เขาไม่ยอมจึงมาขอประลองกับข้า แต่ข้าชนะ ข้าสามารถท่องหนังสือทั้งสี่เล่มได้ แต่ว่าเขา

ทำไม่ได้ เขาท่องได้แค่คัมภีร์ตรีอักษรกับบันทึกวรรณกรรม-พันอักษร[3] คัมภีร์หลุนอวี่[4]ก็ท่องติดๆ ขัดๆ ได้เกินครึ่ง พอแพ้แล้วก็ไม่ยอมจึงมาสู้กับข้า สุดท้ายก็แพ้อยู่ดี ท่านแม่ หลังจากนี้ข้าจะตั้งใจเรียนกับอาจารย์เป่ยอาน”

“จะเรียนบู๊ก็ได้ แต่มิอาจทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บได้ตามใจชอบ เข้าใจหรือไม่ อย่าใจร้อน” ซ่งสือชูพูดกำชับ กลัวว่าจะมีวันใดซ่งอวินโกรธแล้วเผลอไปฆ่าคน

“ข้ารู้ ก่อนจะลงมือต้องถามตัวเองในใจก่อนว่าจำเป็นต้องลงมือหรือไม่ ลงมือแล้วสามารถจัดการปัญหานั้นได้หรือไม่ หากผลลัพธ์ที่ได้ออกมาดีก็ลงมือได้” ซ่งอวินพูดคำที่เป่ยอานมักจะพูดอยู่บ่อยๆ

ซ่งสือชูยื่นมือไปจิ้มหน้าผากของซ่งอวิน อย่าคิดว่านางจะมองไม่ออกว่าในใจเจ้าตัวเล็กไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้เพียงใด

---

[3] บันทึกวรรณกรรมพันอักษร《千字文》เป็นเอกสารประวัติศาสตร์ ในสมัยราชวงศ์เหลียงใต้มีบันทึกประวัติศาสตร์ในช่วงยุคสงครามระหว่างรัฐ และได้ยกย่องแม่ทัพในยุคนี้เป็นสุดยอดขุนพลสนามรบ เรียกว่า 4 ยอดขุนพล ยุคสงครามระหว่างรัฐ เป็นแม่ทัพฝ่ายรัฐฉินและรัฐจ้าว รัฐละ 2 คน ได้แก่ 1.ไป๋ฉี่ แม่ทัพรัฐฉิน 2.หวังเจี่ยน แม่ทัพรัฐฉิน 3.เหลียนโป แม่ทัพรัฐจ้าว 4.หลีหมู่ แม่ทัพรัฐจ้าว

[4]คัมภีร์หลุนอวี่ เป็นคัมภีร์ที่รวบรวมคำสอนของขงจื๊อได้สมบูรณ์ที่สุด

นางผลักซ่งอวินออก แล้วเดินไปข้างกายซ่งปิน

ซ่งสือชูมองหนังสือในมือซ่งปิน ข้างบนนั้นยังมีร่องรอยการเขียนของกู้จิ่งหยวนอยู่

กู้จิ่งหยวนไม่มีความลำเอียงใดๆ ปฏิบัติกับทุกคนเท่ากันหมด

ตอนที่เข้าใกล้ซ่งปินเห็นว่ารองเท้าของเขาขาดเป็นรู จนนิ้วเท้าโผล่ออกมาจากรูบนรองเท้าได้ เหมือนสัมผัสถึงสายตาของซ่งสือชู ซ่งปินจึงหดเท้าเข้ามาในกางเกง

ซ่งสือชูกล่าว “เจ้าสู้ข้าไม่ได้แล้วยังสู้บุตรชายข้าไม่ได้อีก เจ้าโกรธมากเลยใช่หรือไม่!”

ซ่งปินหยิบหนังสือขึ้นมา จากนั้นก็เดินหนีซ่งสือชูไปไกล ตอนนี้อายุเขายังน้อย รอให้โตขึ้นก็จะรู้เองว่า เมื่อเรียนหนังสืออย่างหนักก็จะร่ำรวยและย่อมจะเจอภรรยาหน้าตางดงาม

สถานการณ์เปลี่ยนผันอยู่ตลอดเวลา เขาจะไม่มีทางเป็นผู้แพ้ไปตลอด

ซ่งสือชูมองไปทางห้องของเด็กผู้หญิง เด็กหญิงในห้องเรียนหญิงล้วนนั่งอ่านหนังสือตำราอยู่ในห้องเรียน ถึงจะเลิกเรียนแล้วก็ไม่มีผู้ใดออกมาวิ่งเล่น

อย่างแรกคือในลานมีแต่เด็กผู้ชาย

สองคือพวกนางมีโอกาสเรียนเพียงแค่ครึ่งวัน หากไม่รีบหน่อยก็อาจไม่มีโอกาสแล้วก็เป็นได้

ตอนนี้ซ่งซูซูเป็นแบบอย่างของเด็กผู้หญิงในหมู่บ้าน ทุกคนล้วนอยากไปทำบัญชีคิดเงินให้กับร้านในเมืองอำเภอ อย่างซ่งซูซู ไม่ใช่การตัดหญ้าเลี้ยงหมู ซักผ้า ฤดูร้อนก็ยังต้องทนตากแดดร้อนจัดไปขุดดิน

หากมีหนทางให้ได้ใช้ชีวิตที่สบายกว่า แล้วผู้ใดจะอยากเหนื่อยกันล่ะ!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนบ้านดีร่ำรวยในเมืองอำเภอหลายคนต่างก็มาในหมู่บ้านเพราะอยากแต่งงานกับซ่งซูซู

มีเด็กหนุ่มจากร้านขายน้ำมันและข้าวสาร ยังมีบัณฑิตจากในเมืองอำเภออีก รวมไปถึงบ้านคนรวยในหมู่บ้านข้างเคียง

ผู้ใดจะไม่อยากแต่งงานกับบุรุษที่ดีกันล่ะ ต้องพัฒนาขัดเกลาตนเองให้สูงขึ้นถึงจะมีโอกาส

เฉินฮูหยินเคยบอกว่าสถานเสริมความงามของนางรับสมัครคนงานตลอด

หากมีผลการเรียนในสถานศึกษาดีก็จะได้ไปฝึกที่-สถานเสริมความงาม หลังจากนั้นก็จะได้ทำงานในนั้น งานก็มีหลากหลายอย่าง ทั้งต้มน้ำชารับแขก เป็นผู้นำทางในห้องโถง และที่สำคัญที่สุดเลยคือหมอนวด

หมอนวดต้องเป็นคนที่พูดเก่งวาทศิลป์เป็นเลิศ ต้องสามารถพูดคุยกับบรรดาฮูหยินทั้งหลายได้ การพูดคุยเรื่องที่น่าสนใจยามที่นวดจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดจากการนวดได้

เงินเดือนของหมอนวดก็ได้มากที่สุด

เหล่าเด็กหญิงทั้งหลายโตกว่าเด็กชาย อายุเพียงไม่เท่าไรก็จะวางแผนอนาคต คิดเผื่ออนาคตตนเองแล้ว

สถานศึกษาเล็กๆ ในสายตาซ่งสือชูกลับทำให้ที่แห่งนี้เต็มไปด้วยความหวัง

เดินออกจากสถานศึกษาได้ไม่ไกล ข้างหลังก็มีเสียงฝีเท้าคนเดินอย่างรวดเร็วตามมา

“เจ้าหยุดอยู่ตรงนั้น!” เสียงของซ่งปินดังมาจากด้านหลัง

ซ่งสือชูหันไปมอง “มีเรื่องอะไรหรือ จะสู้อีกรึ”

“เรื่องที่ท่านแม่ข้าไปกลั่นแกล้งพวกเจ้าก่อนหน้านี้ ข้าขอโทษ ข้ารู้ว่าคำขอโทษของข้าไม่มีผลอะไรกับพวกเจ้า แต่ข้าจะพยายามดูนางเอาไว้ ไม่ให้ไปหาเรื่องพวกเจ้าอีก” ซ่งปินพูดจบก็ดูทำตัวไม่ถูกแปลกๆ ไม่รู้จะวางมือวางเท้าไว้ที่ใด

ทันใดนั้นเขารู้สึกเสียใจยิ่ง ไม่น่าพูดอะไรพวกนี้เลย

ซ่งสือชูหันหลังกลับแล้วเลิกคิ้วเล็กน้อย “เจ้าอายุยังน้อยแท้ๆ แต่กลับคิดอะไรพวกนี้ได้ชัดเจนดี เรื่องเมื่อก่อนจะจบด้วยคำขอโทษคำเดียวเลยหรือ ง่ายเพียงนั้นเลยรึ”

“ไม่เช่นนั้นเจ้าจะให้ทำอย่างไร บ้านข้ากลายเป็นเช่นนี้แล้ว หรือว่าเจ้าอยากจะไล่นางไปตายล่ะ!” ซ่งปินพูดพลางสีหน้าเริ่มซีดขาว เหมือนจะรู้ว่าซ่งสือชูมีความสามารถในการทำให้พวกเขาตายจริงๆ

ซ่งสือชูค่อยๆ เดินเข้าใกล้ซ่งปิน เห็นเหงื่อเม็ดใหญ่ของซ่งปินกำลังหยดลงพื้น จึงถามอย่างไม่ใส่ใจว่า “กลัวแล้วหรือ รู้ถึงความรู้สึกกลัวแล้ว หลังจากนี้จะยังทำเช่นนี้กับคนบริสุทธิ์หรือไม่”

“ข้า ข้า...” ซ่งปินถูกซ่งสือชูข่มขู่ คำพูดในใจไม่ว่าจะทำอย่างไรก็พูดไม่ออก

หลังจากนี้จะลงมือกับคนบริสุทธิ์หรือไม่

ในหัวของเขาว่างเปล่า เขาก็ไม่รู้เช่นกัน บริสุทธิ์ คนเช่นไรถึงจะเรียกว่าบริสุทธิ์ล่ะ

“ข้าจะไม่ลงมือกับคนบริสุทธิ์” เมื่อคำพูดถูกเบ่งออกมาจากลำคอแล้ว ซ่งปินก็รู้สึกผ่อนคลายทันที

มุมปากของซ่งสือชูยกยิ้ม “เช่นนั้นข้าจะคอยดู!”

ในเมื่อกู้จิ่งหยวนอยากดัดเจ้าตัวเล็กคนนี้ให้ตรง เช่นนั้นนางก็จะใส่แรงกดดันให้ เพราะมีแต่สถานการณ์คับขันที่จะทำให้คนมีแรงสู้

แต่ว่าการใช้ชีวิตภายใต้การสอนที่บิดเบี้ยวของเฉิงซื่อและซ่งเต๋อเถียน จะให้ความคิดของซ่งปินดีได้เพียงใด

ดังนั้นต้องให้ซ่งปินสัมผัสถึงรสชาติความขมขื่นร้ายกาจของสังคมและความทุกข์ยากของชีวิตก่อน เช่นนี้ถึงจะสมกับการสั่งสอนของกู้จิ่งหยวน

ซ่งสือชูพูดจบก็เดินจากสถานศึกษาไป

ซ่งปินเดินโซเซกลับสถานศึกษาไป เห็นซ่งอวินที่อยู่ท่ามกลางทุกคนประหนึ่งดาวล้อมเดือน นึกถึงซ่งอวินที่เมื่อไม่นานมานี้ร่างกายยังผ่ายผอมราวกับถั่วงอก วันๆ ใส่แต่เสื้อผ้าขาดวิ่นสกปรกเลอะเทอะอย่างเลือนราง

เวลาผ่านไปเร็วยิ่งนัก

เรื่องราวก็เปลี่ยนไปเยอะมากเช่นกัน

ทุกอย่างทุกเรื่องล้วนมีความเป็นไปได้ทั้งนั้น

ไม่มีทางที่จะไม่เปลี่ยนแปลง หากอยากได้ก็ต้องไปไขว่คว้า ต้องมุ่งไปข้างหน้า ต้องให้ตนเองเคยชินกับเรื่องราวที่แตกต่างกัน

ซ่งปินเข้าใจถึงหลักการบางอย่าง มองซ่งอวินที่เล่นอยู่แวบหนึ่งแล้วก็ก้มหน้าอ่านหนังสือต่อ

หากเขาอยากยืนอยู่ในจุดที่สูงกว่าคนอื่น ก็มีแค่ทางเดียวที่ง่ายอย่างยิ่ง นั่นก็คืออ่านหนังสือ!

เรื่องอื่นๆ ทั้งค้าขายหรือฝึกวรยุทธ์ล้วนไม่เหมาะกับเขา หากไม่ใช่ไม่มีพรสวรรค์ ก็คือหาอาจารย์ดีๆ ไม่ได้ ไม่ใช่ทุกคนที่จะโชคดีถึงขั้นตอนที่พบเจอพรสวรรค์ของตนเองแล้วจะเจออาจารย์ที่มีความสามารถด้วย

อีกฝั่ง ซ่งสือชูกลับมายังเรือนของตน

ไม่นานนักเฉินฮูหยินก็มาหา ด้านหลังยังมีมั่วฮูหยินท้องของมั่วฮูหยินยังดูไม่ออกว่ากี่เดือนแล้ว มองซ้ายแลขวาเหมือนว่าจะสนใจเรือนหลังนี้มาก

พอเข้าใกล้มาเรื่อยๆ ซ่งสือชูก็พบว่าสีหน้าของมั่วฮูหยินไม่ค่อยดีนัก

มารดาที่มีอายุแล้วมีสิ่งที่ต้องระวังเยอะแยะมากมาย

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงสมัยนี้ที่ไม่มีอุปกรณ์ตรวจครรภ์อะไรเลย จะต้องเสริมอะไรก็บอกได้ไม่แน่ชัด

มั่วฮูหยินที่ท้องยังไม่ถึงสามเดือนจะมาหมู่บ้านเค่าซานยามนี้ด้วยเหตุใด หรือว่าลูกในท้องมีปัญหา นี่คิดว่านางเป็นสูตินรีแพทย์ไปแล้วหรือไร

ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้

โดยเฉพาะตอนที่สบเข้ากับสายตาแวววับของเฉินฮูหยิน

บทที่ 177 หอมมาก

หยินผิงเก็บการคาดเดาไว้ในใจแล้วเชิญแขกไปยังโถง-บุปผา เมื่อมีแขกมา นางรู้จักจัดวางขนมและชงชาได้อย่างไม่ต้องมีเจ้านายคอยสั่งแล้ว และคอยยืนอยู่ข้างๆ รอคำสั่งจากเจ้านาย

เด็กสาวเด๋อด๋ำเริ่มได้ความมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว

ซ่งสือชูยกถ้วยน้ำชาขึ้นมาจิบคำหนึ่ง “ครั้งนี้มาที่นี่เป็นเพราะเหตุใดหรือ”

เฉินฮูหยินและมั่วฮูหยินสบตากัน เฉินฮูหยินยิ้มพลางถามว่า “น้องซ่ง เจ้ามีความสามารถด้านการแพทย์มิใช่หรือ เจ้าเข้าใจการคลอดบุตรมากน้อยเพียงใด”

ซ่งสือชูวางถ้วยน้ำชาในมือลง สายตาตกอยู่บนร่างมั่วฮู-หยิน

มั่วฮูหยินยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดมุมปาก เครื่องประทินโฉมหนาเตอะก็บังสีหน้าย่ำแย่นั้นไว้แทบไม่มิดเลย พอสายตาเหนื่อยอ่อนสบเข้ากับสายตาของซ่งสือชู ก็ได้แต่พูดออกมา

อย่างจำยอม “เมื่อก่อนตอนที่ท้องข้าไม่เคยแพ้ท้องหนักเพียงนี้มาก่อนเลย ครั้งนี้อาเจียนไม่หยุด ซ้ำตอนกลางคืนก็ยังนอนไม่หลับอีกด้วย ไม่ว่ากินอะไรก็อาเจียนออกมาหมด”

ซ่งสือชูคิดๆ แล้ว เหตุผลที่คนท้องจะแพ้ท้องนั้นเป็นเพราะฮอร์โมนในร่างกายเกิดการเปลี่ยนแปลง

ในยุคหลังๆ จะบรรเทาโดยการจัดวิตามินบีหกให้ นอกจากนั้นยังต้องไม่เครียดมาก ดื่มน้ำอุ่นเยอะๆ ป้องกันท้องผูก การท้องผูกก็จะส่งผลให้แพ้ท้องได้ด้วยเช่นกัน การพักผ่อนอย่างสม่ำเสมอและการกินเผ็ดก็เกี่ยวข้องด้วย

“ปกติกินอะไรเป็นหลัก ยามนอนเป็นอย่างไร ดื่มน้ำเยอะหรือไม่ การขับถ่ายล่ะ” ยังไม่ได้เริ่มจับชีพจร ซ่งสือชูก็เริ่มถามคำถามที่หมอสูติมักจะชอบถามและค่อนข้างเป็นวิชาการออกมา

สายตาของมั่วฮูหยินมองไปทางเฉินฮูหยิน เห็นเฉินฮูหยินพยักหน้าจึงตอบตามความจริง “ปกติอาหารการกินจะเป็นข้าวที่สีแล้วเป็นหลัก แต่ว่าทุกวันจะไปกินหม่าล่าทั่งที่เพิ่งเปิดวันละชาม ทั้งๆ ที่เป็นของที่อร่อยมาก แต่พอได้กลิ่นแล้วก็อยากอาเจียน...

“ยามพักผ่อนก็ปกติมาก เข้านอนเร็วตื่นเช้า แต่แค่ยามกลางคืนจะนอนไม่ค่อยหลับทำให้ยามเช้าไม่ค่อยสดใส น้ำก็ยังดี แต่ขับถ่ายยากเล็กน้อย!”

ยอดเยี่ยมนัก!

ท้องแล้วยังจะกินหม่าล่าทั่งอีก!

แต่ว่าพวกของเผ็ดก็เป็นของใหม่ คนตั้งครรภ์จะกินได้หรือไม่นั้น หมอก็คงยังไม่สามารถตัดสินใจได้เร็วเพียงนี้ ส่วนเรื่องการขับถ่ายน่าจะเกี่ยวกับการดื่มน้ำ

“ห้ามกินหม่าล่าทั่งแล้ว ดื่มน้ำเยอะ ๆ ผลไม้กินพวกผิงกั่วหรือสาลี่เป็นหลักเพื่อเสริมวิตามิน และห้ามแต่งหน้าประทินโฉมด้วย เครื่องประทินโฉมพวกนี้ห้ามใช้แล้ว” ซ่งสือชูว่าพลางยื่นผ้าเปียกให้มั่วฮูหยินผืนหนึ่ง

มั่วฮูหยินรู้สึกสับสนมึนงงหนัก

เหตุใดถึงไม่ให้นางแต่งตัวล่ะ

เพราะอายุค่อนข้างสูงแล้ว หากเช็ดเครื่องประทินโฉมออกแล้วจะออกจากบ้านอย่างไร จะสนทนากับผู้อื่นอย่างไร

ซ่งสือชูวางผ้าลงบนมือหยินผิง “เรื่องในบ้านไม่ว่าเล็กใหญ่ก็ส่งต่อให้ผู้อื่นดูแล ตั้งใจพักผ่อนก็พอ!”

เดิมทีคุณแม่สูงวัยก็ไม่ง่ายอยู่แล้ว ยุคหลังๆ ไม่ว่าจะเลือกทำแท้งหรือเก็บลูกเอาไว้ก็สะดวกขึ้นมาก

จะเหมือนยุคนี้ได้อย่างไร ที่พูดไปคนไข้ก็ไม่ฟัง

มั่วฮูหยินสัมผัสถึงท่าทีเริ่มเย็นชาลงของซ่งสือชู จึงหันไปมองเฉินฮูหยินอย่างกล้าๆ กลัวๆ อยากให้อีกฝ่ายช่วยพูดอะไรสักหน่อย แต่เฉินฮูหยินกลับส่ายหน้า

สำหรับเฉินฮูหยินแล้ว สิ่งที่นางสามารถทำได้ก็คือพามั่วฮูหยินมาหาซ่งสือชูที่มีทักษะด้านการแพทย์ที่น่าอัศจรรย์ เพราะไม่ว่าอย่างไรนางก็เห็นกับตาว่าซ่งสือชูช่วยหวังหลินได้

นางจึงมีความเคารพต่อทักษะด้านการแพทย์ของซ่งสือชูอย่างมาก

การที่นางพามั่วฮูหยินมาเพราะว่าช่วงนี้อีกฝ่ายสนทนากับนางบ่อย ไม่เช่นนั้นผู้ใดจะอยากแนะนำคนรู้จักของตนให้ผู้อื่นกัน

“เจ้าทำตามก็พอแล้ว ไม่เช่นนั้นเจ้ามีทางอื่นหรือไม่” สายตาของเฉินฮูหยินกวาดผ่านท้องของมั่วฮูหยิน

มั่วฮูหยินถอนหายใจ “ข้ารู้แล้ว”

นางรับผ้าขนหนูจากมือของหยินผิงแล้วเช็ดเครื่องประทินโฉมที่แต่งแต้มอย่างประณีตบนใบหน้าออก

เมื่อไม่มีการปกปิดของเครื่องประทินโฉมแล้วทำให้สีหน้าของมั่วฮูหยินดูเหลืองซีด ไม่มีลักษณะของคนที่ร่างกายแข็งแรงเลยแม้แต่น้อย

เช่นนี้...ดูท่าจะไม่ค่อยดี

ซ่งสือชูขมวดคิ้ว มองหยินผิงที่ยืนอยู่ข้างๆ “เจ้ามากับข้า!”

ซ่งสือชูเดินไปยังห้องยาของบ้าน เลือกโกฐหัวบัว ตังกุย แปะจี้ และยาบำรุงครรภ์ต่างๆ ที่นางเก็บมาเอง และปรุงด้วยวิธีพิเศษออกมา

ยื่นให้หยินผิง “ใช้น้ำในถังน้ำนั้นต้ม เหมือนเดิม ต้มจากสามชามจนเหลือหนึ่งชาม”

“เจ้าค่ะ!” หยินผิงรับยาแล้วเดินไปทางห้องครัว

ซ่งสือชูกลับมาในเรือนก็ได้ยินเสียงคนอาเจียนมาตั้งแต่ไกล พอเข้าใกล้ก็เห็นว่าสาวใช้ข้างกายมั่วฮูหยินกำลังถือ-กระโถนรับอาเจียนมั่วฮูหยินอยู่

อันที่จริงก็ไม่ได้อาเจียนอะไรออกมา

มีแต่น้ำเปล่าและน้ำดี!

สีหน้าย่ำแย่ขนาดนี้คงเป็นเพราะหิวมากเป็นแน่ "มีสิ่งใดที่อยากกินหรือไม่ สภาพท่านตอนนี้ต้องกินอะไรสักหน่อย ถึงกินแล้วจะอาเจียนออกมาก็เถอะ"

"ข้าก็รู้ แต่ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใด แค่ได้กลิ่นก็อยากอาเจียนแล้ว" มั่วฮูหยินแสดงสีหน้าขมขื่น

เดิมทีคิดว่าการมีลูกตอนอายุเยอะเป็นบุญของนาง แต่ดูจากยามนี้แล้ว ยังไม่ได้สัมผัสถึงความสุขอะไรเลย ชีวิตนางก็จะจบแล้ว

ไม่มีลูกแล้ว ไม่เอาลูกแล้ว

ให้ตายก็จะไม่มีลูกแล้ว!

ซ่งสือชูพยักหน้าให้เฉินฮูหยินดูแลมั่วฮูหยินแล้วลุกไปทางห้องครัว

ในห้องครัว หยินผิงกำลังวุ่นอยู่ ซ่งสือชูเดินวนดูรอบ ๆ ก็เห็นหัวไชเท้าที่สดใหม่หลายหัว นอกจากหัวไชเท้าแล้วยังมีเนื้อที่เหลืออยู่ไม่มากนัก เอามีดหั่นหัวไชเท้าแล้วบีบน้ำออก แล้วค่อยนำไปผสมกับเนื้อบด

ใส่ซีอิ๊วที่มีต้นหอมและน้ำมันอีกเล็กน้อย

ตามด้วยนวดแป้งห่อเกี๊ยว น้ำที่ใช้นวดแป้งนั้นมาจากน้ำในโอ่ง น้ำในโอ่งในครัวนี้ซ่งสือชูผสมน้ำศักดิ์สิทธิ์เข้าไปด้วย เหมาะกับการนำมาใช้ทำกับข้าวในชีวิตประจำวันที่สุดแล้ว

ผ่านมาปีหนึ่ง สุขภาพของคนในบ้านล้วนดีขึ้น นอกจากกินอิ่มนอนหลับแล้ว สิ่งที่ขาดไม่ได้เลยก็คือน้ำศักดิ์สิทธิ์

ต้มเกี๊ยวไส้เนื้อและหัวไชเท้าไปชามหนึ่ง ยังมีน้ำแกงปลาอีกหม้อหนึ่ง กลิ่นหอมกรุ่นลอยออกมาจนหยินผิงที่ตุ๋นยาอยู่ข้าง ๆ น้ำลายสอ

นางหันมามองทางซ่งสือชูบ่อยครั้ง “นายหญิง น้ำแกงปลาที่ท่านทำอร่อยเกินไปหรือไม่เจ้าคะ หอมมาก!”

“เดี๋ยวถ้าเหลือเจ้าก็มาตักไปสักชาม!” ซ่งสือชูยิ้มแล้วตักน้ำแกงปลาไปชามหนึ่ง พร้อมยกเกี๊ยวออกไปที่โถงบุปผา

มองไปทางมั่วฮูหยิน “ลองดูว่ากินลงหรือไม่”

น้ำศักดิ์สิทธิ์ในมิติมีความพิเศษ เมื่อเอามานวดผสมกับแป้งจึงทำให้เกี๊ยวมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ด้วย ตามหลักแล้วน่าจะไม่มีผู้ใดไม่ชอบกลิ่นนี้

มั่วฮูหยินถือตะเกียบเอาไว้แล้วมองดูเกี๊ยวในชาม นางน้ำลายสอทันที

คีบมาชิ้นหนึ่งอย่างเชื่องช้า แล้วเอาเข้าปาก เคี้ยวไปสองทีดวงตาก็เปล่งประกาย

หนึ่งชิ้น หนึ่งชิ้น หนึ่งชิ้นและอีกหนึ่งชิ้น!

เฉินฮูหยินนั่งอยู่ตรงข้าม ทันใดนั้นท้องนางก็ส่งเสียงร้องออกมา

เกี๊ยวนี่จะน่ากินเกินไปแล้วหรือไม่!

“ข้าสงสัยมาตลอดว่าฮวงจุ้ยของบ้านเจ้าดีกว่า ทำให้ของกินที่ทำออกมานั้นไม่เหมือนกับที่อื่น หอมและอร่อยกว่าที่อื่น” เฉินฮูหยินแสร้งทำเป็นว่าคนที่ท้องร้องนั้นไม่ใช่นาง เอ่ยชมซ่งสือชูอย่างจริงจัง

เฉินฮูหยินในตอนนี้คิดว่าเพียงนางไม่รู้สึกกระอักกระอ่วน ความกระอักกระอ่วนก็จะตามนางไม่ทัน สีหน้าจริงจังอย่างยิ่ง

ซ่งสือชูยิ้ม “น้ำนี้เป็นน้ำแร่บนภูเขาที่ข้าไปตักมา สะอาดและอร่อยมาก หวานเล็กน้อย ทำให้รสชาติย่อมดีกว่า ในครัวยังเหลือเกี๊ยวอยู่นิดหน่อย หากพี่เฉินหิวก็...”

ซ่งสือชูยังพูดไม่จบ เฉินฮูหยินก็ออกจากโถงบุปผาไปแล้ว

ตอนกลับมา ในมือก็มีชามเกี๊ยวติดมาด้วย

บทที่ 178 ถูกจงมอง

เฉินฮูหยินกินอย่างเอร็ดอร่อย

มั่วฮูหยินก็ดื่มน้ำแกงปลาอย่างอิ่มอกอิ่มใจ คายก้างปลาออกมาชิ้นหนึ่ง แล้วมองมาทางซ่งสือชูด้วยสายตากระตือรือร้น

ซ่งสือชูรู้สึกหัวใจกระตุกวูบทีหนึ่ง กลัวว่ามั่วฮูหยินจะมีความชอบพิเรนทร์

“แม่นางซ่ง เจ้าทำอาหารอร่อยยิ่ง ในน้ำแกงปลาเต็มไปด้วยความหอมอร่อย เกี๊ยวก็หอมเด้งสู้ฟัน ไม่มีกลิ่นแปลก ๆ เลยแม้แต่นิด พอกินเข้าไปก็รู้สึกอบอุ่นไปทั้งร่างกาย สบายอย่างยิ่ง! ไม่ทราบว่าจะไปบ้านมั่วของข้า...”

“หรูจวิน!” เฉินฮูหยินที่กำลังกินเกี๊ยวอยู่เงยหน้ามาขัดคำพูดของมั่วฮูหยิน

บ้านสามีของมั่วฮูหยินแซ่มั่ว ตัวนางแซ่ฝาน ชื่อเดิมชื่อฝานหรูจวิน นางไม่เหมือนเฉินฮูหยิน ตามหลักแล้วเฉินฮูหยินควรจะถูกเรียกว่าฉีฮูหยิน เพราะว่าบ้านสามีแซ่ฉี แต่ว่าบ้านฉี

ค่อนข้างซับซ้อน ตอนที่เฉินฮูหยินแต่งเข้าบ้านฉีนั้น ฉีฮูหยินยังมีชีวิตอยู่ หากจะเรียกนางว่าฉีฮูหยินด้วยก็จะทำให้สับสน

ดังนั้นจึงเรียกแทนว่าเฉินฮูหยิน

สุดท้ายก็เพราะว่าประวัติของบ้านฉีไม่ได้ยาวไกลมาก ทำให้คำเรียกไม่มีความเป็นทางการ

แต่ว่าในที่เล็กๆ อย่างเมืองถงก็ไม่ได้จริงจังกับเรื่องนี้มากนัก จึงไม่ได้มีส่วนเสียอะไร

มั่วฮูหยินมองไปทางเฉินฮูหยินแล้วเปลี่ยนคำพูดทันที “ข้าสามารถย้ายมาอยู่ที่นี่ชั่วคราวได้หรือไม่ รอจนลูกในท้องมั่นคงแล้วก็จะกลับ จะไม่รบกวนพวกเจ้าแน่นอน”

ซ่งสือชูส่ายหน้า ถ้ามั่วฮูหยินอยู่ที่นี่ หลังจากนี้ฉีเหวินเฉิงกับกู้จิ่งหยวนก็จะปรากฏตัวไม่ได้

อย่าเสี่ยงกับอะไรเช่นนี้เลย เดิมทีที่เฉินฮูหยินสามารถอยู่ที่นี่ได้ก็เพราะว่าฉีเหวินเฉิงยังไม่มา

เรื่องที่เฉินฮูหยินสังเกตได้พวกนั้น มั่วฮูหยินเป็นถึงภรรยาของขุนนางขั้นสี่ ไม่มีทางตาบอดและโง่เขลาแน่นอน ฉะนั้นคนนอกเช่นนี้อย่ามาอยู่เลย

สายตาของมั่วฮูหยินหม่นแสงลง ริมฝีปากขยับเล็กน้อย คล้ายจะอยากพูดอะไร แต่ก็ไม่เร็วเท่าเฉินฮูหยิน

เฉินฮูหยิน “หรูจวิน เจ้าไปอยู่กับข้าก็ได้ คนที่คอย-ปรนนิบัติเจ้าก็ต้องเปลี่ยนเป็นคนของตน ถึงบ้านข้าจะมีฮวงจุ้ยไม่ดีเท่าที่นี่ แต่อยู่ในหมู่บ้านมานานก็รู้สึกว่าพละกำลังของตนเกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นกัน”

“เช่นนั้นก็ได้ เมื่อนั้นก็ฝากแม่นางซ่งดูแลด้วย” เดิมทีมั่วฮูหยินไม่ได้เชื่อใจซ่งสือชูมากเพียงนั้น แต่พออยู่ที่อื่นแล้วกินอะไรก็ไม่ลง แต่พออยู่ที่นี่แล้วกลับกินเกี๊ยวเข้าไปหมดทั้งชาม

รู้สึกสบายไปทั้งร่างเลย หากยามนี้ยังสงสัยว่าในชนบทไม่มีคนเก่งกาจ นางก็คงไม่เหมาะกับตำแหน่งฮูหยินใหญ่แล้ว

ซ่งสือชูผงกศีรษะเล็กน้อย

หากมั่วฮูหยินเข้าใจและมีเหตุผล จะให้นางดูแลสักหน่อยก็ไม่เป็นไร

แต่หากเป็นคนเห็นแก่ตัว...

เช่นนั้นท่านก็กลับไปทางเดิมได้เลย

เมื่อก่อนที่นางมีความอดทนกับมั่วฮูหยินสูง นั่นก็เป็นเพราะว่าก่อนหน้านี้ที่ซ่งชิงชิงและซ่งโหรวโหรวไปตั้งร้านที่สถานเสริมความงามของเฉินฮูหยิน มั่วฮูหยินก็มาอุดหนุน

ทำให้เจ้าตัวเล็กทั้งสองมีความมั่นใจที่จะทำการค้าต่อไป

ยามนั้นเองหยินผิงก็เดินเข้ามาจากด้านนอก ในมือยังมียาสีดำอยู่ถ้วยหนึ่ง

ทันทีที่หยินผิงเดินเข้ามา กลิ่นขมก็คละคลุ้งไปทั่วห้องโถง

เฉินฮูหยินมองมั่วฮูหยินอย่างเป็นห่วง

ซ่งสือชูยิ้ม ในเมื่อกินข้าวไปแล้วก็ถึงเวลาดื่มยาแล้ว

“ดื่มยาเถอะ ดีต่อร่างกายเจ้าค่ะ!” ซ่งสือชูพูดจบ หยินผิงก็ยื่นถ้วยในมือไปให้มั่วฮูหยิน

ความอุ่นร้อนกำลังดี มั่วฮูหยินกลั้นหายใจแล้วดื่มรวดเดียวหมด

หลังดื่มหมด ท้องที่ราบเรียบก็นูนขึ้นมาเล็กน้อย ข้างในเต็มไปด้วยยาและอาหาร

“สบายขึ้นมาก ตอนนี้ยังไม่มีความรู้สึกอยากอาเจียน แม่นางซ่งเป็นคนมีความสามารถจริงด้วย ไม่แปลกใจที่เฉิน-ฮูหยินยกยอเพียงนี้ เป็นข้าเองที่จิตใจคับแคบ” พอมั่วฮูหยินดื่มยาไปก็รู้สึกเริ่มมีแรงมากขึ้น

ลุกขึ้นคารวะขออภัยซ่งสือชูอย่างเป็นพิธีการ

หลังขออภัยก็พูดว่า “แม่นางซ่ง ช่วงนี้ต้องระวังนะ ได้ยินมาว่าหลงจู๊อิ่นของโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลในเมืองอำเภอกำลังเพ่งเล็งเจ้าอยู่ เกรงว่าจะลงมือกับเจ้า”

“โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลรึ” ยามนี้เองที่ในหัวนางนึกถึงตอนที่นั่งคุมงานอยู่หน้าร้านหม้อไฟแล้วรู้สึกเหมือนกำลังถูกจ้องมอง

เดิมทีอยากร่วมมือกับโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุดในเมืองถง แต่ในเมื่อโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลไม่ยอมร่วมมือด้วย

เช่นนั้นก็สร้างเรื่องเลยสิ!

พวกการสร้างเรื่องนี้ ผู้ใดกลัวกัน!

ซ่งสือชูมองมั่วฮูหยิน “ข่าวสารนี้มีประโยชน์มาก ขอบใจเจ้าค่ะ!”

“ไม่เป็นไร ก็คือการตอบแทนแล้วกัน” มั่วฮูหยินกล่าวจบก็หาวหวอด รีบบอกลาซ่งสือชู แล้วเดินตามเฉินฮูหยินไปยังเรือนของฉีเซิง

โถงบุปผาเงียบสงัดลง

หยินผิงเท้าเอวแล้วเบิกตาโต “นายหญิง เจ้าโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลนั่นจะทำอะไร! กล้าดีอย่างไรมาใช้เล่ห์เหลี่ยมกับท่าน!”

“เจ้านี่นะ จะโมโหไปไย ถึงฟ้าจะถล่มลงมาก็ยังมีคนที่สูงกว่าช่วยยันไว้ให้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ให้เจ้าไปสู้อยู่แถวหน้าหรอก” เห็นท่าทางโมโหของหยินผิงแล้วซ่งสือชูก็ยิ้มออกมา

ถึงจะมีคนมาหาเรื่องนางก็ไม่ได้ใส่ใจอยู่แล้ว บนโลกใบนี้ไม่มีอะไรที่ราบรื่นหรอก ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องกำจัดขวากหนาม

กลัวหรือไม่

ไม่หรอก ร้านหม้อไฟจะนำเงินและความร่ำรวยมาให้นางอย่างนับไม่หวาดไม่ไหว พวกพริกก็ยังไม่มีความคิดที่จะสอนวิธีปลูกกับผู้อื่นในระยะเวลาอันสั้น

ส่วนจะทำให้หมู่บ้านร่ำรวยขึ้นมาได้อย่างไรนั้น ซ่งสือซูก็มีแนวคิดในหัวแล้ว

ตอนนี้ก็แค่รอพวกซุนกุ้ยกลับมาจากทางใต้ เมื่อถึง-ตอนนั้นค่อยเอามันฝรั่งและข้าวโพดออกมาจากในมิติ ช่วงฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงที่เหมาะแก่การเพาะปลูกพอดี เอาเมล็ดให้ซ่งหลิงเซียงปลูกแล้วบอกนางว่าเอามาจากทางตอนใต้ พอได้ผลผลิตออกมาแล้วก็ค่อยๆ สอนทุกคน

หากเป็นเช่นนั้นก็จะไม่ใช่แค่นางที่ร่ำรวย หมู่บ้านเค่าซานก็จะร่ำรวยด้วย แม้กระทั่งเมืองถงก็จะโด่งดังไปด้วย อาจกลายเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วทั้งต้าอิ้นก็เป็นได้

เมื่อถึงตอนนั้น เมื่อเหล่าบัณฑิตและบรรดาพ่อค้าออกมาท่องเที่ยวก็จะนึกถึงเมืองถงเป็นเมืองแรก

ถูกต้องตามหลักทฤษฎี!

ซ่งสือชูมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

โบร่ว~~

โฮ่ง โฮ่ง!

เสียงเห่าหอนดังขึ้นจากด้านนอก ซ่งสือชูเดินออกจากประตูเรือนก็เห็นหนิวซื่ออยู่ด้านนอก

บนหน้าหนิวซื่อเต็มไปด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย พอเข้าใกล้ซ่งสือชูก็ใช้ระดับเสียงที่คิดไปเองว่าเบาที่สุดพูดว่า “โอ๊ยตายแล้ว นี่แม่เฒ่าเสิ่นเพิ่งตาย เสิ่นเจินจูก็แต่งงานแล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่าแต่งกับผู้ใด”

“แต่งงานแล้วรึ!” ซ่งสือชูตกใจจริง ๆ

เด็กสาวอย่างเสิ่นเจินจูนี่คบหาไม่ได้จริง ๆ สมัยนี้มีธรรมเนียมไว้ทุกข์ หลังบิดามารดาเสียชีวิตสามปีจะห้ามจัดงานมงคลหากรีบเพราะอายุที่ค่อนข้างมาก อย่างน้อยก็ต้องไว้ทุกข์หนึ่งปี

เหตุใดเสิ่นเจินจูถึงได้แต่งงานทันที

“กับผู้ใด” ซ่งสือชูสะกดความตะลึงและชื่นชมในใจลง

“กับหลงจู๊โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลที่แซ่อิ่น หลงจู๊คนนั้นอายุสามสิบแล้ว ลูกก็มีแล้วตั้งสี่ห้าคน ภรรยาเสียไปแล้วสองปี ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงรู้จักกับเสิ่นเจินจูได้ เมื่อครู่นี้เองที่เอาเกี๊ยวแดงมารับคนไปแล้ว เจ้าว่าเรื่องนี้หาดูได้ยากหรือไม่ล่ะ!” หนิวซื่อพูดพลางยักคิ้วหลิ่วตา หนังตาแทบจะร้องงิ้วได้แล้ว

เครื่องหน้าทั้งห้าล้วนกำลังแสดงละคร!

“อิ่นผิงรึ” ซ่งสือชูได้ยินชื่อนี้อีกครั้ง ในใจเริ่มมีความคิดแปลกๆ ขึ้น

“ใช่น่ะสิ หลงจู๊อิ่น เป็นคนร่ำรวยด้วย!” หนิวซื่อพูดด้วยใบหน้าอิจฉา

เห็นสีหน้าของหนิวซื่อแล้วซ่งสือชูก็หมดคำจะพูด “อะไรกัน หม่าล่าทั่งบ้านเจ้ายังได้เงินน้อยอีกหรือ ถึงได้ไปอิจฉาผู้อื่นเขา”

“ก็ไม่หรอก! แหะๆ!” พูดถึงหม่าล่าทั่งแล้วหนิวซื่อก็ยิ้มกว้าง

ความรู้สึกที่ดวงการเงินขึ้นนั้นนางได้สัมผัสแล้ว การค้านี้หากทำไปอีกสักระยะหนึ่งน่าจะหาภรรยาที่ทำงานเก่ง ๆ ให้หวังหลินได้สักคนแล้ว

บทที่ 179 ไหน ๆ ก็มาแล้ว

“ตั้งใจทำละ!” ซ่งสือชูให้กำลังใจเล็กน้อย

เห็นหนิวซื่อดูสดชื่นมากขึ้นทุกวัน แต่ละวันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยเช่นกัน ทำให้ซ่งสือชูรู้สึกสบายใจยิ่ง

หนิวซื่อมองซ่งสือชูแล้วถามว่า “เจ้าปลูกอะไรบนเขาหรือ ปลูกข้าวสาลีและข้าวฟ่างเพิ่มอีกสักหน่อยหรือไม่ พวกเราใช้ชีวิตอยู่ชนบทต้องเก็บข้าวสารไว้ที่บ้านเยอะ ๆ เมื่อข้าวพอกินแล้วถึงจะไม่หวั่นใจ แต่เจ้ากลับปลูกต้นอะไรไม่รู้ตั้งมากมาย หากเจ้าปลูกไม่เป็น เช่นนั้นให้ข้าช่วยดีหรือไม่”

หนิวซื่อรู้ตัวว่าได้รับสิ่งดี ๆ จากซ่งสือชูไปมากมาย จึงรู้สึกผิดในใจ

“ไม่ต้อง ๆ ที่ปลูกบนเขานั่นเป็นสมุนไพร สามารถเอาไปแลกเงินได้เช่นกัน ใช่แล้ว เจ้าวุ่น ๆ กับงานที่โรงปูนอยู่ ฝั่งพี่ใหญ่หวังก็ยุ่งกับการค้าขายในเมือง จะมีเวลาเพาะปลูกหรือ หรือจะเอาที่ดินให้ข้าเช่าดีหรือไม่ ข้าจะปลูกอะไรใหม่ ๆ สักหน่อย”

ซ่งสือชูนึกถึงมันฝรั่งและข้าวโพดที่วางอยู่ในมิติแล้วความ-คิดก็แล่นอย่างรวดเร็วทันที

ปีที่แล้วนางซื้อที่ไว้เพาะปลูกไม่มากนัก ไม่ว่าจะเป็นมันฝรั่งหรือข้าวโพด หากสามารถปลูกได้เยอะ ๆ ย่อมต้องดีกว่าอยู่แล้ว

“อ่า ที่ดินบ้านข้า!” เหมือนว่าหนิวซื่อจะเสียดายอยู่เล็กน้อย

หากอยากได้เนื้อของนาง นางก็อาจยอมให้ได้ แต่ที่ดินก็คือชีวิตนาง คนในหมู่บ้านไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดก็ไม่มีทางจำนำสิ่งที่เป็นพื้นฐานของการใช้ชีวิตไป

สายตาที่มองซ่งสือชูเริ่มเลิ่กลั่ก

“ไม่ได้จะเอาที่ดินของเจ้า ข้าเอามาปลูกแค่ปีเดียว ปลูกเสร็จก็คืนให้เจ้าแล้ว!” มุมปากซ่งสือชูกระตุก ยามนี้เองที่นางได้เจอกับตัวว่าคนสมัยนี้เห็นความสำคัญของที่ดินเพาะปลูกมากเพียงใด

ไม่แปลกใจเลยที่เวลาซื้อที่ดินบนเนินเขาหรือซื้อบ้านล้วนง่ายดาย แต่พออยากซื้อที่ดินไว้เพาะปลูกกลับซื้อไม่ได้สักที ผ่านมาครึ่งปีแล้วยังไม่เจอที่ที่เหมาะเลย

สำหรับคนสมัยนี้ ความสำคัญของที่ดินเพาะปลูกคงสำคัญพอๆ กับไต

นอกจากคนที่สมองมีปัญหาหรือคนที่เจอสถานการณ์เสี่ยงแล้ว คนอื่นจะไม่มีทางขายไตตัวเองแน่นอน

“เช่นนั้น เช่นนั้นก็ได้ เจ้าต้องดูแลที่ดินบ้านข้าดีๆ นะ ต้องใส่ปุ๋ยให้ทันเวลา ต้องถอนหญ้า ต้อง...” หนิวซื่อพูดยาวเหยียด

ราวกับว่าที่ซ่งสือชูยืมนั้นไม่ใช่ที่ดินแต่เป็นบุตรชายสุดที่รักของนาง

ในใจซ่งสือชูก็รู้สึกอับจนวาจาอยู่บ้าง

นางกลับใจยังทันอยู่หรือไม่ นางไม่อยากเช่าที่ดินของหนิวซื่อแล้ว

ฝั่งซ่งรุ่ยเสียงก็มีที่ดินสองไร่ ถึงจะไม่ใช่ที่ดินที่ดีอะไร แต่หากปลูกมันฝรั่งและข้าวโพดก็ไม่จำเป็นต้องใช้ที่ดินดีเพียงนั้นอ้อใช่ สามารถปลูกมันเทศได้ด้วย

มันเทศเป็นอะไรที่ดีมากเลยเชียวละ!

รสชาติหอมหวาน ปลูกง่าย ผลผลิตเยอะ

พวกวันเวลาที่ยากจนที่สุดในยุคหลังๆ นั้นล้วนผ่านมาได้ก็เป็นเพราะมันเทศไม่ใช่หรือ

“ช่างเถอะ ไม่ปลูกแล้ว เจ้าอย่าเจ็บใจเลย!” ซ่งสือชูว่าพลางผลักหนิวซื่อไปข้างนอก

เห็นท่าทางน้ำตาร่วงเฉกเช่นเด็กสาวของหนิวซื่อแล้วนางก็รู้สึกหลอน

หนิวซื่อส่ายหน้ารัวๆ “ไม่ได้ๆ เจ้าต้องปลูกนะ ข้าไม่ใช่พวกที่ไม่รู้จักทดแทนบุญคุณสักหน่อย เมื่อครู่ข้าแค่เสียใจนิดหน่อยและค่อนข้างเป็นห่วงเท่านั้นเอง ตอนนี้หายแล้ว ข้าจะพาเจ้าไปดูที่ดินตอนนี้เลย!”

หนิวซื่อว่าพลางก็พลิกมือกลับมาลากซ่งสือชูออกไป

หยินผิงจับไม้กวาดแล้วกวาดลานเรือนที่ไม่ได้สกปรกและรกนั้นต่อไป

ถึงแม้ว่าในเรือนจะเลี้ยงกระต่ายและไก่ ทว่ากลับไม่ได้รกสกปรกเลยสักนิด ยังสะอาดสะอ้านทุกวัน สัตว์แต่ละตัวในเรือนนั้นราวกับว่ากลายเป็นปีศาจไปหมดแล้ว หากจะขับถ่ายก็จะไปถ่ายยังจุดที่ได้กำหนดไว้

ตอนนี้มีมูลสัตว์ทับถมอยู่ไม่น้อยแล้ว

หากเอาไปใส่ในดินก็จะกลายเป็นปุ๋ยชั้นดี

ซ่งสือชูถูกหนิวซื่อลากไปเดินรอบหมู่บ้าน ที่ดินบ้านหนิวซื่อมีไม่น้อยเลย รวมทั้งสิ้นน่าจะเกือบสิบสองหมู่[5]หากราคาตลาดก็คือหมู่ละห้าตำลึงเงิน รวมทั้งสิ้นก็หกสิบตำลึงเงินแล้ว

ถือว่าไม่น้อยเลยทีเดียว

คนที่มีที่ดินล้วนเป็นคนรวยอย่างลับๆ ทั้งนั้น

[5] หมู่ เป็นหน่วยวัดของจีน 1 หมู่เท่ากับ 166.5 ตารางวา

ไม่เหมือนนางที่พอย้อนเวลามาแล้วมีเพียงบ้านหลังผุพัง จะปลูกผักยังต้องปลูกในบ้าน จุดเริ่มต้นช่างต้อยต่ำยิ่งนัก!

“นังหนูสาม วันนี้ของปีหน้าเจ้าอย่าลืมคืนที่ดินให้ข้านะ” หนิวซื่อพูดแล้วน้ำตาก็คลอเบ้าอีกครั้ง

ซ่งสือชูหมดคำจะเอ่ย นางไม่อยากได้ที่ดินนี่แล้วจริง ๆ นะ แต่หนิวซื่อกลับไม่ให้ความร่วมมือแล้วบังคับให้นางเพาะปลูก ซ่งสือชูลองกะปริมาณเมล็ดต่าง ๆ ในมิติของตน

สุดท้ายจึงขอที่ดินหนิวซื่อมาแค่ห้าหมู่

หนิวซื่อดีใจ ส่วนซ่งสือชูก็พอใจแล้ว

พอกลับถึงบ้าน ซ่งสือชูก็เริ่มนับวันที่ซุนกุ้ยจะกลับมา คนพวกนั้นออกไปตั้งแต่ก่อนปีใหม่ ตอนนี้ก็ควรจะกลับมาได้แล้ว

หลังจากนั้นวันสองวัน

ซุนกุ้ยและคนอื่นก็กลับมาถึง

ซ่งสือชูเข้าไปในเมืองอำเภอ ดูของที่พวกซุนกุ้ยเอากลับมา ไม่เลวเลย มีมะพร้าวเยอะมาก ร้านเค้กเปิดสาขาย่อยทำให้

ต้องใช้มะพร้าวเพิ่มมากขึ้น หากฝั่งซุนกุ้ยเกิดปัญหาเช่นนั้น กิจการร้านเค้กก็จะได้รับผลกระทบด้วยแน่นอน

“เถ้าแก่เนี้ย ครั้งนี้ได้ของหายากกลับมาด้วย ท่านจะดูสักหน่อยหรือไม่” ซุนกุ้ยมายืนข้างซ่งสือชู

หยิบเอาก้อนที่มีกลิ่นเหม็นและมีหนามออกมา

“ท่านลองดูหน่อยว่านี่ใช่ของที่ท่านอยากได้หรือไม่” ซุนกุ้ยบีบจมูกไว้แล้วมองซ่งสือชู

สิ่งนี้ไม่ได้เอากลับมาจากทางใต้ ตอนที่พวกเขาไปถึงเขตหลิ่งหนาน เขตมหาสมุทรฝั่งนั้นมีเรือที่หลงทางแล้วลอยมา

สิ่งที่มีหนามและส่งกลิ่นเหม็นนี่มาจากเรือเหล่านั้น

เดิมทีไม่ได้อยากเอากลับมาเพราะเหม็นเกินไป

แต่ว่าซุนกุ้ยรู้สึกว่าลองดูก็ได้ หากได้ใช้จริง ๆ ล่ะ! เพราะเถ้าแก่เนี้ยเอาแม้กระทั่งของเหลวสีขาวที่กรีดออกมาจากต้นไม้

หากสิ่งนี้ได้ใช้ละก็ นั่นเป็นเงินอีกหลายตำลึงเลยนะ

“...” ทุเรียนรึ

จ้องมองทุเรียนบนพื้นที่ส่งกลิ่นหอม ซ่งสือชูก็แทบจะร้องไห้ออกมา ตั้งแต่นางรู้ตัวว่าตัวเองย้อนเวลามา นางก็ไม่คิดเลยว่าจะได้กินทุเรียนอีก ถึงจะเคยพูดเกริ่นๆ ไปกับซุนกุ้ยแล้วก็ตามเถอะ

แต่ในใจก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากนัก

ผู้ใดจะไปคิดว่าซุนกุ้ยจะเอาทุเรียนกลับมาได้จริงๆ เหมือนชีวิตนางจะมีความสุขขึ้นมาทันที

ซ่งสือชูเปิดทุเรียนบนพื้นออกมาด้วยความดีใจ ถึงเนื้อด้านในจะเสียแล้ว แต่ซ่งสือชูก็ไม่ได้เสียใจอะไร นางคว้านเอาเม็ดทุเรียนออกมาจากเนื้อที่บูดแล้ว

ทุเรียนต้องปลูกในเขตร้อน แต่ในมิตินั้นสามารถทำได้ทุกอย่าง

ไม่ว่าสิ่งใดก็ล้วนปลูกได้ทั้งนั้น!

ซ่งสือชูเอาเมล็ดที่คว้านออกมาห่ออย่างระมัดระวัง หันไปมองซุนกุ้ย “สิ่งนี้ไม่เลวเลย จะมีเงินรางวัลเพิ่มให้เจ้า!”

ซ่งสือชูหันไปดูของอย่างอื่นต่อ แต่ก็ไม่พบอะไรที่น่าดึงดูดเท่าทุเรียนแล้ว

นางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เก็บเมล็ดหน้าตาประหลาดไปอีกเล็กน้อยเอาไว้หลอกคน หลังจากนั้นซ่งสือชูก็เดินไปทางร้านหม้อไฟ หมายจะดูว่าโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลจะทำอะไรกันแน่

เมื่อมาถึงร้านหม้อไฟ ก็พบว่าต่อเติมหน้าร้านจนเสร็จสมบูรณ์หมดแล้ว เดินเข้าไปข้างในก็สะอาดสะอ้าน ห้องโถงก็กว้างขวาง เช่นนี้ตอนยกหม้อก็จะลดอุบัติเหตุได้บ้าง

ส่วนเรื่องคนเยอะแล้วไม่มีที่นั่ง ไม่มีก็ไม่มีสิ! มาช้าก็ค่อยๆ ต่อแถวไป ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางเพิ่มโต๊ะหรอก อาคารทำมาจากไม้ ปลอดโปร่งหน่อยจะปลอดภัยกว่า

“เถ้าแก่เนี้ยซ่ง ท่านลองตรวจสอบสักหน่อย” ช่างเห็นซ่งสือชูเดินมาก็ยิ้มแป้นให้

ซ่งสือชูมองสำรวจอาคารที่เปลี่ยนเสารับน้ำหนักและบันไดที่กว้างขวางมั่นคงกว่าเดิม สุดท้ายก็เดินไปทางห้องครัว

วัตถุดิบที่ใช้ในหม้อไฟนั้นต้องพิถีพิถันมาก ทั้งเนื้อวัว ไขมันวัวล้วนเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ แต่สมัยนี้แค่จะเชือดวัวสักตัวยังต้องผ่านการอนุมัติจากทางการ ไม่ง่ายเลย

ดังนั้นน้ำแกงก็ต้องเปลี่ยน! ไม่ว่าอย่างไรคนสมัยนี้ก็ไม่เคยกินหม้อไฟไขมันวัว ถ้าเปลี่ยนเป็นหม้อไฟปกติก็คงไม่มีผู้ใดกลัวจนหนีหายไป

ซ่งสือชูพอใจกับการต่อเติมมาก นางเดินออกมาจากข้างใน

ยืนมองโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

การนั่งรอไม่ใช่สไตล์ของนาง ไหนๆ ก็มาแล้ว ต้องเข้าไปดูสักหน่อย

บทที่ 180 ไม่เป็นไร ไม่ต้องขอบคุณ

หากโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลนี้ประสงค์ร้ายจริงๆ เช่นนั้นนางก็จะเปิดโรงเตี๊ยมเฟิงถิงไว้ตรงข้ามพวกเขา เพิ่มของกินอร่อย ของเล่นต่างๆ เพื่อดึงดูดลูกค้าก็ดีเช่นกัน

หากความประสงค์ร้ายของโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลนี้เป็นสิ่งที่นางรู้สึกไปเอง เช่นนั้นก็ถือเสียว่ามีสหายร่วมทางเพิ่มขึ้นอีกคนแล้วกัน นางไม่มีทางทำลายกิจการของผู้อื่นแน่นอน

ซ่งสือชูเดินไปใกล้โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล

ทันใดนั้นเท้าที่กำลังจะก้าวก็ชะงัก

สายตามองไปยังขอทานที่อยู่หน้าประตู นางค่อยๆ เดินไปหา

ซ่งสือชูมองไปหลายหน พอมั่นใจแล้วว่าเป็นคนรู้จักจึงยื่นเท้าไปเตะ "โจวอานรึ"

"ไม่ ไม่ใช่ข้า ข้าไม่ใช่!" โจวอานดีดตัวขึ้นมาแล้วรีบวิ่งหนีไปไกล ไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้าซ่งสือชูตรงๆ ด้วยซ้ำ

เขาไม่รู้ว่าเหตุใดวันนี้ซ่งสือชูถึงมาทางนี้ เป็นเพราะหลงจู๊อิ่นเชิญมา หรือเพราะพบว่าเขาเป็นคนบอกข่าว แต่ไม่ว่าอย่างไร เขาก็อยู่เมืองถงนี้ต่อไม่ได้อีกแล้ว

คำโบราณว่าไว้ว่าต้นไม้ย้ายแล้วตาย ส่วนคนย้ายแล้วรอด เมืองถงไม่มีที่สำหรับเขาอีกต่อไปแล้ว

มิสู้ไปใช้ชีวิตที่เมืองหลวงดีกว่า

คิดแล้วก็ทำทันที เขาคลำหาใบยืนยันตัวตนออกมา ลองกะปริมาณเงินที่ได้มาจากหลงจู๊อิ่นแล้วหรี่ตาลง จากนั้นก็เดินไปทางบ้านฟางหยวน

ตอนนี้โจวหรูกำลังตั้งครรภ์ รายได้แต่ละเดือนของฟางหยวนก็ไม่น้อย

ไปเมืองหลวงแล้วไม่มีเงินจะทำเช่นไร

โจวอานอาศัยช่วงที่ครอบครัวฟางหยวนไม่ทันสังเกตแอบเข้าไปในห้องของโจวหรู มือข้างหนึ่งบีบคอโจวหรูเอาไว้ “หากยังอยากมีชีวิตอยู่ก็เอาเงินมาให้หมด”

“...พี่ พี่ เจ้าคือโจวอาน ข้าเป็นน้องสาวของเจ้า”

“อย่าปากมาก ข้าจะเอาเงิน” มืออีกข้างของโจวอานจิ้มลงบนท้องที่ป่องนูนของโจวหรู หน้านางถอดสีทันที

เหงื่อผุดออกมาเต็มหน้าผาก

ท้องของคนที่ตั้งครรภ์จะมาจิ้มมั่ว ๆ ส่งเดชได้อย่างไร เหตุผลที่ตอนนี้นางสามารถใช้ชีวิตได้อย่างราบรื่นไม่ได้เป็นเพราะนางยังเยาว์วัยหรืองามสะพรั่ง แต่เป็นเพราะในท้องมีลูกของฟางหยวน

หากเกิดอะไรขึ้นกับลูกคนนี้ แล้วชีวิตหลังจากนี้ของนางยังจะดีอยู่อีกหรือ

เมื่อเอามาเปรียบเทียบกันแล้ว เงินก็ไม่ได้มีค่าอะไรเลย

แต่นางเป็นเพียงสตรีคนหนึ่ง ไม่ใช่ภรรยา เป็นแค่อนุที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงอะไร ในมือจะมีเงินเท่าใดกันเชียว นางเอาทั้งหมดออกมาแล้วยื่นให้โจวอาน “ข้าไม่มีแล้ว ไม่มีแล้วจริงๆ”

โจวอานหัวเราะในลำคอ ผลักโจวหรูไปด้านหลังทีหนึ่ง แล้วเขาก็จากไป

ไปซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปราคาถูกมาชุดหนึ่ง และยังซื้อแผนที่มาด้วยแผ่นหนึ่ง หลังจากนั้นก็เดินไปทางถนนสายหลักที่มุ่งไปยังเมืองหลวง

แต่ว่า...

ช่วงนี้ไม่ใช่ยุคสมัยที่สงบสุขอะไร

เดินไปได้ครึ่งทางก็เจอโจรปล้น เสื้อบนตัวโจวอานถูกแย่งเงินในมือก็ถูกแย่งไปจนหมดสิ้น ทั้งตัวเหลือแค่ใบยืนยันตัวตนกับแผนที่หนึ่งแผ่น

เขาจึงต้องเริ่มใช้ชีวิตขอทานอีกครั้ง

อีกด้านหนึ่ง

ซ่งสือชูเดินไปถึงโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล หลงจู๊อิ่นได้รับข่าวสารตั้งแต่แรกแล้ว

เขาเดินลงไปพร้อมรอยยิ้ม “เถ้าแก่เนี้ยซ่งมาเยือนช่างเป็นเกียรติยิ่งนัก มีอะไรอยากกินก็บอกมาได้เลย จากความสัมพันธ์ของเราแล้ว มื้อนี้ไม่คิดเงินดีหรือไม่”

“พวกเรามีความสัมพันธ์กันหรือ เจ้าอย่าได้พูดจาส่งเดช แต่ในเมื่อเจ้าบอกแล้วว่าจะเลี้ยง เช่นนั้นข้าก็จะเต็มที่เลยแล้วกัน ปลิงทะเล หอยเป๋าฮื้อ รังนก หูฉลามต่าง ๆ เอามาให้หมดเลย” ซ่งสือชูยืนอยู่ในโถงครู่เดียวก็กะปริมาณแขกของโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลได้เกือบหมดแล้ว สำหรับหน้าที่อิ่นผิงอุตส่าห์ยื่นมาถึงที่อย่าได้ทิ้งโดยเปล่าประโยชน์

ครั้นนางพูดจบ สีหน้าของอิ่นผิงก็เปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำในบัดดล

คนมาทำการค้าจะพูดเช่นนี้ได้อย่างไร

ในเมื่อไม่มีความสัมพันธ์อะไรแล้วยังจะสั่งของแพงพวกนี้อีก

เป็นของหายากด้วยนะ!

คู่ควรหรือไร

ในใจคิดเช่นนี้ ทว่าอิ่นผิงคิดว่าความฉลาดทางสติปัญญาของตนค่อนข้างสูง จะไม่จัดการนางอย่างตรง ๆ

“เช่นนั้นท่านนั่งเลย ประเดี๋ยวข้าจะไปดูที่ห้องครัวแล้วเอาของอร่อยมาให้เถ้าแก่เนี้ยซ่ง” อิ่นผิงพูดจบก็เดินไปทางห้องครัว

ปลิงทะเล หอยเป๋าฮื้อรึ คิดมากไปแล้ว แค่ทำหอยพัดให้ก็ถือว่าเขาใจกว้างมากแล้ว รังนกรึ ลองวุ้นเส้นสักหน่อยหรือไม่ ส่วนอย่างอื่น ต่างก็ว่ากันว่าของแพง ๆ ล้วนหาตัวแทนมาใช้ในการหลอกคนมีเงินได้...

อิ่นผิงยิ้มร้าย

ซ่งสือชูก็ไม่ได้นิ่งเฉย นางเรียกเด็กข้างนอกมาคนหนึ่ง แล้วซื้อซาลาเปาไส้หมูให้ ให้เด็กน้อยช่วยไปที่สถานเสริมความงามหญิงที่มีชาติตระกูลของเฉินฮูหยินหน่อย

เด็กน้อยก็ทำงานได้เป็นอย่างดี

ไม่นานนักเฉินฮูหยินกับสตรีที่มีฐานะร่ำรวยสูงส่งอีกสองคนก็มาที่โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล

พอเห็นซ่งสือชู เฉินฮูหยินก็นั่งลงอย่างเคยชิน แล้วยังแนะนำคนที่พามาให้ซ่งสือชูได้รู้จัก

ชี้หญิงคนที่ดูมีฐานะและใส่ชุดสีส้ม “นี่คือเย่ว์ฮูหยินที่มาจากเมืองมณฑล ที่บ้านทำกิจการผ้าไหม และขยายกิจการไปจนถึงเมืองหลวงแล้ว”

พูดจบก็ชี้หญิงที่ผอมเพรียว “นี่คือจ้งฮูหยินจากเมืองมณฑล ที่บ้านมารดาทำกิจการเกี่ยวกับยาและสมุนไพร บ้านสามีคือตระกูลชุยที่เก่าแก่”

เฉินฮูหยินแนะนำทั้งสองเสร็จก็แนะนำซ่งสือชูให้ฮูหยินทั้งสอง “ซ่งสือชู สหายข้าเอง เป็นเจ้าของร้านเค้ก สถานเสริมความงามโยคะก็มีนางเป็นผู้นำในการจัดตั้ง”

ทั้งสี่คนนั่งสนทนาสรวลเสเฮฮากันไปเรื่อยๆ

หากพูดถึงแผนและเล่ห์กลในบ้านต่างๆ ซ่งสือชูอาจต้องไปเรียนรู้เพิ่มเติม

แต่การที่สตรีที่ไม่รู้จักกันสองคนมาจากเมืองมณฑลแล้วมาที่เมืองถง มิหนำซ้ำเป้าหมายยังเป็นสถานเสริมความงามของเฉินฮูหยิน จุดประสงค์จะเป็นอะไรไปได้

ก็คาดว่าคงจะเป็นโยคะ

โยคะสามารถช่วยปรับรูปร่างให้สามารถคุ้นชินกับท่าทางมากมายได้

แน่นอนว่าเมื่ออยู่ข้างนอก เรื่องมีลูกต่าง ๆ จะพูดตรง ๆ ไม่ได้ พูดอย่างอ้อมค้อมถึงเรื่องบำรุงผิวและลดน้ำหนัก

เหตุผลเหล่านี้ซ่งสือชูรู้และเข้าใจอย่างยิ่ง

ทั้งสี่คนพูดคุยอย่างออกรสออกชาติ

หลงจู๊อิ่นที่อยู่ในครัวก็นำเสี่ยวเอ้อร์ยกอาหารที่ไม่ได้คุณภาพขึ้นมาพอดี เห็นว่านั่งด้วยกันทั้งสี่คน

เมื่อเข้าใกล้ก็พบว่าเฉินฮูหยินก็อยู่

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกเวียนหัวขึ้นมา!

เฉินฮูหยินเป็นฮูหยินของนายอำเภอ ปกติต้องได้กินรังนกและหูฉลามบ่อยๆ แน่นอน

ของปลอมนี่หากเข้าปากเฉินฮูหยินแล้วละก็ ชื่อเสียงของโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลต้องจบแน่นอน

“เอาลงไปๆ เปลี่ยนเอาอีกอันขึ้นมา!” อิ่นผิงหงุดหงิดจนโมโหและจ้องมองซ่งสือชูด้วยไฟโทสะ

คล้ายว่าจะสัมผัสถึงสายตาของอิ่นผิง ซ่งสือชูหันกลับมาอย่างรวดเร็ว และเห็นตอนที่อิ่นผิงกำลังสั่งเสี่ยวเอ้อร์ในร้านพอดี “ขึ้นมาสักทีนะ สหายของข้ารอจนเบื่อแล้ว เหตุใดเดินไปทางตรงข้ามล่ะ รีบมาสิ!”

สายตาของซ่งสือชูกวาดผ่านใบหน้าของอิ่นผิง สุดท้ายก็ไปหยุดลงที่เสี่ยวเอ้อร์ที่ถือถาดอยู่

เสี่ยวเอ้อร์ลนลานทันที เขาก็ไม่เคยเจอสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน

รีบมองไปทางอิ่นผิง “หลงจู๊ นี่ นี่...”

“นี่อะไร เหตุใดถึงซุ่มซ่ามเพียงนี้ รีบยกไปให้แขกสิ” อิ่นผิงด่าเสี่ยวเอ้อร์เล็กน้อย เสี่ยวเอ้อร์ก็รีบเดินไปทางซ่งสือชูทันที

อิ่นผิงไม่กล้าทำลายชื่อเสียงของโรงเตี๊ยมของตน

ถึงจะไม่รู้ว่าคนที่นั่งโต๊ะเดียวกับเฉินฮูหยินเป็นผู้ใด แต่ดูจากการแต่งกายและเสื้อผ้าที่สวมใส่แล้ว ไม่เหมือนคนรวยที่ชอบใส่ทองกับเงินบนตัว แต่แค่กำไลวงหนึ่งหรือเครื่องประดับชิ้นหนึ่งก็มีราคาแพงมากแล้ว หากสามารถสวมใส่ของพวกนี้ออกมาได้ที่บ้านก็คงไม่ได้แย่มากนัก

เขายื่นขาออกไปขัดขาของเสี่ยวเอ้อร์

เขายอมให้แขกไม่ได้กินก็ยังดีกว่าทำลายชื่อเสียงของโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล

เสี่ยวเอ้อร์ที่กำลังเดินพอทรงตัวไม่อยู่ก็ทำถาดในมือเอนเอียง

ซ่งสือชูกลับรวดเร็วมาก หมุนตัววองไวอย่างเหลือเชื่อราวกับลูกข่าง ยื่นมือไปรับถาดเอาไว้แล้วมองอิ่นผิงอย่างท้าทาย ใน

ปากก็เอ่ยคำพูดยั่วโมโหคนจนตายก็ไม่เสียดายชีวิต “ไม่เป็นไร ไม่ต้องขอบคุณ!”

...อิ่นผิง!

ผู้ใดอยากขอบคุณเจ้ากัน!

บทที่ 181 เกิดเรื่อง

อิ่นผิงจ้องมองอาหารที่วางเรียงเต็มโต๊ะ

มองเฉินฮูหยินหยิบตะเกียบขึ้นมา ริมฝีปากสั่นเล็กน้อย แล้วเริ่มคิดในใจว่าจะให้ผู้ใดมาเป็นแพะรับบาปดี

“ชื่อเสียงของโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลไม่เลวเลย ข้าตั้งใจสั่งโสมเขากวางอ่อน รังนก และหูฉลามของที่นี่ ลองชิมเร็ว” ซ่งสือชูว่าพลาง สายตาก็กวาดผ่านใบหน้าของอิ่นผิง

นางเหลือบมองใบหน้าแก่ๆ ของอิ่นผิงที่กำลังกระตุก

รู้สึกสะใจนัก

“เช่นนั้นต้องลองชิมดู...” เย่ว์ฮูหยินรับรู้ได้ถึงสีหน้าที่ผิดปกติของอิ่นผิง ถือตะเกียบแล้วเขี่ยอาหารในจานไปมา

สุดท้ายก็ไม่ได้เอาเข้าปาก

คุณภาพของอาหารในจานนั้นแค่ดูก็แล้วรู้เลยว่าไม่ได้ดีอะไร มากินที่นี่ก็เพื่อบำรุงร่างกาย หากกินอะไรไปแล้วทำให้ร่างกายแย่ลงกว่าเดิม ทีนี้จะไปร้องไห้กับผู้ใดล่ะ

อิ่นผิงถอนหายใจออกเบาๆ ตอนนั้นเองที่จังฮูหยินหยิบตะเกียบขึ้นมาเขี่ยด้วย อิ่นผิงที่เพิ่งเบาใจได้ก็เริ่มหวาดหวั่นอีกครั้ง ราวกับผีที่อดตายแล้วเห็นอาหาร เขาเบิกตากว้างจ้องเขม็ง

ถึงขั้นได้ยินเสียงหัวใจตนเองที่กำลังเต้นอยู่

จังฮูหยินวางตะเกียบลง “ช่างเถอะ ไม่กินแล้ว หลงจู๊โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลนี้ย่ำแย่ลงเรื่อยๆ แล้วนะ ยามลูกค้ากำลังกินข้าวก็มาจ้องเช่นนี้ ไร้มารยาทยิ่ง”

จังฮูหยินพูดพลางลุกขึ้นยืน

เฉินฮูหยินและเย่ว์ฮูหยินหัวเราะขบขันเล็กน้อยแล้วลุกตามจังฮูหยินไป

ซ่งสือชูไปส่งทั้งสามคนเสร็จก็กลับมาที่เดิม กวักมือเรียกอิ่นผิงเล็กน้อย “เงินรางวัล!” พูดจบก็เห็นสีหน้าของอิ่นผิงที่เปลี่ยนแปลงไป

เห็นอิ่นผิงมีความสามารถแค่นี้ ซ่งสือชูก็ยักไหล่แล้วเดินออกไป

คนเช่นนี้ปกติแล้วนางไม่คิดจะมองด้วยซ้ำ ไม่มีผลกระทบต่อนางเลยสักนิด...

เดินออกมาได้เพียงสองก้าว ก็มีเสียงที่คุ้นเคยดังมาด้านหลัง “หยุด!”

ซ่งสือชูหันกลับไปเห็นเสิ่นเจินจูในชุดหญิงที่ออกเรือนแล้ว

หน้าผากมีเครื่องประดับสีชมพู ที่หูเป็นต่างหูไข่มุกแบบเรียบง่าย มวยผมแล้วปักด้วยปิ่นสีเรียบ ดูแล้วก็สง่างามอยู่บ้าง

ผู้อื่นสั่งให้หยุดนางก็ต้องหยุดหรือ เป็นไปได้หรือ

ซ่งสือชูเดินออกไปข้างนอกต่อ

เสิ่นเจินจูสาวเท้าอย่างรวดเร็วไปขวางทางซ่งสือชูไว้

“คำพูดข้าเมื่อสักครู่เจ้าไม่ได้ยินรึ” สีหน้าเสิ่นเจินจูถมึงทึง

สุดท้ายก็คือคนที่เคยฆ่าคน นิสัยเปลี่ยนไปราวกับพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน ถึงจะรู้ว่านางมีหลักฐานบางส่วนในมือก็ยังจะรั้นอยู่ ซ่งสือชูหันกลับมา “เจ้าสำคัญด้วยหรือ!”

นางวางมือลงบนไหล่ของเสิ่นเจินจู แล้วออกแรงยกเบา ๆ ก็สามารถยกคนขึ้นมาได้

จากนั้นก็โยนไปทางโรงเตี๊ยม เสิ่นเจินจูที่แต่งกายสง่างามเรียบร้อยก็ลงไปนอนอยู่บนพื้นแล้ว

ซ่งสือชูหันหลังเดินจากไป

เสิ่นเจินจูจ้องมองแผ่นหลังของซ่งสือชู กัดฟันกรอดจนฟันแทบแหลก

ตอนนี้นางเป็นภรรยาของหลงจู๋โรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล ไม่ต่างกับซ่งสือชูมากนัก ซ่งสือชูก็แค่มีร้านเค้ก มีสิทธิ์อะไรมาอวดดีและทำให้ฮูหยินของนายอำเภอยอมรับ

มีสิทธิ์อะไร!

เสิ่นเจินจูกำลังโมโหกับความอยุติธรรม!

เบื้องหน้าพลันมีเงาคนปรากฏสู่สายตา ครั้นเงยหน้าไปมองก็สบเข้ากับสายตาเย็นชาของอิ่นผิง หลังจากนั้นก็มีเสียง 'เผียะ' หน้าของเสิ่นเจินจูถูกฟาดด้วยฝ่ามือใหญ่ข้างนั้น

รูม่านตาขยายกว้างและจ้องอิ่นผิงอย่างเหลือเชื่อ “เจ้า เจ้ากล้าดีอย่างไร ข้าเป็นน้องสาวของจวี่เหรินนะ ไอ้คนชั่ว”

เสิ่นเจินจูลุกขึ้นมาแล้วกระโดดขี่ร่างอิ่นผิงทันที

...

คนที่กำลังกินข้าวในห้องโถงของโรงเตี๊ยมได้ชมฉากสนุกรู้สึกให้เบิกบานใจนัก

กินข้าวไปด้วยมีงิ้วให้ดูไปด้วย ผู้ใดจะไม่ชอบกัน

ซ่งสือชูกลับมายังร้านหม้อไฟและเริ่มรับสมัครคนงาน งานในร้านค่อนข้างต้องใช้แรงเยอะ ต่างกับร้านเค้กโดยสิ้นเชิง ครั้งนี้ซ่งสือชูสามารถเล็งหาผู้ช่วยจากชายหนุ่มในหมู่บ้านที่ยังไม่มีภรรยา

ในใจชายหนุ่มล้วนมีเป้าหมายที่ชัดเจน พวกเขารู้ว่าตนต้องการสิ่งใด

จะค่อนข้างขยันและสอนงานได้ง่าย

นางหยิบกุญแจแล้วเดินกลับหมู่บ้านเค่าซานไป ให้หยินผิงจัดการเรื่องตามหาคนงานที่เหมาะสม เมื่อซ่งสือชูกลับถึงห้องนอน ก็ปิดประตูแล้วรีบเข้าไปในมิติของตนทันที

ปลูกเมล็ดทุเรียนลงบนพื้นแล้วรดน้ำเล็กน้อย

มองมันสำปะหลัง พริกและมะพร้าวมากมายในมิติ...

ในมิติมีทุกอย่าง ขาดเพียงแค่วิธีที่จะเอาสิ่งเหล่านี้ออกไปอย่างเปิดเผย

เอามันฝรั่ง มันเทศ และข้าวโพดในบ้านไผ่ออกมา ถึงจะไม่เยอะมาก แต่ละอย่างหนักเพียงยี่สิบสามสิบชั่งเท่านั้น ไม่รู้เหมือนกันว่าจะปลูกออกมาได้เท่าไร

ถือของออกจากในมิติ แล้วเปิดประตูออกไปด้านนอก

ครั้นเงยหน้าขึ้นก็เห็นกู้จิ่งหยวนยืนอยู่ด้านนอก

แววตาของซ่งสือชูเกรี้ยวกราดทันที ในหัวมีความคิดอยากฆ่าคนปิดปากขึ้นมาเป็นอันดับแรก

“เจ้ามาพอดีเลย มีเรื่องอยากจะถามเจ้าน่ะ” กู้จิ่งหยวนว่า พลางหายใจเข้าไปทีหนึ่ง สายตาที่มองซ่งสือชูก็เปลี่ยนไป “กลิ่นบนตัวเจ้านี้เป็นกลิ่นอะไร”

“...” เพิ่งออกจากมิติ กลิ่นพิเศษนั้นจึงยังไม่จางหายไป สุนัขที่ล่ามไว้ที่ลานยังไม่ได้กลิ่นอะไร แต่กู้จิ่งหยวนกลับท้วงทัก

“เจ้าเพิ่งมาถึงหรือ” ซ่งสือชูถาม

กู้จิ่งหยวนพยักหน้า “ที่สถานศึกษาเกิดเรื่องเล็กน้อย! ข้าไม่สะดวกจะจัดการ เจ้าไป...”

ซ่งสือชูเดินไปยังสถานศึกษา

กู้จิ่งหยวนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่สถานศึกษาให้นางฟัง “มีหญิงสาวคนหนึ่งถูกชายสามคนลากไปในห้องปลดทุกข์แล้วถอดเสื้อออก วันนี้เฉินฮูหยินไม่มา ข้าให้ชิงชิงเฝ้านางไว้เผื่อจะเกิดอะไรขึ้น”

“ใช้ความรุนแรงในสถานศึกษารึ” ซ่งสือชูรู้สึกอึดอัดในใจ

หากไม่มีเรื่องนี้ ห้องเรียนหญิงปีหน้าจะต้องมีคนมาเรียนเพิ่มแน่นอน แต่หากเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นก็ไม่แน่แล้ว

ทั้งสองรีบเดินไปยังสถานศึกษา

ซ่งสือชูพบว่าคนที่ถูกกระชากเสื้อคือบุตรสาวคนโตของหัวหน้าหมู่บ้าน

อายุสิบสี่ปีแล้ว เป็นหญิงสาวที่โตแล้ว

รู้ถูกรู้ผิดและรู้เรื่องชื่อเสียงแล้วเช่นกัน

หากจัดการได้ไม่ดี แค่นึกถึงผลที่จะตามมา เส้นเลือดบนหน้าผากซ่งสือชูก็เต้นตุบ ๆ

รีบเดินไปยังสถานศึกษา หลานสาวของหัวหน้าหมู่บ้านจ้าวเสวี่ยเจียว ก็ถูกส่งตัวไปไว้ที่ห้องพักของกู้จิ่งหยวนแล้ว เสื้อผ้ายับยู่ยี่ บนศีรษะยังมีเศษหญ้าติดอยู่ กำลังขยุ้มเสื้อผ้าตนเองแน่น

ดวงตาแดงก่ำ ริมฝีปากมีคราบเลือดติดอยู่!

หลบอยู่ตรงมุมด้วยความหวาดกลัว

ซ่งชิงชิงที่เห็นซ่งสือชูเดินมาก็รีบลุกขึ้น “ท่านน้า!”

“เจ้าออกไปก่อน เดี๋ยวข้าจัดการตรงนี้เอง” ซ่งสือชูโบกมือ ซ่งชิงชิงก็ออกไปข้างนอกอย่างว่าง่าย และยังปิดประตูให้อีกด้วย

ในห้องเหลือเพียงซ่งสือชูกับจ้าวเสวี่ยเจียว

กู้จิ่งหยวนยืนอยู่ด้านนอก สายตาจับจ้องไปทางเด็กชายทั้งสามคนที่ยืนอยู่ในลาน เด็กที่เล็กที่สุดอายุเก้าขวบ คนที่โตสุดอายุสิบสองปี หลายคนนี้ไม่รู้ตัวเลยว่าตนทำสิ่งใดลงไป จึงขนลุกเพราะถูกกู้จิ่งหยวนจ้องมอง

“ที่ออกมาเปิดเผยโฉมหน้าเรียนหนังสือ ก็เพื่อให้พวกเราดู ให้พวกเราเล่นทั้งนั้น จำเป็นต้องเล่นใหญ่เพียงนี้ด้วยหรือ!” เด็กหนุ่มอายุสิบสองปีพึมพำเสียงเบา

“รนหาที่ตาย!” กู้จิ่งหยวนจ้องเขาเขม็ง น้ำเสียงเย็นเยียบ สายตาเย็นชานั้นเจือเพลิงโทสะ

สำหรับกู้จิ่งหยวนแล้ว เด็กผู้ชายในห้องเรียนนั้นล้วนเป็นเขาที่สอนมา ถึงเวลาที่สอนจะยังไม่ถึงเดือน ไม่อาจปรับเปลี่ยนนิสัยได้ แต่ยามนี้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น เขาย่อมมีส่วนต้อง

รับผิดชอบที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นถึงอาจารย์ แต่ไม่ได้อบรมอย่างเข้มงวด

สายตากวาดผ่านมือและดวงตาของเด็กพวกนั้น คนที่ลงมือก็ตัดมือทิ้ง! คนที่ใช้สายตามองก็ควักลูกตาออกมา!

บทที่ 182 แก้แค้น

ในห้อง

ซ่งสือชูนั่งอยู่ข้างจ้าวเสวี่ยเจียว รอจนจ้าวเสวี่ยเจียวร้องไห้จนหมดแรงแล้ว จึงถามพร้อมรอยยิ้มว่า “ไม่อยากมีชีวิตต่อไปแล้วใช่หรือไม่”

พอซ่งสือชูเริ่มพูด น้ำตาที่เพิ่งเหือดแห้งไปของจ้าวเสวี่ยเจียวก็พรั่งพรูออกมาอีกครั้ง

ผ่านไปค่อนข้างนาน ตาทั้งสองข้างของจ้าวเสวี่ยเจียวก็บวมแดงราวกับผลเหอเถา ในตายังรื้นด้วยน้ำตา

ซ่งสือชูถามอีกครั้ง “รู้สึกว่าไม่มีหน้ากลับบ้านแล้วใช่หรือไม่ ไม่รู้จะไปสู้หน้าบิดามารดาอย่างไรใช่หรือไม่”

จ้าวเสวี่ยเจียวหยุดคำพูดของซ่งสือชูลง รู้สึกเจ็บปวดในใจจมูกแสบร้อน แล้วน้ำตาก็คลอเบ้าอีกครั้ง!

ซ่งสือชูจ้องมองจ้าวเสวี่ยเจียวด้วยรอยยิ้ม

กระทั่งหากว่าจ้าวเสวี่ยเจียวยังจะร้องไห้ต่อไปอีก ดวงตาอาจบาดเจ็บได้ นางถึงเริ่มปลอบอย่างจริงจัง “รู้จักข้าหรือไม่”

“พี่ พี่สาวสามบ้านตระกูลซ่ง” เสียงของจ้าวเสวี่ยเจียวแหบแห้งเล็กน้อย แต่กลับน่าฟังอย่างประหลาด หากอยู่ยุคหลัง ๆ ละก็ ต้องเหมาะกับอาชีพนักพากย์แน่นอน

แต่น่าเสียดายที่เกิดผิดยุคสมัย

“รู้เรื่องที่ข้าเคยพบเจอเมื่อตอนยังเป็นเด็กสาวหรือไม่” ซ่งสือชูรู้ว่าสถานการณ์เช่นนี้การพูดโน้มน้าวเรื่อย ๆ ไม่ได้ผลแน่นอน

นั่นธรรมดาเกินไป และไม่มีความน่าเชื่อถือ

สิ่งที่ต้องการตอนนี้คือการเปรียบเทียบความน่าสงสารกัน

เมื่อคนที่ท้อใจเห็นว่ามีคนแย่กว่าตนและยากลำบากกว่าตน คนผู้นั้นก็จะค่อย ๆ ออกจากจุดที่ทำให้เสียใจอย่างยิ่งยวด

จ้าวเสวี่ยเจียวพยักหน้าช้า ๆ ด้วยความสงสัย

ซ่งสือชูยิ้ม “คนที่ทำเรื่องชั่วช้านั้น ไม่ใช่เจ้าสักหน่อย เจ้าจะกลัวไย ข้าก็ยังมีชีวิตอยู่อย่างสวยงามและถูกคนส่วนมากอิจฉาริษยา ฉะนั้นแล้วเหตุใดเจ้าถึงยังอยากจบชีวิตทั้ง ๆ ที่คนที่ควรไปตายคือพวกที่ไม่เคยได้รับการสั่งสอนพวกนั้น”

“แต่ว่าพวกเขาเป็นบุรุษ ข้าเป็นสตรี อายุข้าถึงวัยที่ควรจะแต่งงานแล้ว แต่ที่ไม่ได้หมั้นสักทีเป็นเพราะท่านปู่คิดว่าข้าจะได้เจอคนที่ดีกว่า หลังจากเรื่องนี้ ท่านปู่จะต้องอายจนเงยหัวไม่ขึ้นแน่ ๆ บิดามารดาก็จะเสียใจ ไม่แน่อาจส่งผลต่อการออกเรือนของน้องสาวทั้งหลายด้วย”

จ้าวเสวี่ยเจียวพูดจามีเหตุผลชัดเจน

พูดเรื่องที่ตนเองกลัวและหวาดหวั่นมากที่สุดออกมาจนหมด

ถึงขั้นยังรู้ว่าที่ตนประสบความยากลำบากเช่นนี้ก็เป็นเพราะนางไม่ใช่บุรุษ

“เช่นนั้นเจ้าคิดว่าหากเจ้าตายแล้ว ผู้ใดจะเสียใจมากที่สุด” ซ่งสือชูตามน้ำไปกับความคิดของจ้าวเสวี่ยเจียว

ดวงตาของจ้าวเสวี่ยเจียวเริ่มแดงเรื่อ

ซ่งสือชูยื่นผ้าเช็ดหน้าของตนให้นาง “เป็นบิดามารดาของเจ้า ท่านของปู่เจ้า เหตุผลที่พวกเขาส่งเจ้ามาที่นี่เพราะอยากให้เจ้ามีอนาคตที่ดี มีต้นทุนในการดำรงชีวิตต่อไป ไม่มีผู้ใดอยากเจอเรื่องเช่นนี้หรอก หากกังวลว่าจะได้แต่งกับคนที่ไม่ดี เช่นนั้นข้าจะรับประกันให้เอง เพียงแค่เจ้าโดดเด่นมากพอ คนตระกูลดีๆ ที่ซ่งซูซูสามารถแต่งด้วยได้ ข้าก็สามารถช่วยให้เจ้าได้แต่งงานกับคนฐานะเช่นนั้นได้เช่นกัน เป็นอย่างไร”

“แต่ว่า คนเช่นข้า...อีกฝ่ายจะไม่รังเกียจหรือ” แววตาจ้าวเสวี่ยเจียวเคว้งคว้าง

ถูกเด็กผู้ชายหลายคนลากไปห้องปลดทุกข์ชาย ซ้ำยังลงมือลูบไล้ร่างนางอีก หากไม่ใช่ซ่งปินที่เรียกอาจารย์มา นางก็คงจะเสียความบริสุทธิ์และถูกทำร้ายไปแล้ว

พอนึกย้อนกลับไป ในใจก็เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

เป็นนานกว่าจะตื่นจากความคิดนี้และสบเข้ากับแววตาใสกระจ่างของซ่งสือชู

พอนึกถึงสิ่งที่ซ่งสือชูเคยเจอ ทั้งตั้งครรภ์ก่อนแต่ง ถูกไล่ออกจากบ้านคนเดียว พบเจอกับคำติฉินของคนทั้งหมู่บ้าน ความลำเค็ญในการใช้ชีวิตยิ่งไม่ต้องพูดถึง

เมื่อเทียบกับซ่งสือชูแล้ว จ้าวเสวี่ยเจียวก็รู้สึกว่าตนเอะอะและค่อนข้างไร้เหตุผลอยู่บ้าง แต่ว่านางต้องทำอย่างไรถึงจะเติบโตขึ้นมาได้ล่ะ

“ไม่เชื่อใจข้าหรือ เด็กโง่ เจ้าเป็นคนบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ใด จิตใจใสสะอาด ในเมื่อเจ้าดีถึงเพียงนี้แล้วจะกลัวทำไมว่าจะไม่มีอนาคตที่ดี คนที่ผิดเป็นพวกเขาไม่ใช่เจ้า พวกเขาต้องได้รับบทลงโทษ”

ซ่งสือชูโอบจ้าวเสวี่ยเจียวเอาไว้ กอดเด็กสาวไว้แน่น

ใช้อุณหภูมิของร่างกายตนเองปลอบประโลมจ้าวเสวี่ยเจียว

มองจ้าวเสวี่ยเจียวแล้วเอ่ยว่า “อย่าได้เกรงกลัวบุรุษ หลังจากนี้หากเจอคนที่ใช่ก็อย่ากลัวเรื่องเหล่านี้ ความรักระหว่างชายหญิงเป็นเรื่องปกติ ทำเรื่องที่ชอบกับคนที่เรารัก

อย่ากลัวอนาคต และอย่าปล่อยผ่านความงดงามไปเพียงเพราะกลัวว่าจะเจอคนเลว”

ซ่งสือชูว่าพลางดึงจ้าวเสวี่ยเจียวให้ลุกขึ้น

“เจ้าดูข้าสิ สุดท้ายก็แต่งกับอาจารย์หยวนจิ่ง ถึงรูปโฉมของอาจารย์หยวนจิ่งจะไม่ดี ขาก็ใช้การไม่ค่อยได้ แต่เขาเรียนเก่ง จิตใจงดงาม เจ้าเคยได้ยินเรื่องที่ฉีเซิงชอบข้าหรือไม่ เป็นข้าเองที่ปฏิเสธเขา เมื่อสตรีเก่งกาจแล้วก็จะเจอกับบุรุษที่ดี ๆ มากมาย เมื่อนั้นพวกบุรุษก็จะมาต่อแถวกันให้เจ้าเลือก ดังนั้นต้องให้ตนเองเติบใหญ่และแข็งแกร่งขึ้น ดีหรือไม่ ถือว่าเป็นการหาสามีที่ชอบก็ได้”

“ข้า สามารถเติบใหญ่และแข็งแกร่งได้หรือเจ้าคะ” คำพูดของจ้าวเสวี่ยเจียวไม่มั่นใจนัก

แต่ความคิดที่อยากตายเมื่อครู่เริ่มหายไปแล้ว

“ใต้หล้านี้ไม่มีอะไรยาก ขอแค่มีใจอยากทำก็พอ!” ซ่งสือชูตบไหล่จ้าวเสวี่ยเจียวหลายที

“เอาละ มาพูดถึงคนที่ทำผิดข้างนอกกัน เจ้าอยากจัดการกับพวกเขาอย่างไร” ซ่งสือชูมองไปทางจ้าวเสวี่ยเจียว

จ้าวเสวี่ยเจียวตาแดงก่ำ ทรุดตัวลงร้องไห้คร่ำครวญอีกครั้ง “ให้พวกเขาไปตาย ข้าอยากให้พวกเขาตาย!”

จ้าวเสวี่ยเจียวกัดริมฝีปากตนเองแน่น ทั้งร่างสั่นเทา

ซ่งสือชูเอามีดออกมาเล่มหนึ่งแล้วยื่นให้จ้าวเสวี่ยเจียว “ไปสิ อยากลงโทษอย่างไรก็ทำเลย เจ้าเป็นผู้เสียหาย ไม่ว่าเจ้าจะทำอะไร ข้าก็จะหนุนหลังให้เจ้า!”

ซ่งสือชูว่าพลางผลักประตูให้เปิดออก

พาจ้าวเสวี่ยเจียวเดินออกจากห้องไป

จ้าวเสวี่ยเจียวกำมีดในมือแล้วเดินไปทางเด็กผู้ชายหลายคนที่ยืนอยู่กลางลานบ้าน

เดิมทีเด็กผู้ชายทั้งสามก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ปกติหากสตรีโดนแกล้งก็จะเก็บเอาไว้เงียบ ๆ ผู้ใดจะอยากให้คนอื่นรู้กันล่ะ

หากไม่ระวังทำผู้อื่นรู้ก็จะอับอายจนอยากฆ่าตัวตายเพื่อยืนยันว่าตัวเองบริสุทธิ์ ดังนั้นย่อมไม่เกิดปัญหากับพวกเขาแน่นอน

ทว่าทันทีที่เห็นมีดในมือจ้าวเสวี่ยเจียว

ตาพวกเขาก็เบิกกว้างทันที

หันหลังไปหมายจะวิ่งหนี

กู้จิ่งหยวนรู้สึกว่าตนทำได้ไม่สมหน้าที่ไปแล้วครั้งหนึ่ง จะให้เป็นเช่นนั้นอีกครั้งไม่ได้

จึงทะยานออกมาขวางหน้าประตู ถีบทีละคนจนล้มลงไปนอนเป็นสามเหลี่ยมบนพื้น เด็กทั้งสามนอนกองอยู่เบื้องหน้าจ้าวเสวี่ยเจียว

“อยากจัดการอย่างไรก็ทำเลย” กู้จิ่งหยวนหยัดกายลุกขึ้น

...

คนในลานที่มามุงดูล้วนตกใจกันถ้วนหน้า

อาจารย์หยวนจิ่งที่ขาเป๋ไม่ได้เพียงขาไม่เป๋ แต่ยังมีวรยุทธ์และยังบินได้ด้วย ทะยานครั้งเดียวก็มาถึงแล้ว

เป็นต้นแบบอาจารย์ที่มีอยู่แต่ในหนังสือตำรา!

เดิมทีจ้าวเสวี่ยเจียวยังเสียใจอยู่ แต่พอเห็นอาจารย์เป๋บินได้ ซ้ำยังบินได้งดงามมากเพียงนี้อีก ทำให้จ้าวเสวี่ยเจียวเพิ่งเข้าใจว่า คนบางคนแม้จะไม่ได้มองจากภาพลักษณ์ภายนอก แต่ก็สามารถทำให้ผู้อื่นรู้สึกทึ่งและหลงใหลได้

จ้าวเสวี่ยเจียวมองซ่งสือชูอย่างสับสน เดิมทีนางคิดว่าเรื่องของซ่งสือชูกับอาจารย์หยวนจิ่งเป็นอาจารย์หยวนจิ่งเองที่ได้ภรรยาที่ดีกว่าตน

แต่พอตอนนี้มาดูแล้วทั้งสองก็เหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก ล้วนเป็นคนโดดเด่นทั้งสองคน

หากว่านางโดดเด่นขึ้นมาบ้าง เช่นนั้นสิ่งที่ประสบอยู่ตอนนี้ก็จะเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยจริงๆ ใช่หรือไม่

“ไปสิ อยากจัดการพวกเขาอย่างไร” ซ่งสือชูยกมือขึ้นไปชี้คนที่นอนอยู่บนพื้น

จ้าวเสวี่ยเจียวเข้าใกล้เด็กชายทั้งสามทีละนิดแล้วยกมีดในมือขึ้น

ในหัวฉายภาพที่ตนเพิ่งประสบมาหมาด ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่กี่ชั่วยามก่อนนางยังมีความคาดหวังมากมายกับชีวิตของตนอยู่เลย แต่คนพวกนี้...

บทที่ 183 ข้าไม่!

เด็กชายอายุน้อยที่สุดตกใจจนร้องไห้ออกมา

ส่วนคนที่โตกว่าหน่อยก็ปัสสาวะราดกางเกง เห็นจ้าวเสวี่ยเจียวค่อยๆ เข้ามาใกล้ ก็ถอยหลังกลับไป ความตายกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ แต่ก็ยังคงปากแข็งอยู่ “เจ้า พวกเจ้าทำเช่นนี้ไม่ได้ พวกข้ามาเรียนหนังสือ เรียนหนังสือ จะทำร้ายพวกข้าไม่ได้ มิฉะนั้นรอข้ากลับไปบ้าน ข้าจะบอกท่านย่า!”

“ที่นี่ไม่มีท่านย่าของเจ้า ถึงท่านย่าเจ้าจะว่าก็ไม่มีประโยชน์!” ซ่งสือชูด่าออกมาทันที

อายุสิบกว่าปีแล้ว ยังคิดว่าตนเองเป็นเด็กน้อยสามสี่ขวบอยู่อีกหรือไร พอเจอปัญหาก็จะหาบิดามารดาร้องหาย่า!

จ้าวเสวี่ยเจียวเดินมาหยุดอยู่ข้างกายเด็กชาย ในมือถือกริชอยู่ กำลังจะแทงไปที่ดวงตาของเด็กชาย แต่มือกลับยิ่งสั่นเทา!

“เพล้ง!” กริชในมือโยนลงบนพื้น

หมุนตัววิ่งไปอยู่ข้างกายซ่งสือชู แล้วร้องไห้เสียงดังออกมา

“ข้า ข้าช่างไม่มีประโยชน์นัก ข้าไม่กล้า เหตุใดข้าถึงไม่กล้า ในใจข้าอยากฆ่าพวกเขาแทบตาย ฆ่าพวกเขาแล้วข้าก็ไม่ต้องคิดอะไรอีก ข้าไม่กล้า ข้าอยากจะแทงพวกเขาให้ตาบอด แต่ว่า...”

จ้าวเสวี่ยเจียวพูดไป น้ำตาก็ไหลอาบเสื้อซ่งสือชูจนเปียกชุ่มไปหมด

ซ่งสือชูลูบไหล่จ้าวเสวี่ยเจียว “เจ้าไม่กล้า ข้าจะลงมือแทนเจ้าเอง แต่คราหน้าต้องพึ่งพาตัวเจ้าเอง ไม่มีผู้ใดทำแทนเจ้าได้ วางใจเถิด คนที่ผิดไม่ใช่เจ้า เจ้าไม่มีมลทินอันใด เพียงแค่ถูกหมาป่ามองไม่กี่ครา ถ้ากล่าวไป หากเจ้าถูกหมาป่าจ้องมอง เจ้ายังจะสนใจเรื่องความเป็นความตายอยู่หรือไม่ พวกเขาเทียบกับหมาป่าไม่ได้เลยด้วยซ้ำ!”

ซ่งสือชูพูดไป มุมปากก็แสยะยิ้มออกมา

แววตาอันเย็นชามองมายังเด็กชายผู้นั้น

พวกเขากล้าทำลายเส้นทางชีวิตดี ๆ ของผู้อื่นเพราะความเขลาของตนเอง ก็สมควรชดใช้ให้สมกับราคา

ทันใดนั้น ก็มีเงาของคนผู้หนึ่งโผล่มาตรงหน้า

กู้จิ่งหยวนคว้ากริชออกจากมือซ่งสือชู ภายใต้แววตาสงสัยของนาง เขาเดินเข้าใกล้เด็กชายทั้งสามคนและคว้านดวงตาของทุกคนออกมาคนละข้าง

ทันใดนั้น ก็มีเสียงตะโกน เสียงคำราม เสียงร้องไห้ดังระงมขึ้นในลาน

กู้จิ่งหยวนเดินมาหยุดอยู่ข้างกายซ่งสือชู “เป็นข้าเองที่สั่งสอนไม่ดี ข้าจะลงโทษเอง หลังจากนี้ข้าจะจัดการเอง เจ้าวางใจเถอะ”

เด็กคนอื่น ๆ ที่มาเรียนหนังสือต่างพากันตกตะลึง ไม่กล้าเชื่อสายตาว่านี่คืออาจารย์หยวนจิ่งที่ใจดียามสอนหนังสือ

พอจะลงมือก็ลงมือเลย ไม่นุ่มนวลเลยแม้แต่น้อย

ซ่งปินวางหนังสือในมือลง กลืนน้ำลายลงไปอึกหนึ่ง ทันใดนั้นแววตาก็เป็นประกายขึ้นมา

อาจารย์กู้จิ่งหยวนเก่งกาจเช่นนี้ เขาเองก็เรียนรู้ได้ใช่หรือไม่!

ในเมื่อเป็นอาจารย์ เขาไปเรียนด้วยคงไม่ได้ผิดอะไร จะเรียนแค่บุ๋นอย่างเดียวมิได้ ต้องเรียนบู๊ด้วย

เขาอายุมากกว่าซ่งอวินสองปีแต่ยังสู้ซ่งอวินไม่ได้ ซ่งอวินต้องแอบไปเรียนเสริมเป็นแน่ เขาไม่มีโอกาสเรียนเสริม แต่เขาแอบเรียนรู้ด้วยตนเองได้!

ซ่งปินรีบวางแผนอนาคตในหัวอย่างรวดเร็ว

จากนั้นก็หันมองสถานการณ์ด้านนอกต่อ

“ข้างเดียวพอหรือไม่ หากไม่พอยังเหลืออีกข้าง!” กู้จิ่งหยวนเตะดวงตาลงบนพื้นดิน แล้วมองไปทางจ้าวเสวี่ยเจียว

จ้าวเสวี่ยเจียวกุมท้อง รู้สึกพะอืดพะอม ดวงตาสองสามดวงกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่ในพื้นโคลน น่าสะอิดสะเอียนยิ่ง!

“พอ พอแล้ว!” ถึงแม้ในใจของนางเกลียดชังพวกเขาแทบตายเพียงใด แต่ว่าเด็กหญิงอายุสิบกว่าปี ถึงปากบอกว่าอยากให้พวกเขาตาย แต่ก็ยังคงทำใจไม่ได้

นางเป็นหญิงสาวใจอ่อนง่าย ใจอ่อนจนทำให้ผู้อื่นเป็นห่วง

ซ่งสือชูมองกู้จิ่งหยวน “หลังจากนี้เจ้าจัดการเถอะ ข้าจะพาจ้าวเสวี่ยเจียวไปบ้านหัวหน้าหมู่บ้านก่อน”

ห้องเรียนเด็กผู้หญิงเป็นนางที่เสนอขึ้น เรื่องหลังจากนี้นางก็ต้องเป็นคนจัดการ ซ่งสือชูไม่เคยละเลยความรับผิดชอบของตนเอง

กู้จิ่งหยวนพยักหน้ารับ เรื่องหลังจากนี้เขาต้องจัดการจริงๆ

เขามองซ่งสือชูเดินออกจากสถานศึกษาไป

กู้จิ่งหยวนรวมนักเรียนทั้งหมด และเหลือบมองซ่งอวิน

“ออกมา ท่องกฎของผู้เป็นลูกศิษย์ หนึ่งรอบ”

ซ่งอวินตกตะลึงครู่หนึ่งแล้วเดินไปข้างหน้า “กฎของผู้เป็นลูกศิษย์ คำปราชญ์คนโบราณสอน ความกตัญญูมาก่อน...” เสียงแผ่วเบาแพร่กระจายไปทั่วลานเล็กๆ

ท่องเสร็จมองไปที่กู้จิ่งหยวน กู้จิ่งหยวนโบกมือ ซ่งอวินจึงถอยกลับไปในกลุ่มเด็กๆ

กู้จิ่งหยวนเหลือบมองที่ลูกศิษย์หญิงหลายคนนั้น แล้วมองไปที่ลูกศิษย์ชาย “กฎการเป็นลูกศิษย์ก็เขียนแล้ว ถ้าหากทำไม่ได้ ก็กลับบ้านไปเสีย ที่นี่สอนพวกเจ้าไม่ได้ หากยังอยากอยู่ที่นี่ ก็ต้องยอมรับกฎ มิฉะนั้น...”

สายตาของกู้จิ่งหยวนทอดมองเด็กน้อยทั้งสามคนที่ดวงตาหายไปหนึ่งข้าง “มิฉะนั้นจะอนาถกว่าพวกเขา!”

“เรื่องของวันนี้หลังจากกลับบ้านไปควรจะพูดอย่างไร จะจัดการพูดกับครอบครัวอย่างไร พวกเจ้ารู้อยู่แก่ใจ แยกย้าย!” กู้จิ่งหยวนมองไปที่ซ่งปิน “เจ้าพาพวกเขาไปท่องคัมภีร์ตรีอักษร”

พูดจบก็เดินไปหยุดข้างกายเด็กทั้งสามคนที่ดวงตาหายไปหนึ่งข้าง “ไปเถอะ ไปหาครอบครัวของพวกเจ้า!”

เด็กทั้งสามคนเอามือกุมดวงตา ร้องไห้ไปเดินตามกู้จิ่งหยวนไป

พอกู้จิ่งหยวนเดินเข้าไปในหมู่บ้าน ก็เห็นผู้ใหญ่สองสามคนวิ่งมาทางเขา ทั้งสามคนเป็นบิดามารดาของเด็กน้อยที่อยู่ด้านหลังเขา

“โก่วจือ!”

“ซวนจื่อ!”

“เสี่ยวไป๋!” เสียงเรียกนั้นช่างน่าเศร้าใจยิ่งนัก

“ลูกชายข้า! เกิดอะไรขึ้นกับเจ้า!”

“หลานข้า!”

“พวกชั่วนั่นเป็นผู้ใดกัน”

เมื่อเสียงด่าทอดังออกมา กู้จิ่งหยวนก็เอ่ยอย่างเย็นชา “ข้าเอง!”

“เลี้ยงแต่ไม่อบรมเป็นความผิดของบิดามารดา ไม่เข้มงวดขัดเกลาลูกศิษย์เป็นความเกียจคร้านของอาจารย์!” กู้จิ่งหยวนก็โกรธพวกบิดามารดาที่ทุกข์ใจของเด็กเหล่านี้เช่นกัน

และเอ่ยว่า “ศาลาที่ว่าการอยู่ในเมือง ถ้าอยากไปร้องเรียนก็ไป หลังจากนี้เด็กสามคนนี้ก็คงไม่ได้เรียนหนังสือแล้ว เรียนไปก็ใช้การไม่ได้ ในเมื่อพวกท่านมาแล้ว ก็พาพวกเขากลับไป

เถอะ!” กู้จิ่งหยวนพูดทิ้งท้ายไว้สองสามประโยคแล้วเดินกลับสถานศึกษาไป

ส่วนเด็กทั้งสามคน! ผู้ใดเลี้ยงดูสั่งสอนก็ต้องเป็นคนรับผิดชอบ

ส่วนเขาตอนนี้ต้องไปที่บ้านหัวหน้าหมู่บ้าน

เป็นเช่นที่เขาพูดไว้ ไม่เข้มงวดขัดเกลาลูกศิษย์เป็นความเกียจคร้านของอาจารย์ ในเมืองหลวงก็มีห้องเรียนสำหรับเด็กผู้หญิง แม้แต่กั๋วจื่อเจี้ยนก็มีเช่นกัน

แต่ว่าศิษย์ที่เข้าไปเรียนที่กั๋วจื่อเจี้ยนได้ ไม่ว่าจะยากจนหรือร่ำรวย ล้วนแต่ได้รับอบรมเลี้ยงดูขั้นพื้นฐานที่ดี ลากคนเข้าไปในกระท่อมและถอดเสื้อผ้า เรื่องเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เขาประเมินคุณสมบัติของคนที่ไร้การศึกษาสูงเกินไป เขาเองก็ผิดเช่นกัน! จะให้ซ่งสือชูเผชิญหน้ากับครอบครัวของหัวหน้าหมู่บ้านเพียงลำพังมิได้

เดินไปบ้านหัวหน้าหมู่บ้านทีละก้าว ๆ

เมื่อเดินไปถึงประตูบ้าน ได้ยินเสียงร้องไห้ดังมาจากด้านใน

เขาค่อยๆ ถอนหายใจออกมา แล้วเดินเข้าไปด้านใน

เขามองไปยังหัวหน้าหมู่บ้านที่พยายามสงบสติอารมณ์ กู้จิ่งหยวนเอ่ย “ถ้าหากยังกังวลใจ ส่งนางไปให้เฉินฮูหยินก็ได้ เท่าที่ข้ารู้ เฉินฮูหยินไม่มีลูกสาว หากนางยอมรับเสวี่ยเจียวเป็นลูกบุญธรรม คิดว่าในหมู่บ้านนี้คงไม่มีผู้ใดกล้าซุบซิบนินทาเป็นแน่ ตอนนี้ข้าพาไปก็ย่อมได้ เสวี่ยเจียวเป็นเด็กดี”

กู้จิ่งหยวนไม่ปรึกษาเฉินฮูหยินเลยสักนิด ก็รับลูกบุญธรรมให้นางเสียแล้ว

ซ่งสือชูตกใจ เรื่องแม่ลูกบุญธรรม แม้แต่นางยังไม่กล้าเอ่ยปาก ถึงแม้ความสัมพันธ์ของนางกับเฉินฮูหยินจะค่อนข้างดี บางเรื่องสามารถผลักไปให้เฉินฮูหยินได้

แต่ว่าลูกบุญธรรม ความสัมพันธ์เหินห่างกว่าลูกแท้ๆ ไม่มากนัก แต่การเลี้ยงดูคงจะไม่ต่างกันมาก

และนางรู้ว่าตัวตนของกู้จิ่งหยวนลึกลับ แต่เฉินฮูหยินกลับไม่รู้...

เดี๋ยวก่อน!

นึกถึงท่าทางในยามปกติของเฉินฮูหยินที่เคารพเลื่อมใสกู้จิ่งหยวนแล้ว!

เหอะๆ!

สังเกตเห็นความผิดปกติในดวงตาของซ่งสือชู กู้จิ่งหยวนจึงต้องอธิบายอย่างจนใจ “กลับไปข้าจะอธิบายให้เจ้าฟัง”

ซ่งสือชูพยักหน้ารับ

หัวหน้าหมู่บ้านถอนหายใจ หากให้เฉินฮูหยินเป็นแม่บุญธรรมจริงๆ การแต่งงานในอนาคตก็คงไม่มีปัญหาอันใด

พูดไปอาจไม่น่าฟัง เด็กคนนี้ก็นับว่าเพราะเรื่องร้ายถึงได้รับสิ่งดีๆ ซึ่งผู้อื่นก็อิจฉาไม่ลง

มารดาของจ้าวเสวี่ยเจียวไม่ได้ร่ำไห้แล้ว ดวงตามีรอยยิ้มเป็นประกายออกมา

ชั่วขณะนั้น จู่ๆ จ้าวเสวี่ยเจียวก็เอ่ยขึ้นว่า “ข้าไม่เอาแม่บุญธรรม ข้าอยากเข้มแข็งด้วยตัวข้าเอง!”

บทที่ 184 ฟันฝ่าขวากหนาม

มารดาของจ้าวเสวี่ยเจียวตกตะลึง สายตาจับจ้องไปที่บุตรสาว ทันใดนั้นก็ร้องไห้ออกมาอีกครั้ง น้ำตาพรั่งพรูหยดลงบนพื้น “มารดาเสวี่ยเจียว เจ้าเป็นอะไรไป ตกใจเกินไปอีกแล้วใช่หรือไม่...” สมองใช้การได้ไม่ดีแล้ว

หัวหน้าหมู่บ้านก็ตกตะลึงเล็กน้อยเช่นกัน ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเสวี่ยเจียวซึ่งแต่ไรมาเป็นเด็กอ่อนโยนกลับเปลี่ยนไปกะทันหันเช่นนี้

จ้าวเสวี่ยเจียวมองซ่งสือชู “ข้าคิดว่าข้าทำได้ ข้าจะให้ผู้อื่นจัดการทุกอย่างให้มิได้ ข้าควรจะเดินไปในทางของตนเองบ้าง ข้าอยากไปเมืองมณฑล เริ่มต้นใหม่จากที่ที่ไม่มีผู้ใดรู้จักข้า”

ซ่งสือชูพยักหน้ารับ ถึงจะตกใจในการตัดสินใจของจ้าวเสวี่ยเจียว แต่ก็มีความเลื่อมใสอยู่ในนั้นไม่น้อย

การจะเดินออกจากสภาพแวดล้อมที่คุ้นชินได้และการตัดสินใจเช่นนี้ ไม่ใช่ทุกคนที่จะกล้าออกเดินก้าวแรก

ไม่ว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร แต่อย่างน้อยก็เด็ดเดี่ยวมากขึ้น หลังจากนี้บางทีชีวิตอาจเต็มไปด้วยฝุ่นควัน อาจจะยากลำบาก แต่นับจากนี้จะไม่เสียใจเป็นอันขาด

ยิ่งไปกว่านั้น จ้าวเสวี่ยเจียวเพียงแค่ไปพิสูจน์คุณค่าของตนเอง ไม่ได้ไปทำเรื่องวุ่นวาย อย่างไรก็คงไม่จบชีวิตด้วยเรื่องที่ไร้สาระเช่นนั้นเป็นแน่

ซ่งสือชูมองหัวหน้าหมู่บ้าน “ที่เมืองมณฑล ก็มีร้านขนมเค้กเจ้าค่ะ เสวี่ยเจียวไปแล้วก็จะไม่ลำบาก”

“แต่เมืองมณฑล...” เทียบกับให้เฉินฮูหยินเป็นแม่บุญธรรม การล่อลวงให้ไปเมืองมณฑล ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

และไม่สะดวกสบายด้วยเช่นกัน

เด็กผู้หญิงไม่จำเป็นต้องดิ้นรนถึงเพียงนั้น

“นังหนูซ่งสาม เสวี่ยเจียวหุนหันพลันแล่น ข้าคิดว่าให้ยอมรับเฉินฮูหยินเป็นแม่บุญธรรมเสียดีกว่า” มารดาของจ้าวเสวี่ยเจียวเช็ดน้ำตา พูดประโยคที่ไม่ควรพูดออกมาแทนหัวหน้าหมู่บ้าน

ซ่งสือชูมองจ้าวเสวี่ยเจียว

จ้าวเสวี่ยเจียวส่ายหน้า “ข้าอยากฝึกฝนตนเอง เปลี่ยนตนเองให้เด็ดขาดกว่านี้ ไม่ใช่ถูกผู้อื่นดูแลตลอดเวลา ถึงแม้จะได้เป็นลูกบุญธรรมของเฉินฮูหยิน ได้แต่งกับคนที่ดี แต่ผู้อื่นก็ยังคงเห็นแก่หน้าของเฉินฮูหยินอยู่ดี ขอพูดอะไรไม่น่าฟังสักหน่อยเจ้าค่ะ หากนายอำเภอฉีเลื่อนตำแหน่งและถูกโยกย้าย ในฐานะภรรยาเฉินฮูหยินก็ต้องตามไปด้วย ถึงตอนนั้นต่อให้ผู้ใดจะไว้หน้าเฉินฮูหยินก็ไม่มีประโยชน์อันใด วันข้างหน้าจะเป็นเช่นไร ก็ยังคงพูดได้ยาก”

จ้าวเสวี่ยเจียวพูดจบก็มองไปที่หัวหน้าหมู่บ้าน และคุกเข่าลงอย่างรวดเร็ว “ท่านปู่ ข้าอยากลองดู ข้าอยากรู้ว่าตนเองจะใช้ชีวิตอยู่เช่นไร”

สีหน้าของหัวหน้าหมู่บ้านยากจะอธิบายออกมา เขาผ่านชีวิตที่ยากลำบากมาไม่น้อย เรื่องร้ายของโลกภายนอก หัวหน้าหมู่บ้านย่อมเข้าใจดีกว่าผู้ใดอื่น

แม้จะยอมรับเฉินฮูหยินเป็นแม่บุญธรรม แต่ก็ต้องเจอปัญหาอีกมากมาย ถึงปัญหาจะยากเย็น แต่ก็ยังดีกว่าอยู่ในหมู่บ้าน โอกาสเช่นนี้ไม่ใช่ผู้ใดจะได้รับง่ายๆ

ส่วนไปในเมืองมณฑล ไกลถึงเพียงนั้น หากคิดอยากกลับมาบ้าน คงยากลำบาก

อายุยังน้อยต้องไปอยู่ไกลบ้าน เมื่อถึงเทศกาลสำคัญก็คงคิดถึงญาติพี่น้องที่บ้านเกิด ถึงตอนนั้นผู้ใดจะเข้าใจความขมขื่นเช่นนี้

“นังหนูซ่งสาม เจ้าไม่ลองเกลี้ยกล่อมสักหน่อยหรือ ออกไปใช้ชีวิตข้างนอกง่ายที่ใดกัน ส่วนเรื่องอื่นๆ ผู้ใดมันกล้าพูด ข้าก็จะไล่คนผู้นั้นออกจากหมู่บ้าน” เผชิญหน้าปัญหากับ ‘เรื่องฉาว’ เช่นนี้

หัวหน้าหมู่บ้านคิดจะปกป้องหลานสาวของตนเองก่อน

ปกป้องคนในครอบครัว

แทนที่จะผลักเรื่องนี้ออกไปไกลให้พ้นตัว แล้วพิสูจน์ตนเองด้วยความตาย

มีคนเช่นนี้อยู่ในครอบครัว จึงจะนับว่าเป็นคนในครอบครัวจริงๆ! ซ่งสือชูรู้สึกอิจฉาอยู่บ้าง

“เจ้าเข้าใจความหมายของหัวหน้าหมู่บ้านหรือไม่ หากใช้ชีวิตอยู่ในเมืองอำเภอ เฉินฮูหยินต้องวางแผนทุกอย่างให้เจ้าเป็นอย่างดี...”

“เหตุใดเฉินฮูหยินต้องทำดีด้วยเจ้าคะ เป็นเพราะไว้หน้าผู้ใดตัวข้ารู้ดี หากว่าเฉินฮูหยินกลายเป็นแม่บุญธรรมของข้า ถึงตอนนั้นนางปูทางให้ข้า ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำให้ข้า ล้วนต้องมีความเท่าเทียม เมื่อถึงตอนนั้นหายใจเข้าหายใจออกก็มีบุญคุณแล้วจะจ่ายคืนอย่างไร ในเมื่อแม้กระทั่งพี่ชายน้องสาวแท้ๆ ยังต้องคิดบัญชีอย่างถี่ถ้วน หากชีวิตของข้าถูกกำหนดให้เต็มไปด้วยขวากหนาม สิ่งที่ข้าต้องทำคือฟันฝ่าขวากหนาม ไม่ใช่ให้ผู้อื่นมายืนบังอยู่เบื้องหน้าข้า”

หลังจากจ้าวเสวี่ยเจียวพูดจบ หูของนางก็แดงระเรื่อและค่อยๆ ก้มหน้าลง ต้องมาพูดความรู้สึกในใจต่อหน้าผู้คนมากมาย สำหรับนางแล้ว เป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่

ปกติในบ้านหลังนี้ ไม่ว่าจะเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่นางล้วนฟังผู้ใหญ่ทั้งนั้น ดังนั้นนางจึงเป็นคนที่มีเหตุผลและเชื่อฟังเสมอ

แต่ครั้งนี้นางอยากกำหนดชีวิตของตนเองบ้าง

คล้ายกับรู้สึกถึงความมุ่งมั่นในหัวใจของจ้าวเสวี่ยเจียว หัวหน้าหมู่บ้านจึงถอนหายใจออกมาอย่างช่วยไม่ได้ “เจ้าจะต้องเสียใจในภายหลัง”

“ภายหน้าหากจะเสียใจ เช่นนั้นก็ไว้ค่อยว่ากันเถอะเจ้าค่ะ อย่างน้อยยามนี้ข้าก็ไม่เสียใจ” จ้าวเสวี่ยเจียวพึมพำ

ถ้าหากวันนี้ยังไม่ก้าวเท้าออกไปตัดสินชีวิตตนเอง นางกลัวว่าจะไม่มีโอกาสนั้นอีกแล้ว

ซ่งสือชูตอบรับสายตาของจ้าวเสวี่ยเจียว “เช่นนั้นเจ้าอยู่ที่บ้านสักสองสามวันก่อน ข้าจะให้เฉินฮูหยินมารับเจ้าไปอยู่ด้วยอยู่ใกล้ๆ จะได้สอนทักษะอะไรให้เจ้าบ้าง ถึงตอนนั้นจะส่งเจ้าไปที่เมืองมณฑล อยู่ที่นั่นเจ้าจะต้องแก้ปัญหาด้วยตัวเอง”

จ้าวเสวี่ยเจียวพยักหน้ารับ

ซ่งสือชูพูดคุยกับหัวหน้าหมู่บ้าน ก่อนจะพากู้จิ่งหยวนเดินออกไปด้านนอก

กู้จิ่งหยวนที่เดินอยู่บนถนน ราวกับเคยชินกับการเดินกะเผลกไปแล้ว แม้จะถูกผู้อื่นจับได้ว่าไม่ใช่คนขาเป๋ แต่ก็ยังคงแสร้งทำเหมือนว่าเป็นคนขาเป๋จริงๆ

ซ่งสือชูยิ้มไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

“หลังจากนี้ไม่ต้องแสร้งขาเป๋แล้ว ไม่ใช่บอกว่าศัตรูเมื่อก่อนถูกจัดการไปหมดแล้วหรือ” ซ่งสือชูกล่าว

กู้จิ่งหยวนส่ายหน้า คิดว่าหลังจากนี้ไม่นานหวังฮั่นและองค์หญิงเชียนอวี่อาจมาที่เมืองถง การแสร้งนี้ก็ยังคงต้องแสร้งทำต่อไป

มิฉะนั้นหากเก่งกาจเกินไป จะถูกผู้อื่นสนใจเอาได้

ซ่งสือชูเดินกลับเรือน ขณะที่กู้จิ่งหยวนกลับไปที่สถานศึกษา จะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นไม่ได้ ยังมีเรื่องอีกมากมายให้จัดการ

ซ่งสือชูกลับถึงเรือน เห็นหยินผิงยื่นหน้ามองออกมาด้านนอก ก็นึกถึงเรื่องที่จะให้หยินผิงไปจัดการทันที

นางเดินไปเอ่ยถามว่า “เป็นเช่นไรบ้าง ต้องรีบหน่อย เด็กในบ้านเยอะ ต้องไม่ใช่เพราะการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนที่ถ่วงการทำงานในเมือง!”

“หาเจอแล้ว หาเจอแล้วเจ้าค่ะ หามาทั้งหมดสี่คน สองพี่น้องตระกูลผางในหมู่บ้านตะวันออก ผางเฮ่ากับผางฉี่ คนหนึ่งอายุสิบหก อีกคนอายุสิบสี่ ในบ้านมีเด็กหกคน ทั้งสองคนเป็นน้องคนสุดท้อง และกำลังจะแต่งงาน แต่งงานต้องใช้เงิน งานในครอบครัวมีพี่น้องสามสี่คนดูแลอยู่ และยังมีตระกูลหม่าในหมู่บ้านทางใต้ คนหนึ่งชื่อหม่าเจี๋ย อีกคนชื่อหม่าหวา อายุสิบห้าและสิบหกปี เป็นลูกพี่ลูกน้องกัน เป็นคนขยันและมีความสามารถ และไม่มีความคิดนอกลู่นอกทางอันใด”

หยินผิงพูดจบก็รู้สึกว่าตนเองฉลาดมาก

ซ่งสือชูชะงักและรู้สึกกังวลอยู่บ้าง เพราะดึงทั้งสองตระกูลมาช่วยงานกัน ถึงตอนนั้นคงทำงานได้ไม่ง่าย

ส่วนที่หยินผิงบอกว่าเขาขยัน และไม่มีความคิดนอกลู่นอกทาง สมองของหยินผิงลืบถึงเพียงนั้น มองธาตุแท้ผู้อื่นออกด้วยหรือ

แต่มิเป็นไร หากถึงตอนนั้นทำได้ไม่ดีก็แค่เปลี่ยนคนใหม่

ซ่งสือชูพยักหน้ารับ “สายๆ หน่อยอย่าลืมเรียกพวกเขามาเล่า ต้องรวมตัวกันฝึกเสียก่อน” ซ่งสือชูเอ่ย

หยินผิงพยักหน้าและกะพริบตาปริบๆ “นายหญิง ผู้ใดเป็นพ่อครัวร้านหม้อไฟของเราหรือเจ้าคะ!”

“พ่อครัว...” ยังไม่ได้หาเลย

ซ่งสือชูถอนหายใจยาวๆ ออกมา

เครื่องปรุงหม้อไฟนางทำเสร็จแล้ว พ่อครัวจำเป็นต้องมีทักษะการทำอาหารขั้นพื้นฐาน ซ้ำยังต้องมีทักษะการใช้มีดที่ดีอย่างน้อยที่สุดเนื้อที่หั่นออกมาต้องพอดี ไม่ใช่ต้มเนื้อในน้ำแกงอยู่นานสองนานก็ยังไม่สุก

หม้อไฟต้องกินแบบสดใหม่ เนื้อต้องเป็นชั้นบาง

“พรุ่งนี้ข้าจะไปในเมืองดูว่าจะหาคนที่เหมาะสมเป็นพ่อครัวเจอหรือไม่” ซ่งสือชูกล่าว

หยินผิงเม้มริมฝีปาก ลังเลสักพักก็เอ่ยอย่างระมัดระวังว่า “นายหญิง บ่าวขอแนะนำคนผู้หนึ่งได้หรือไม่เจ้าคะ”

บทที่ 185 พ่อครัว

“ได้สิ!” ซ่งสือชูพยักหน้า

นางกำลังกลัดกลุ้ม หากมีคนที่เหมาะสม ย่อมต้องเอาไปใช้งานแน่นอน

“อาเล็กของบ่าว เขาทำเป็นเจ้าค่ะ เขาเคยช่วยงานในครัวของร้านอาหารใหญ่ หลังจากนั้นร้านอาหารเปลี่ยนพ่อครัวใหม่ จึงเปลี่ยนผู้ช่วยไปด้วย ผู้ช่วยร้านอาหารมีเพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น เป็นเพราะว่าอาเล็กของบ่าวขาไม่ดีข้างหนึ่งเลยถูกผู้คนรังเกียจและทำงานต่อไม่ได้ จึงมาทำอาหารให้คนหมู่บ้านต่าง ๆ แทน”

“ทักษะการทำอาหารเป็นอย่างไรบ้าง” ซ่งสือชูไม่ได้สนใจว่าขาจะดีหรือไม่ดีเลยแม้แต่น้อย

พ่อครัวไม่ได้ใช้ขาหั่นผักสักหน่อย

ถึงแม้การยืนนานๆ อาจเหนื่อยล้าบ้าง แต่หากพาลูกมือมาด้วยสักสองสามคน สอนจนพวกเขาทำเป็นแล้ว เช่นนั้นก็จะสบายขึ้นแล้ว

“บ่าวคิดว่าน่าจะใช้ได้เจ้าค่ะ! อาเล็กของบ่าวเอาหัวไชเท้ามาทำเป็นดอกไม้ได้ และยังใช้หัวไชเท้ามาแกะสลักเป็นไก่ เป็นหงส์ฟ้าได้อีกด้วยเจ้าค่ะ” หยินผิงไม่กล้าพูดเกินจริง เลือกเพียงแค่จุดเด่นออกมาแนะนำเท่านั้น

ซ่งสือชูพยักหน้ารับ ในเมื่อเอาหัวไชเท้ามาทำเป็นรูปต่างๆ ได้ เช่นนั้นเรื่องในครัวก็คงไม่เลว

นางชะงักครู่หนึ่งแล้วเอ่ยขึ้นว่า “เช่นนั้นพรุ่งนี้เจ้าให้อาเล็กของเจ้ามาที่นี่ จะทดสอบสักหน่อย ดูว่าสามารถเป็นพ่อครัวได้หรือไม่ ถ้าหากได้ เช่นนั้นก็ให้เขาไปทำงานที่ร้านหม้อไฟ”

“ขอบคุณนายหญิงเจ้าค่ะ” หยินผิงดีใจจนเกือบร้องไห้ออกมา

นางรู้ว่าตนเองถูกครอบครัวขายมา

นางก็เชื่อฟังป้ากุ้ยอย่างยิ่ง เงินที่หามาได้ ตนก็เก็บไว้เองไม่น้อย ติดต่อคนที่บ้านก็ไม่มากนัก

แต่ตอนนี้สามารถช่วยเหลือคนที่บ้านได้ นางก็ไม่อยากจะทอดทิ้งพวกเขา

ในเมื่อมนุษย์คือสัตว์ที่มีอารมณ์ความรู้สึก เป็นไปไม่ได้ที่จะสุขุมเยือกเย็นตลอดเวลา และเป็นไปไม่ได้ที่จะตัดความสัมพันธ์ทางสายเลือดกันง่ายๆ ได้

“ได้รับข่าวดีแล้วก็รีบไปทำงานเสีย ขยันหน่อย มิฉะนั้นข้าจะให้เจ้าไปแต่งงานกับอันธพาลในหมู่บ้าน” เห็นใบหน้าหยินผิงเก็บรอยยิ้มไว้ไม่อยู่ ซ่งสือชูก็อดที่จะหยอกล้อขึ้นมามิได้

หยินผิงรีบมองไปที่ห้องของเป่ยอาน แน่ใจว่าในห้องไม่มีผู้ใดอยู่ ก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“บ่าวไม่แต่งงานกับอันธพาล ทั้งชีวิตนี้บ่าวจะไม่แต่งงาน จะปรนนิบัตินายหญิง หากนายหญิงรำคาญบ่าว บ่าวก็จะไปดูแลคุณชายน้อย หากว่าคุณชายน้อยรำคาญ บ่าวก็จะไปปรนนิบัติเจ้าไก่ตัมกับไก่น้ำแดง”

หยินผิงพูดจบ ก็รีบวิ่งออกจากห้องครัวไป

ต่อปากต่อคำได้ แต่เรื่องที่ควรทำก็จำเป็นต้องไปทำด้วยเช่นกัน

ท้องฟ้าใกล้จะมืดแล้ว ต้องไปเตรียมอาหารค่ำ

ในห้องครัวมีกุยช่ายอยู่ไม่น้อย หยินผิงเตรียมจะห่อเกี๊ยว

ท้องฟ้าค่อยๆ มืดลง

กู้จิ่งหยวนและซ่งอวินกลับมาจากสถานศึกษาพร้อมกัน

ซ่งสือชูมองกู้จิ่งหยวน “จัดการเรื่องไปถึงไหนแล้ว ทั้งสามตระกูลหาเรื่องหรือไม่”

“หาสิ ต้องจ่ายเงินชดใช้!” กู้จิ่งหยวนเหลือบมองเก้าอี้หวายใต้ต้นไม้แล้วทรุดตัวนั่งลง

“จ่ายเงินชดใช้หรือ” ซ่งสือชูมองกู้จิ่งหยวนตั้งแต่หัวจรดเท้า “เจ้าให้ไปแล้วหรือ”

“ไม่ได้ให้ นี่คือราคาที่พวกเขาต้องจ่ายให้กับการกระทำของตนเอง” กู้จิ่งหยวนไม่ได้รู้สึกเลยว่าวิธีแก้ปัญหาของตนเอง

จะบกพร่องแม้แต่น้อยนิด ถ้าจัดการตามระเบียบของทหาร ทั้งสามคนต้องตายเสียด้วยซ้ำ แถมยังต้องตายอย่างทรมาน

เมื่อเห็นความกังวลบนใบหน้าของซ่งสือชู เขาจึงเอ่ยว่า “วางใจเถอะ ไม่มีอะไรหรอก ผ่านเรื่องนี้ไป เชื่อว่าเด็กเกเรในสถานศึกษาพวกนั้น คงไม่กล้าลงมือกับเด็กผู้หญิงอีก”

กู้จิ่งหยวนพูดจบ ก็หันไปมองซ่งสือชู “ร้านหม้อไฟของเจ้าเป็นเช่นไรบ้าง”

“ก็ดี ทำได้อย่างราบรื่น” ซ่งสือชูยิ้ม

กู้จิ่งหยวนจ้องซ่งสือชูที่อยู่ใต้ต้นไม้ แสงจันทร์สาดส่องลงมา หญิงสาวขดตัวอยู่บนเก้าอี้หวาย คลุมร่างกายไว้ด้วยผ้าบางๆ อีกหนึ่งชั้น เหมือนแมวตัวหนึ่ง จากนั้นก็มองไปที่ห้องครัวอย่างเฉื่อยชา

ห้องครัวมีประกายไฟออกมา และดูมีชีวิตชีวา

ความร้อนอบอ้าว และกลิ่นหอมกระจายในอากาศก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าอาหารค่ำเตรียมพร้อมแล้ว

จิตใจสงบลง แม้ความฝันยามค่ำคืนก็ยังคงสวยงามถึงเพียงนี้

วันต่อมา

หยินผิงพาชายขาเป๋เดินเข้ามาในลานบ้าน

และยามนี้เองกู้จิ่งหยวนก็เดินออกจากห้องหนังสือพอดี อาเล็กของหยินผิงที่อยู่บนระเบียงเป็นคนขาเป๋ กู้จิ่งหยวนที่เพิ่งเดินออกจากห้องหนังสือก็เป็นคนขาเป๋เช่นกัน

เมื่อคนขาเป๋จริงและคนขาเป๋ปลอมมาเจอกัน

สายตากู้จิ่งหยวนจับจ้องอีกฝ่าย แล้วท่าทางการเดินของเขาก็กะเผลกยิ่งขึ้นกว่าเดิม

จนกระทั่งกู้จิ่งหยวนหายไปจากสายตาแล้ว อาเล็กของหยินผิงถึงได้ถอนหายใจออกมา “ท่านผู้นั้นเมื่อครู่ ขาก็ไม่ดีเช่นกันหรือ”

“...” คนผู้นั้นแสร้งทำ ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงชอบทำอะไรแปลกๆ แต่หยินผิงไม่กล้าพูดออกมา

“อาเล็ก ท่านไม่ต้องกังวลเรื่องพวกนี้หรอก ข้าให้ท่านเตรียมตัว ท่านเตรียมมาหรือยัง ถ้าหากทำได้ดีเข้าตานายหญิงเข้า จะรวยหรือไม่นั้นพูดได้ยาก แต่จะไม่กังวลเรื่องเสื้อผ้าอาภรณ์อีกต่อไปแน่นอน ไม่ต้องเป็นเช่นแต่ก่อน แม้แต่จะรักษาโรคยังต้องไปร้องขอผู้อื่น” หยินผิงบ่นพึมพำออกมาเป็นชุด

ไม่นานก็เดินมาถึงห้องโถงรับแขก

หยินผิงเข้าไปรายงานซ่งสือชูด้านในก่อน แล้วถึงจะพาอาเล็กเดินเข้าไป

“นายหญิง นี่คืออาเล็กของบ่าวเจ้าค่ะ” หยินผิงเอ่ย

อาเล็กของหยินผิงค้อมศีรษะให้นางทันที “คารวะนายหญิง ข้า ข้าชื่อหลี่ไค เมื่อก่อนเคยทำงานเป็นผู้ช่วยร้านอาหารเซิงผิง พอจะรู้ทักษะการใช้มีดอยู่บ้างขอรับ!”

ซ่งสือชูหยิบเนื้อดิบและหัวไชเท้าออกจากจาน “หั่นหัวไชเท้าและเนื้อเป็นชิ้นๆ ความหนาบางของเนื้อที่หั่นแล้วสามารถลวกในแกงร้อนสามครั้งและสุกพอดี หัวไชเท้าหั่นชิ้นเท่าๆ กัน จัดจานให้สวยงาม”

“ขอรับ” หลี่ไคเดินไปข้างหน้า

หยิบมีดทำครัวบนโต๊ะขึ้นมา ถือไว้ในมือ ควานหาความรู้สึกทางสัมผัสด้วยมือ และเริ่มลงมีดปอกเปลือกหัวไชเท้า

ความจริงหัวไชเท้าไม่จำเป็นต้องปอกเปลือก แต่ที่หลี่ไคทำเช่นนี้ เพียงแค่อยากลองมีดเท่านั้น ในฐานะพ่อครัวที่ใช้มีดที่ไม่ใช่ของตนเอง มักจะรู้สึกไม่ชินอยู่บ้าง

ถ้าลงมือหั่นเนื้อหั่นผักเลย คงยากที่จะหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาด

อยากลดข้อผิดพลาด ก็ต้องให้เวลาตนเองทำความคุ้นเคยสักหน่อย

ปอกเปลือกหัวไชเท้าเสร็จ ก็เริ่มหั่นเป็นชิ้น ยามนี้มีดในมือก็ปรากฏภาพคุ้นตาขึ้นมา แค่ได้ยินเสียงฉึกๆๆ สองสามครั้ง หัวไชเท้าก็กลายเป็นชิ้นบางๆ เท่าๆ กันแล้ว

หั่นหัวไชเท้าเสร็จ เอามีดในมือล้างน้ำสะอาดแล้วเริ่มหั่นเนื้อต่อ

ความเร็วในการหั่นเนื้อไม่ควรหั่นเร็วเกินไป หั่นอย่างประณีตทีละชิ้นๆ วางลงบนจาน หยินผิงยกจานมาให้ซ่งสือชู

ซ่งสือชูเดินไปที่ห้องอาหาร

บนโต๊ะมีหม้อไฟทรงสี่เหลี่ยมวางอยู่ นางหยิบตะเกียบขึ้นมาคีบแล้วจุ่มเนื้อลงในแกงน้ำแดง จุ่มอีกครั้ง และจุ่มอีกครั้ง เนื้อที่คีบขึ้นมาติดเครื่องปรุง ซ่งสือชูจุ่มเนื้อลงในน้ำจิ้ม เอาเนื้อรสชาติที่เปลี่ยนเป็นกลมกล่อมใส่เข้าปาก จากนั้นก็พยักหน้าช้าๆ

“ไปที่ห้องครัวและลองเตรียมแกงหม้อไฟ ในฐานะพ่อครัวต้องเข้าใจรสชาติของน้ำแกงเป็นอย่างดี หยินผิงพาไปที่ห้องครัวหน่อย”

“เจ้าค่ะ” หยินผิงรับปาก พาหลี่ไคเดินไปที่ห้องครัว

หลี่ไคมองเครื่องปรุงที่วางเรียงรายภายในครัว มีทั้งที่เคยเห็นและไม่เคยเห็นมาก่อน บางอย่างเหมือนเคยเห็นในโรงหมอ เขาสูดลมหายใจด้วยความประหลาดใจและบังคับให้ตนเองสงบสติอารมณ์ลง

ลองชิมเครื่องปรุงทุกอย่างที่มี

ทันทีที่กลืนพริกลงไป ใบหน้าก็แดงขึ้นมาทันที

ถ้าเป็นคนอื่นอาจคายพริกที่อยู่ในปากออกมาแล้ว แต่หลี่ไคมั่นใจในบทบาทของตนเอง เขาเป็นพ่อครัวควรเข้าใจจิตวิญญาณของเครื่องปรุงทุกชนิด ผู้อื่นอาจใช้ไม่เป็น แต่เขาจำเป็นต้องเข้าใจรายละเอียดทุกอย่าง

เป็นเช่นที่หลานสาวบอกว่าโอกาสไม่ได้มาง่ายๆ จะเสียไปไม่ได้เด็ดขาด ต้องใช้หัวใจคว้าโอกาสไว้!

บทที่ 186 บุญคุณ

เมื่อชิมเครื่องปรุงรสที่วางเรียงรายอยู่จนครบ ก็รีบใช้น้ำสะอาดบ้วนปากทันที

จากนั้นก็เริ่มปรุงรสชาติตามความทรงจำ

เมื่อน้ำแกงปรุงเสร็จ ซ่งสือชูเดินเข้ามาชิม แล้วพยักหน้า รู้สึกสนใจต่ออาเล็กของหยินผิงขึ้นมาบ้าง

“ร้านจะเปิดในอีกสามวัน เจ้าไปในเมืองแล้วเช่าที่อยู่ อยู่ในหมู่บ้านไม่สะดวกนัก หาที่พักอยู่ที่ใกล้ๆ กับร้านจะดีกว่า ในฐานะพ่อครัวคงจะยุ่งมาก เจ้าหาคนคุ้นเคยหนึ่งคนมาช่วยงานได้ ต้องมือเท้าสะอาดหน่อย ส่วนเรื่องอื่นๆ ที่ต้องใส่ใจ เจ้าเป็นพ่อครัวน่าจะรู้ดีกว่าข้า ข้าไม่พูดมากแล้ว”

ซ่งสือชูเลือกตัวพ่อครัวแล้ว ในที่สุดก็หายใจหายคอได้สักที

เรื่องที่เหลือก็แค่เปิดร้าน

เมื่อถึงตอนนั้นก็ให้เฉินฮูหยินโฆษณา ให้หัวหน้าหมู่บ้านสร้างความครึกครื้นสักหน่อย แต่ก็ช่างเถอะ หัวหน้าหมู่บ้านคงไม่มีอารมณ์มาร่วมด้วย เช่นนั้นคงต้องให้เหล่าบรรดาพี่สาวน้องสาวของเฉินฮูหยินจัดสถานที่

เปิดร้านวันแรกต้องทำให้ดูเหมือนคึกคัก

ซ่งสือชูครุ่นคิดในใจ

ไม่นานก็มาถึงวันเปิดร้าน

หลังจากซ่งสือชูตัดเชือกมงคล ก็พบว่ามีแขกมาไม่น้อยทีเดียว นอกจากกลุ่มพี่ๆ น้องๆ ของเฉินฮูหยินแล้ว ยังมีนายท่านหงห้า และกลุ่มของซุนกุ้ย ครอบครัวเฉียนเหล่าโคว่ที่ไม่ไปเปิดร้านแต่วิ่งมาชิมหม้อไฟ

ดังนั้นแม้เพิ่งจะเปิดร้านแต่คนก็นั่งกันเต็มแล้ว

บนชั้นสองของโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

อิ่นผิงมองกิจการของซ่งสือชูรุ่งโรจน์ ไฟในใจก็ลุกโชนขึ้นในบัดดล

เสิ่นเจินจูยืนอยู่ข้างอิ่นผิง มองร้านฝั่งตรงข้าม เอ่ยว่า “ตอนแรกเป็นร้านเค้ก ตอนนี้ยังทำร้านอาหารอีก นางช่าง...”

ครั้นนึกถึงเหตุการณ์ในค่ำคืนนั้นที่ชายขาเป๋ข้างกายซ่งสือชูฆ่าคน คำพูดของเสิ่นเจินจูก็ติดอยู่ในคอหอย

นางก็เคยฆ่าคน แต่ไม่เหมือนกับชายผู้นั้นเลยแม้แต่น้อย

คนผู้นั้นไม่ได้ขาเป๋เลยสักนิด

ฆ่าคนได้อย่างคล่องแคล่ว เป็นคนอัปลักษณ์แท้ๆ แต่ตอนที่ฆ่าคนกลับให้ความรู้สึกสง่าขึ้นมาอย่างแปลกประหลาด

เสิ่นเจินจูรีบส่ายหน้า หากจะบอกว่าสง่าจริงๆ ละก็ บุรุษที่พบหน้าอย่างรีบร้อนในค่ำคืนนั้นต่างหากถึงเรียกได้ว่าสง่างามอย่างแท้จริง

ครั้นหันกลับมามองอิ่นผิง แววตาของเสิ่นเจินจูก็เต็มไปด้วยความรังเกียจ

หากไม่ถูกฉางต้าจู้เปิดเผยตัวตน หากไม่เจออิ่นผิงเข้าพอดี และหากไม่ใช่เพราะมีโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหล นางคงไม่อยู่กับอิ่นผิงที่ทั้งแก่ทั้งอัปลักษณ์เช่นนี้แน่นอน

แต่ยามนี้จะพูดอย่างไรก็สายไปเสียแล้ว

มองฝั่งตรงข้าม “เจ้ามีวิธีการอะไรหรือไม่”

“นั่นไม่ใช่คนในหมู่บ้านพวกเจ้าหรือ ในฐานะที่เป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน เจอกันแล้วจะไม่ทักทายหน่อยก็คงมิได้ ไม่เช่นนั้นเจ้าลองไปชิมหม้อไฟว่ารสชาติเป็นเช่นไร” อิ่นผิงพูดพลางลูบแก้มเสิ่นเจินจู

“ดูคนข้างในกินกันอย่างสบายอกสบายใจสิ รสชาติคงไม่เลว เจ้าลองไปชิมดู และหาวิธีการมา มีช่องทางหาเงินก็ต้องช่วยกันหา!”

อิ่นผิงพูดแล้วหัวเราะร่าออกมา ยัดเงินใส่มือของเสิ่นเจินจู “ไปลองชิม เล่นสนุกสักหน่อย”

เสิ่นเจินจูถือเงินไว้ และเดินไปร้านตรงข้าม

มีของกินแต่ไม่ไปลอง นางก็คงเป็นคนโง่แล้ว

เมื่อเดินเข้าร้านหม้อไฟ ก็ถูกคนด้านในดึงไปนั่งที่มุมร้าน

ยามที่เห็นของกินด้านใน เสิ่นเจินจูตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ดูเหมือนจิ้มจุ่ม ในหม้อคือน้ำแกง เอาผักและเนื้อโยนลงไปต้มสักพัก แล้วจิ้มน้ำจิ้ม จิ้มจุ่มนางเคยกินมาแล้ว แต่ไม่สดใหม่เพียงนี้

แต่สีแดงๆ ในหม้อคือสิ่งใดกันนะ

อีกทั้งกินไปกินมายังเหงื่อออกมากถึงเพียงนั้น

เสิ่นเจินจูสงสัยนัก แต่สิ่งที่ทำให้นางสงสัยยิ่งกว่าก็คือ แค่เดินเข้ามาก็ได้กลิ่นที่ทำให้สำลักแล้ว แค่ได้กลิ่นก็อยากจาม แต่ไม่ใช่ว่าจะทนไม่ไหวขนาดนั้น

กลิ่นประหลาดเหลือเกิน

“ลูกค้าท่านต้องการน้ำแกงเห็ด หรือต้องการน้ำแกงเผ็ดกลาง เผ็ดน้อย หรือน้ำแกงหม่าล่า” หม่าหวาที่ต้อนรับเสิ่นเจินจูก็เป็นคนหมู่บ้านเดียวกันกับนาง ถึงแม้ในใจจะรังเกียจคนเช่นเสิ่นเจินจูอย่างยิ่ง

แต่ตอนนี้เขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องสุขุมสักหน่อย และต้องปฏิบัติกับลูกค้าอย่างเท่าเทียมกัน

ในเมื่อลูกค้าเอาเงินมาให้ ท่าทางต้องเคารพนอบน้อม

เสิ่นเจินจูกินไปสักพัก อยากพูดอะไรกับหม่าหวาสักหน่อย แต่เขาก็ทำงานอย่างมืออาชีพมาก

เปิดร้านวันแรก ค่อนข้างยุ่ง ไม่มีเวลามาต้อนรับเสิ่นเจินจูคนเดียว ไม่ว่าเสิ่นเจินจูจะพูดอะไร หม่าหวาก็เพียงแค่ยิ้มน้อย ๆ เท่านั้น

มีแค่ตอนที่เสิ่นเจินจูจะสั่งอาหาร หม่าหวาถึงจะขยับพู่กันจดสิ่งที่เสิ่นเจินจูต้องการลงบนกระดาษ

ผ่านการฝึกฝนมาสามวัน จากพวกเขาทั้งสี่ที่ไม่รู้หนังสือเลยสักตัว แต่กลับจำชื่ออาหารได้อย่างขึ้นใจ และเขียนชื่ออาหารได้หมดแล้ว

หากเขียนไม่ได้ก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะหน้าสุดท้ายของสมุดในมือก็เขียนไว้อยู่แล้วว่าผักกาดใช้ตัวอักษรอะไร เนื้อวัวใช้ตัวอักษรอะไรเอาไว้ มองแวบเดียวก็สามารถเขียนได้แล้ว

สถานศึกษาซิงเจี้ยนในหมู่บ้านมีความจำเป็นจริง ๆ หากว่าแม้แต่ตัวอักษรเดียวยังไม่รู้ ก็คงไม่มีวิธีจดรายการอาหาร

ตอนนี้พวกเขาทำไม่ได้ก็ต้องทำให้ได้ ถ้าหากจำผิด ก็ต้องโดนหักเงิน

นายหญิงซ่งบอกแล้ว ในสถานการณ์ที่เร่งรีบเช่นนี้ความทรงจำจะดีขึ้น และสะดวกต่อการจำตัวอักษรเป็นอย่างมาก เพื่อหลีกเลี่ยงจะเกิดความผิดพลาดที่ตามมาหลังจากนี้

รอจนกว่าเสิ่นเจินจูสั่งอาหารเสร็จ ก็ผ่านไปนานสองนาน หม่าหวาก็ด่าเสิ่นเจินจูในใจไปหนึ่งรอบเช่นกัน แต่สีหน้ายังคงบริการอย่างยิ้มแย้ม

ตอนที่เสิ่นเจินจูสั่งอาหารก็สังเกตผู้คนในร้านอยู่บ่อยครั้ง

ผู้คนด้านในคล้ายว่าจะชอบกินอาหารที่นี่เป็นอย่างมาก

หม้อที่ยกขึ้นมามีแกงน้ำแดงอยู่ ไม่รู้ว่าน้ำแกงทำมาจากอะไร รสชาติสดใหม่นัก

แม้แต่ลูกค้าที่พักอยู่ในโรงเตี๊ยมอวิ๋นไหลหลายคนก็ยังมากินที่นี่ และแขกที่มาจากต่างบ้านต่างเมือง ก็ยังแสดงท่าทีสนใจหม้อไฟด้วยเช่นกัน

แววตาของเสิ่นเจินจูเต็มไปด้วยความสงสัย

จนกระทั่งหม่าหวายกน้ำจิ้มขึ้นมา สมองของเสิ่นเจินจูถึงหยุดความคิดตนเองลง เพราะถูกอาหารรสเลิศดึงดูดไปหมดแล้ว

บนชั้นสอง เฉินฮูหยินยืนอยู่ตรงรั้วบันไดมองความคึกคักชั้นล่าง จึงยิ่งเชื่อมั่นในตัวซ่งสือชูมากขึ้นไปอีก “หญิงสาวคนนั้นเป็นคนในหมู่บ้านเจ้าสินะ ไม่ใช่ว่าเจ้าไม่ชอบนางหรอกหรือ เหตุใดยังให้นางเข้ามาชิมหม้อไฟอีก”

ซ่งสือชูหรี่ตามองเสิ่นเจินจู ถึงแม้จะจงเกลียดจงชัง แต่ก็ไม่ถึงขั้นต้องไล่นางออกไป “การค้าก็คือการค้า จะเอามารวมกันไม่ได้ ช่วงนี้ท่านว่างหรือไม่ ช่วยข้าดูแลจ้าวเสวี่ยเจียวหน่อย”

“ได้สิ!” เฉินฮูหยินอยากให้ซ่งสือชูติดหนี้บุญคุณนางใจจะขาด หลังจากนี้บุญคุณพวกนี้จะถูกเอาไปใช้ในอนาคต

หลังจากเจรจาเสร็จ ซ่งสือชูก็เดินไปที่ห้องครัว มองหลี่ไคด้านหลังห้องครัวที่กำลังทำสิ่งต่าง ๆ ซ่งสือชูก็เชื่อมั่นในการแนะนำคนของหยินผิงมากขึ้น

เพิ่งคิดจะเดินออกจากร้านหม้อไฟ ซ่งสือชูก็เห็นนายอำเภอฉีเดินเข้ามา

นายอำเภอฉีสวมชุดลำลอง และยังมีหญิงสาวหน้าตาสะสวยอยู่ข้างกาย

หญิงสาวเดินตัวแทบจะติดกับตัวนายอำเภออยู่แล้ว ซ่งสือชูอดไม่ได้ที่จะมองไปยังชั้นสอง เดิมทีเฉินฮูหยินอยู่ตรงรั้วบันได แต่ยามนี้กลับหายไปแล้ว

นายอำเภอคนนี้นี่จริงๆ เลยเชียว...

เหอะ!

ผู้ชาย!

ซ่งสือชูดูหมิ่นในใจ แล้วสาวเท้าเดินออกไปด้านนอก

พอกลับมาถึงเรือนนางก็ปิดประตูลง รดน้ำทุเรียนที่ปลูกไว้ หยิบเมล็ดที่เอาออกมาจากมิติเมื่อวันก่อน จากนั้นก็ไปตามหาซ่งหลิงเซียง

บทที่ 187 ทำไร่ไถนา

หารอบหมู่บ้านหนึ่งรอบก็ไม่มีผู้ใดพบเห็น

ป้ากุ้ยเอ่ยขึ้นว่า “เมื่อวานนายหญิงชิงชิงบอกจะไปในอำเภอสักหน่อย วันนี้คงจะออกไปแล้วเจ้าค่ะ!”

“เช่นนั้นข้าจะรอ!” การรอครั้งนี้รอจนถึงยามราตรี

ซ่งหลิงเซียงกลับมาจากข้างนอก ถือตะกร้าอยู่ในมือ ในตะกร้านั้นเต็มไปด้วยผ้าราคาแพง เอามาใช้ให้ซ่งชิงชิงฝึกฝน

เห็นซ่งสือชูรออยู่ในลานบ้าน แววตาของซ่งหลิงเซียงก็มีรอยยิ้มออกมา นางถือตะกร้าไว้ด้านข้าง “ทำไมยังอยู่ในลานกลางคืนอากาศเย็น เข้าไปอยู่ในห้องเถอะ”

ซ่งสือชูจ้องซ่งหลิงเซียง สูดหายใจเข้าลึกๆ

“ท่านไปร้านหม้อไฟในอำเภอมาหรือ” ซ่งสือชูมองซ่งหลิง-เซียงอย่างสงสัย

ถ้าอยากกินหม้อไฟ อยู่บ้านก็กินได้ทุกวัน จะต้องวิ่งเข้าไปในอำเภอด้วยเหตุใดกัน

ถ้าหากไม่ได้กินหม้อไฟนั่นในอำเภอ นางก็คงไม่ต้องรอนานเพียงนี้ พอคิดเช่นนี้สายตาที่มองซ่งหลิงเซียงก็ขุ่นเคืองขึ้น

ซ่งหลิงเซียงถูกซ่งสือชูจ้องด้วยสายตาเช่นนี้ นางก็ตื่นตระหนก มือขวาถือตะกร้าอยู่ สายตาลุกลี้ลุกลน ไม่กล้าสบตาซ่งสือชู

ซ่งสือชูขมวดคิ้ว วันนี้ซ่งหลิงเซียงแปลกไป

ไม่ใช่แค่กินหม้อไฟหรอกหรือ นางจะขวางไม่ให้ไปได้อย่างไร

“เกิดอะไรขึ้น บอกความจริงมา!” สีหน้าของซ่งสือชูเคร่งขรึม

ซ่งหลิงเซียงก้มหน้าลง เอ่ยอย่างเชื่องช้า “ข้า ข้าผิดต่อเจ้า ข้า...ข้าออกไปกินข้าวกับผู้ชาย ทำให้เจ้าอึดอัดใจใช่หรือหรือไม่ ข้า...”

“?” ไปนัดเจอกับผู้ชายแล้วรึ

ใบหน้าของซ่งสือชูสงสัย จ้องซ่งหลิงเซียงครู่หนึ่ง ยามนี้ภายใต้สายตาของนางซ่งหลิงเซียงกลับลุกลี้ลุกลนเป็นอย่างมาก จิตใจระส่ำระสาย กังวลว่าตนจะสร้างเรื่องให้นาง

เหมือนนักเรียนมัธยมต้นที่แอบครูมีความรัก แต่กลับถูกครูจับได้คาหนังคาเขา

ซ่งสือชู “กับหงห้า” เมื่อก่อนเรียกนายท่านหงห้าตามคนอื่น ตอนนี้...ซ่งสือชูรู้สึกว่าเรียกหงห้าค่อนข้างลื่นไหลกว่า

ซ่งหลิงเซียงพยักหน้าแข็งๆ มองไปที่ซ่งสือชูอย่างสั่นเทา อ้าปากพะงาบๆ เหมือนอยากจะพูดอะไร แต่ไม่รู้จะแก้ตัวจากตรงที่ใด สมองคล้ายหยุดทำงานไปแล้ว คำพูดที่ติดอยู่ในปากก็ไม่รู้จะพูดออกไปอย่างไร

“ชอบหงห้าหรือ” ซ่งสือชูเอ่ยปากถามอย่างจนใจ

ทันใดนั้นตั้งแต่ใบหน้าไปจนถึงใบหูของซ่งหลิงเซียงก็เปลี่ยนเป็นแดงก่ำ เอ่ยตะกุกตะกัก “เมื่อก่อนเขาเคยช่วยข้า เขาใส่ใจมากกว่าซังหนิง อบอุ่น เป็นคนดี ข้า...”

“ท่านถูกหลอกเข้าแล้ว” ซ่งสือชูขมวดคิ้ว

ซ่งหลิงเซียงร้อนรนจนเหงื่ออาบหน้าผาก “เขาไม่ได้หลอกข้า และไม่มีอะไรไม่ถูกต้องด้วย ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นกับพวกเราอย่างมากก็แค่กินข้าวด้วยกัน นั่งพูดคุยกันเพียงเท่านั้น”

“เช่นนั้นท่านคิดว่าเขาชอบท่านหรือไม่” ซ่งสือชูถอนหายใจในใจ

หงห้าเป็นคนเช่นไร อันธพาลในบ่อนพนัน เลี้ยงนักเลงไว้ไม่น้อย สติปัญญาสูงส่ง เฉลียวฉลาด รู้มาก อยากจะหลอกสตรีเพียงคนเดียวก็ทำได้ง่ายๆ โดยเฉพาะคนเช่นซ่งหลิงเซียงที่เคยเจ็บปวดกับความรักมาก่อน และมีแผลเป็นที่หัวใจ

ซ่งสือชูแอบกังวลอยู่บ้าง

แต่ก็ไม่รู้จะพูดเกลี้ยกล่อมอย่างไร

ทำได้เพียงรอคำตอบของซ่งหลิงเซียงอยู่เงียบๆ

ซ่งหลิงเซียงค่อยๆ สงบสติอารมณ์ลง “ข้า ข้าไม่รู้ว่าเขาชอบหรือไม่ชอบข้า บางครั้งรู้สึกว่าชอบ แต่บางครั้งก็รู้สึกว่าเราห่างกันเกินไป ราวกับว่าไม่ว่าผู้ใดจะอยู่ข้างๆ เขา เขาก็ใส่ใจไปเสียหมด”

“เช่นนั้น ชิงชิง โหรวโหรว และเสี่ยวไป๋ล่ะ ท่านเคยคิดถึงพวกนางบ้างหรือไม่ อยากไปแต่งงานในอำเภอเป็นสตรีของหงห้า หรือจะเป็นแม่บ้านอยู่ในหมู่บ้านต่อไป” ซ่งสือชูไม่ได้เอ่ยเรื่องเมล็ดพันธุ์อีกต่อไป

ถึงแม้นางจะมีวิธีการโฆษณามันฝรั่ง ข้าวโพด และมันเทศออกไป แต่ซ่งหลิงเซียงถูกผู้อื่นหลอกได้ง่าย

เมื่อสองปีก่อนสิ่งที่แรกที่นางต้องทำคือต้องให้ตัวเองรวยขึ้นมาก่อน แล้วจึงดำเนินการตามแผน รวยก่อนแล้วให้คนอื่นรวยตาม และควรจะเป็นเช่นนั้น ไม่น่ามีปัญหา

“ข้า ข้าไม่เคยคิดจะแต่งงานกับนายท่านหงห้ามาก่อน ข้าแค่ควบคุมตนเองไม่ได้บางครั้งบางคราว ข้ารู้ว่าตอนนี้สิ่งที่ควรทำก็คือพยายามให้ชิงชิง โหรวโหรว และเสี่ยวไป๋มีชีวิตรอด...”

“ผิดแล้ว!” ซ่งสือชูขมวดคิ้ว

ในฐานะสตรีความคิดที่จะพยายามเพื่อลูกๆ นั้นไม่ผิด

แต่ถ้าระหว่างที่พยายามนั้น กลับสูญเสียความเป็นตนเอง และความหมายของการมีชีวิตอยู่ก็เพื่อลูกเท่านั้น แล้วจะมีความหมายอะไรเล่า

หากว่านางคือซ่งหลิงเซียง และชอบผู้ใดสักคนขึ้นมาจริง ๆ เมื่อเจอคนที่คุ้มค่าที่จะชอบ นางจะตามจีบโดยไม่ลังเล

หากคนคนนั้นไม่คุ้มค่าที่จะชอบ เช่นนั้นก็ฆ่าให้ตายก็เป็นอันใช้ได้แล้ว!

ซ่งหลิงเซียงจะตัดสินใจอย่างไร ซ่งสือชูรู้สึกว่านางแสดงความคิดเห็นได้ แต่ไม่สามารถตัดสินใจแทนพี่สาวได้ “ท่านไปถามว่าเขาชอบหรือไม่ชอบท่าน จะเก็บไว้ทำไม นอกจากกลุ้มใจก็ไม่มีข้อดีอะไรเลย หากว่าเขาไม่ชอบท่าน ก็ใช้โอกาสนี้ตัดความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงนี่เสีย หากเขาชอบท่าน เช่นนั้นท่านก็ต้องครุ่นคิดให้รอบคอบ ว่าเขาชอบท่านอย่างจริงใจหรือจอมปลอม ความชอบของเขาจะอยู่ได้นานเพียงใด สามารถทำให้ท่านมีความสุขไปตลอดชีวิตได้หรือไม่”

“ข้า...” ซ่งหลิงเซียงรู้สึกอายขึ้นมา เป็นเรื่องยากที่จะคุยเรื่องความสัมพันธ์ต่อหน้าน้องสาว

ส่วนชอบหรือไม่ชอบ จะพูดได้ตรงๆ ถามได้ตรงๆ หรือไม่ต้องหยิ่งสักหน่อยหรือ

“กล้าๆ หน่อย ไปพักผ่อนเถอะ!” ซ่งสือชูคุยกับซ่งหลิงเซียงสักพักก็เดินไปที่ห้องหนังสือ

เอาเมล็ดในถุงกระสอบออกมา เมล็ดข้าวโพดแข็งเต็มกระสอบ หัวมันฝรั่งก็มีขนาดใหญ่มาก และมันเทศก็มีรากงอกแล้ว สามารถปลูกลงดินได้

แล้วจะให้ผู้ใดปลูกล่ะ!

ช่างเถอะ ปลูกเองแล้วกัน!

เคยเป็นชาวนาเก่า ถึงแม้ร่างของนางไม่ถนัดทำไร่ไถนา แต่ในสมองยังมีความทรงจำของร่างเดิมอยู่มิใช่หรือ

ซ่งสือชูถอนหายใจ เอาเมล็ดพืชกลับเข้าไปในมิติอีกครั้ง แล้วนางก็หายตัวไปจากห้องหนังสือในทันที

ซ่งสือชูยืนอยู่ในมิติ ครุ่นคิดครู่หนึ่ง เอานำเมล็ดมันเทศออกมาหนึ่งเม็ด เมล็ดข้าวโพดหนึ่งกำ และมันฝรั่งอีกหนึ่งชิ้น ปลูกลงดินตามความเข้าใจของตนเอง

วินาทีที่ลุกขึ้นยืน ก็พบว่าทุเรียนที่ปลูกลงดินรากงอกแล้ว และมองไปด้านข้างอีกรอบ มันฝรั่งชิ้นใหญ่ แม้แต่พริกก็เม็ดแดงระเรื่อ

ส่วนผักที่ปลูกตามฤดูกาลก็มีความชุ่มชื้นเช่นกัน

ซ่งสือชูยื่นมือไปป้องหน้าผาก ในฐานะชาวนา นางจำเป็นต้องอาศัยคนผู้หนึ่งมาเก็บเกี่ยวธัญญาหาร

สายตาทอดมองพริก พริกที่ปลูกในมิติถ้าทำไก่ผัดเผ็ดรสชาติจะเป็นเช่นไรกันนะ นางค่อยๆ กลืนน้ำลายลงเบาๆ หยิบขวานไปตัดไม้ไผ่สองสามต้น แล้วสานเป็นตะกร้าไม้ไผ่ เด็ดพริกเม็ดแดงลงในตะกร้า และเอาไปตากไว้ในลานบ้าน

ด้านนอกมีเสียงฝีเท้าดังเข้ามา ซ่งสือชูรีบกระโดดออกจากมิติทันที

ประตูห้องหนังสือเปิดออก กู้จิ่งหยวนเดินมาข้างกายซ่งสือชู

เขาก้มหน้าลงมองไปที่รองเท้าของซ่งสือชู บนพื้นรองเท้ามีโคลนสดติดอยู่หนึ่งชั้น

“ข้าจะไปเปลี่ยนชุด!” ซ่งสือชูรีบเดินออกไปยังห้องของตนเอง

กู้จิ่งหยวนละเอียดเกินไปแล้ว ไม่ช้าก็เร็วเขาจะต้องล่วงรู้นิ้วทองคำของนางเป็นแน่ ต้องค่อยๆ รักษาระยะห่างสักหน่อย!

บทที่ 188 การเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ผลิ

ใกล้กันเกินไปไม่ดี ไม่มีอะไรดีเลยสักนิด

ซ่งสือชูกลับไปยังห้องของตนเอง หยิบเสื้อผ้าออกจากตู้ และเดินไปที่อ่างน้ำที่สร้างไว้ในห้องน้ำ

แช่น้ำอุ่น แล้วชำระล้างร่างกายให้สะอาด

นางผลักประตูเปิด แล้วเดินออกจากห้องน้ำ เห็นกู้จิ่งหยวนอยู่ด้านนอก

“เจ้าทำอะไร” เกือบถูกกู้จิ่งหยวนจับได้ว่าออกมาจากมิติซ้ำแล้วซ้ำเล่า สัญชาตญาณของซ่งสือชูบอกว่าต้องระวังเขาให้มากขึ้น

“นี่ดินอะไร” กู้จิ่งหยวนกางผ้าเช็ดหน้าในมือออก บนนั้นมีโคลนติดอยู่เล็กน้อย ซึ่งเป็นโคลนในมิติ

เต็มไปด้วยกลิ่นหอมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ

แต่ลักษณะของโคลนก็คล้ายๆ กันไปหมด

นอกจากดินแดงดินดำที่มีปริมาณน้อย ส่วนใหญ่ก็เป็นดินเหลือง

ดังนั้นซ่งสือชูรีบส่ายหน้าทันที “ไม่รู้ อาจจะมาจากข้างนอก ใช่สิ พรุ่งนี้ข้าจะไปขุดดิน เตรียมทำสวน ให้ซ่งอวินมากับข้าสักวัน คนที่เติบโตมากับที่นี่ น่าจะปลูกพืชลงดินได้”

“อืม!”

กู้จิ่งหยวนพยักหน้ารับ

เมื่อเห็นว่าซ่งสือชูไม่ตอบคำถามของตน กู้จิ่งหยวนก็ไม่ได้ถามต่อ แต่พับผ้าเช็ดหน้าที่เปื้อนโคลนอีกครั้ง และเก็บกลับไป

ซ่งสือชูเห็นกู้จิ่งหยวนทำเช่นนี้ มุมปากก็กระตุกขึ้นมา

คนผู้นี้ จริงๆ เลยเชียว แม้แต่โคลนที่เปื้อนรองเท้าของนางก็เก็บรวบรวมไปอย่างดี

บุรุษน่ากลัว! ใส่ใจจนน่ากลัว

นางหมุนตัว แล้วรีบเดินเข้าไปในห้องของตนเอง

แผ่นหลังเร่งรีบนั้นให้ความรู้สึกว่านางกำลังจะวิ่งหนีอะไรสักอย่าง

กู้จิ่งหยวนเดินไปยังมุมผนัง กางผ้าเช็ดหน้าออก เจ้าเสี่ยว-ฮุยจอมตะกละก็วิ่งมาอยู่ข้างเขา

โยนหัวไชเท้าที่กอดไว้ทิ้งไป อ้าปากกินโคลนที่อยู่บนผ้าเช็ดหน้าเข้าไป

หลังจากกินโคลนเสร็จก็เรอออกมา เอาตัวอิงกำแพง แล้วหลับตาพักผ่อน

สัตว์ตัวอื่นๆ ทั้งไก่ต้ม ไก่น้ำแดง ต้าเสวี่ย และเสี่ยวไป๋ต่างพากันจ้องมองผ้าเช็ดหน้าที่ถูกเลียจนสะอาด จ้องมองด้วยความคาดหวัง ราวกับผีผู้เฒ่าร้อยปีมองสาวงาม ไม่มีแรงต้านทานเลยแม้แต่น้อย

กู้จิ่งหยวนเก็บผ้าเช็ดหน้า แววตาของสัตว์ที่ฉลาดเฉลียวหลายตัวนั้นก็แสดงความผิดหวังออกมา

กู้จิ่งหยวนแสยะยิ้มตรงมุมปาก สายตามองไปยังห้องนอนของซ่งสือชู

สตรีนี่นะ! ไม่ช้าไม่นานเขาจะเปิดโปงความลับของนาง

ที่สัตว์พวกนี้ฉลาดขึ้น ไม่ใช่เพราะปาฏิหาริย์ แต่เป็นเพราะมีสิ่งพิเศษที่สามารถเปลี่ยนแปลงพื้นฐานของสัตว์เหล่านี้ได้

ก็เหมือนกับโคลนพวกนี้

ที่มาของโคลนพวกนี้มาจากที่ใดกัน

เพียงแค่เขาอยู่ที่นี่ คงมีสักวันที่จะต้องรู้ให้จงได้

กู้จิ่งหยวนเดินกลับห้องตนเอง

ส่วนอีกด้าน

หน้าต่างของห้องซ่งสือชูถูกผลักออก สายตาจับจ้องไปที่สัตว์สองสามตัวที่มุมห้อง

ทันใดนั้นก็เกิดความรู้สึกอยากฆ่าไก่เชือดสุนัขกินเนื้อกระต่าย สัตว์เหล่านี้เป็นเพื่อนร่วมทีมที่ห่วยจริงจริงๆ กู้จิ่งหยวนเพียงแค่เอาโคลนออกมานิดเดียว สัตว์ที่ไม่เคยผ่านโลกมาก่อนก็ขายนางเสียแล้ว

เอื้อมมือออกไปถูสร้อยข้อมือ

ไม่ว่ากู้จิ่งหยวนจะสังเกตอย่างละเอียดสักเพียงใด และมีตรรกะรอบคอบเพียงใด นางไม่เชื่อว่ากู้จิ่งหยวนจะรู้ว่านางมีสร้อยทะลุมิติได้

นางปิดหน้าต่าง เอนกายลงบนเตียง หนึ่งคืนผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เช้าวันถัดมา ซ่งสือชูหาเสียม จอบ และเครื่องมือการเกษตรในห้องเก็บฟืน จากนั้นก็พาซ่งอวินเดินไปยังที่ดิน ซ่งไป๋ดึงขากางเกงซ่งอวินไว้แน่น และเดินตามหลังไป

ซ่งไป๋ค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไป เมื่อก่อนหนึ่งวันพูดสองประโยค ตอนนี้วันหนึ่งพูดได้หลายประโยคแล้ว

ถึงแม้เวลาส่วนใหญ่จะพูดคุยกับซ่งอวิน แต่นี่ก็คือการพัฒนาเช่นกัน การพัฒนาอย่างเชื่องช้า

ทั้งสามคนเดินไปยังแปลงนาที่หนิวซื่อยกให้

ห้องด้านตะวันตก

ซ่งหลิงเซียงค่อยๆ เปิดประตูห้องออก เห็นซ่งสือชูเดินออกไป แววตาก็สับสนและกลัดกลุ้ม

ซ่งชิงชิงจูงมือซ่งโหรวโหรวเดินผ่านห้องด้านตะวันตก จ้องซ่งหลิงเซียง และเดินเข้าไปใกล้ “ท่านแม่ ท่านกำลังคิดสิ่งใดอยู่”

“ท่านแม่อยากหาพ่อเลี้ยงให้ข้าใช่หรือไม่ ญาติผู้พี่บอกแล้วว่าพ่อเลี้ยงต้องหาเอาเอง จะให้ท่านแม่มาหาเองมิได้ ข้ากับพี่สาวจะหาแทนท่านเอง” สิ่งที่ซ่งโหรวโหรวเอ่ยทำให้ซ่งหลิง-เซียงตกใจจนแทบร้องออกมา

นี่คือวิธีการพูดเช่นไรกัน

พ่อลังพ่อเลี้ยงอะไรกัน

“ท่านแม่ หน้าท่านแดงแล้ว ข้าพูดถูกแล้วใช่หรือไม่ บุรุษของน้าเล็กก็เป็นพี่ชายที่หามาให้ทั้งนั้น ดังนั้นท่านแม่ หากข้าชอบผู้ใดแล้ว ข้ากับพี่สาวจะออกความคิดเห็นแทนท่านเอง” ซ่งโหรวโหรวพูดจบ รู้สึกว่าตนเองกำลังถูกจ้องมอง ก็หันหน้าไปมองซ่งชิงชิงที่กำลังส่งสัญญาณเตือนทางสายตา ในใจก็รู้สึกอึดอัดขึ้นมาทันที “ท่านพี่ที่ข้าพูดไม่ใช่เรื่องจริงหรือ ท่านคิดว่าท่านแม่ของพวกเราจะหาบุรุษดีๆ ได้ที่ใดกัน!”

“...” ซ่งหลิงเซียงยืนตกตะลึงอยู่ด้านข้าง

มองซ่งชิงชิงแล้วหันกลับไปมองซ่งโหรวโหรวอีกครั้ง เพียงไม่นานที่ไม่ได้สังเกต บุตรสาวของนางก็เข้าใจทุกอย่างหมดแล้ว

จู่ๆ ใจก็เปิดกว้าง

ผู้ใดเลี้ยงมากันนะ!

“ข้าไม่ออกไปแล้ว” ซ่งหลิงเซียงหมุนตัวเดินไปที่ห้อง

ซ่งโหรวโหรวเอื้อมมือไปดึงซ่งหลิงเซียงเอาไว้ “ไม่ได้ ต้องไป พวกข้าก็ต้องไปด้วย ถึงแม้ท่านแม่จะหาพ่อเลี้ยงให้พวกข้า ก็ต้องถามความคิดเห็นของพวกข้าด้วย ชายผู้นั้นรูปร่างหน้าตาเป็นเช่นไร ชาติตระกูลเช่นไร นิสัยเป็นเช่นไร หลังจากนี้ยังอยากมีลูกหรือไม่ ท่านแม่ทำสวน ซักผ้าไป ส่วนเรื่องอื่นๆ ให้พวกข้าจัดการเถอะ!”

ซ่งโหรวโหรวดึงซ่งหลิงเซียงให้เดินไปด้านนอก

ซ่งหลิงเซียงสาวเท้าไปข้างหน้าอย่างมึนงง

สมองหยุดทำงานไปแล้ว นางจะไปที่ใด ไปทำสิ่งใด เจอผู้ใด เจอแล้วจะพูดอะไร

คำพูดที่คิดไว้ทั้งคืนก็เลือนรางจางหายไปหมด

ทั้งสามคนกำลังเดินไปในอำเภอ เวลาค่อย ๆ เคลื่อนผ่านไปอย่างเชื่องช้า

ส่วนอีกด้านหนึ่ง

ซ่งสือชูพาตัวถ่วงอีกสองคนเดินมาถึงแปลงนา แล้วแบ่งเครื่องมือขุดดินกัน ซ่งสือชูลงมือขุดดิน ตามด้วยซ่งอวินทุบก้อนดินก้อนใหญ่ให้แตกละเอียด และใช้คราดเก็บกวาดพื้นให้เรียบและสะอาด

แต่เสี่ยวไป๋มาเล่นโคลน!

เด็กน้อยที่อายุเพิ่งจะสี่ขวบ ผู้ใดก็คงไม่ขออะไรมาก

เวลาทั้งบ่าย ซ่งสือชูปรับหน้าดินจนเกือบเสร็จ

สายลมพัดผ่านมา ความร้อนพัดมากับสายลม

ซ่งสือชูเงยหน้าขึ้น เห็นต้นหลิวสองข้างทางไม่รู้ว่าแตกหน่อตั้งแต่เมื่อใด ใบนุ่ม ๆ แขวนอยู่ด้านบน ประกาศว่าฤดูใบไม้ผลิกำลังมาถึงแล้ว

ซ่งอวินที่เหนื่อยจากการทำงานพาซ่งไป๋วิ่งไปที่ถนนสองข้างทาง นั่งยองๆ ลงกับพื้น ส่วนอีกคนกำลังพูดพึมพำอยู่ หลังจากเข้าใกล้ ซ่งสือชูถึงได้ยินชัดว่าเด็กทั้งสองคนคุยอะไรกัน

ในมือของทั้งสองคนกำหญ้าคาอ่อนคนละกำมือ

ลอกเปลือกชั้นนอกออก แล้วกินดอกอ่อนสีขาวด้านใน

ใกล้ๆ กับหญ้าคายังมีตี้หวง[6]และดอกจื่อตี้ติง[7] ฤดูกาลเก็บตี้หวงคือฤดูใบไม้ร่วงปีหน้า ซ่งสือชูจึงดึงแค่จื่อตี้ติงขึ้นมา แล้ววางลงในตะกร้าด้านหลัง ตัดมู่ซวีมาครึ่งตะกร้าจากที่ดินข้างๆ

ซ่งสือชูเดินกลับบ้านไป

เด็กน้อยซ่งอวินและซ่งไป๋ทั้งสองคนจับมือกัน เดินตามหลังซ่งสือชู

ลมเย็นพัดผ่านไป หิมะบนพื้นละลายไปนานแล้ว

มองไปไกลๆ พื้นดินเป็นสีเขียวขจีเต็มไปหมด

---

[6] ตี้หวง คือสมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง

[7] ดอกจื่อตี้ติง เป็นดอกไม้ชนิดหนึ่ง มีสีม่วงคล้ายดอกกล้วยไม้ แต่อยู่บนดิน

เมื่อซ่งสือชูกลับถึงบ้าน หยินผิงก็รีบเดินออกมารับทันที มองสิ่งที่อยู่ในตะกร้าที่ซ่งสือสะพายมา “นายหญิง พวกเราต้องทำข้าวผัดไข่หรือ นี่คือสิ่งใด กินได้หรือไม่เจ้าคะ” หยินผิงชี้ไปที่ดอกจื่อตี้ติงในตะกร้า สายตาสงสัย

“กินได้ ต้มน้ำร้อนลวกสักหน่อย กินแบบยำ!” ในฤดูใบไม้ผลิเหมาะแก่การกินผักป่า จื่อตี้ติงเป็นผักป่าและเป็นยาสมุนไพร ย่อมกินได้ตามธรรมชาติ

บทที่ 189 มีความรักเพียงน้ำดื่มก็อิ่มได้

ซ่งสือชูกำชับและก็ไปชำระล้างร่างกายให้สะอาด ทำสวนทั้งลำบากและเหนื่อยยาก!

เว้นเสียแต่ต้องเลี้ยงวัวสักตัวไว้คอยช่วยงาน มิฉะนั้นไม่ว่าอย่างไรงานหนักก็คงไม่สบายลง

นางนวดไหล่และมองไปที่ห้องครัว ควันจากปล่องเตาลอยขึ้น ยังได้กลิ่นหอมของข้าวผัดที่ลอยอบอวลมาในอากาศอีกด้วย มองผ่านช่องเข้าไปด้านใน เปลวไฟในเตากำลังลุกโชน

หน้าผากของหยินผิงที่นั่งอยู่ด้านหน้าเตาเต็มไปด้วยเหงื่อ **ข้าวผัดไข่**เป็นอาหารจานพิเศษทางเหนือ ล้างมู่ซวีสดๆ จนสะอาดแล้วโรยด้วยแป้ง ใส่เกลือลงไปเล็กน้อย และวางลงในหม้อนึ่งจนสุก จากนั้นเอาน้ำมันร้อนๆ ราดลงไปอีกครั้ง แล้ววางใส่จาน กลิ่นหอมกรุ่น

คนในบ้านตระกูลซ่งมีมากมาย เพียงแค่ข้าวผัดไข่หนึ่งจานนั้นไม่เพียงพอ ป้ากุ้ยตุ๋นหมูน้ำแดงอยู่ด้านข้าง หมูน้ำแดง

ที่ปรุงจากซีอิ๊วและน้ำตาลชั้นบนเป็นไขลอยขึ้นมาอีกหนึ่งชั้น ดึงดูดผู้คนด้วยกลิ่นหอมของเนื้อที่เป็นเอกลักษณ์

ยำจื่อตี้ติงโรยด้วยกระเทียมสับ กลิ่นก็ลอยออกมาทันที

อาหารที่วางอยู่บนโต๊ะเป็นอาหารกลางวันที่อุดมสมบูรณ์หลากหลาย

ฉีเหวินเฉิงเดินตามกลิ่นหอมออกมา เห็นอาหารที่เรียบง่ายแต่กลับดึงดูดบนโต๊ะ กินไปสามชามอย่างไว้หน้า

อีกด้านหนึ่ง

ด้วยการเร่งรัดของเด็กหญิงสองคน ซ่งหลิงเซียงเดินจับพลัดจับผลูไปที่สถานที่ซึ่งนางได้นัดหมายกับนายท่านหงห้า

ซ่งโหรวโหรวมองนายท่านหงห้า ดวงตากลมโตเบิกกว้าง

นั่งตรงข้ามกับนายท่านหงห้า “ท่านแม่ของข้าอยากรู้ว่าท่านชอบนางหรือไม่”

“ท่านแม่ของเจ้าหรือ นางเป็นคนบริสุทธิ์และใจดี ข้าอยากจะปกป้องนาง โลกนี้โหดร้ายกับนางเกินไป ถ้าหากตั้ง

หลักปักฐานเพียงลำพัง ความลำบากที่ต้องเจอ ไม่ใช่คนธรรมดาจะยอมรับได้ ท่านแม่เจ้าอดทนมานานถึงจะฟื้นตัวมาได้ อย่างไรก็จะกลับไปลำบากตรากตรำเช่นเดิมมิได้!”

ในใจของซ่งหลิงเซียงซาบซึ้ง ถึงแม้นางเองจะไม่ได้รู้สึกว่าลำบากตรากตรำ แต่ได้ยินว่ามีคนเป็นห่วงนาง ใส่ใจนาง จู่ ๆ ก็รู้สึกตื้นตันขึ้นมา

ลูกสาวชาวไร่ชาวนา ผู้ใดบ้างที่ไม่ลำบากตั้งแต่เด็ก

เฉพาะคนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะเท่านั้นถึงจะเอาใจเด็กคนนี้ได้

และความรู้สึกดีต่อนายท่านหงห้าก็เกิดขึ้นอีกครั้ง

มือเล็ก ๆ ของซ่งโหรวโหรวเคาะลงบนโต๊ะ จ้องนายท่านหงห้า “ความหมายของท่านคือไม่ชอบท่านแม่ของข้า ก็แค่ทำดีด้วย เพราะรู้สึกว่าท่านแม่ของข้าลำบากเกินไป อยากเป็นคนดีเลยอยากปกป้องนางเท่านั้นอย่างนั้นหรือ”

“โหรวโหรว!” ซ่งหลิงเซียงรีบลุกขึ้นทันที และตะโกนเสียงสูง ทำให้ซ่งชิงชิงที่นั่งเงียบ ๆ อยู่ด้านข้างพลอยตกใจไปด้วย

ซ่งโหรวโหรวมุ่ยปาก มองไปที่ซ่งหลิงเซียง “ท่านแม่ข้าไม่ได้พูดอะไรผิดไป ที่นี่คือร้านอาหาร ท่านเบาเสียงลงหน่อย คนนอกได้ยินจะไม่ดี!”

พูดจบก็พึมพำขึ้น “ก็ข้าไม่ได้พูดผิด ข้าถามว่าชอบหรือไม่ชอบแท้ๆ กลับตอบไม่ตรงคำถาม แสดงว่าในใจต้องมีอะไรแอบแฝง พี่ซ่งอวินเคยบอกว่า คำพูดของบุรุษไม่น่าเชื่อถือเป็นที่สุด นอกเสียจาก...เขาจะเป็นคนตรงไปตรงมา”

ซ่งโหรวโหรวเอียงคอ รู้สึกไม่พอใจนายท่านหงห้าเป็นอย่างมาก

ซ่งชิงชิงดึงมือของซ่งโหรวโหรว “นั่งลง อย่าสร้างปัญหา”

ซ่งโหรวโหรวรีบนั่งลงทันที

ซ่งชิงชิงมองนายท่านหงห้าและเอ่ยเสียงแผ่ว “ท่านมีความคิดจะขอท่านแม่ข้าแต่งงานหรือไม่ หากไม่มี หลังจากนี้ไปมาหาสู่กันปกติหน่อย ไม่ต้องไปไหนมาไหนสองต่อสอง เช่นนี้ไม่ดี”

“แน่นอนว่าวางแผนไว้แล้ว สามหนังสือหกพิธีการ มิให้ขาด”

นายท่านหงห้ามองซ่งหลิงเซียง ยามนี้ซ่งหลิงเซียงตกตะลึง มองนายท่านหงห้าอย่างอ้ำๆ อึ้งๆ ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดจู่ๆ คำถามก็มาถึงเรื่องการแต่งงานเอาเสียได้

“เช่นนั้นฐานะที่บ้านท่านเป็นเช่นไร มีหญิงอื่นอีกหรือไม่ ขออภัยด้วยที่ต้องพูดตรงๆ คนเช่นท่านแม่ข้า ไม่เหมาะสมกับครอบครัวที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนเกินไป” ซ่งชิงชิงยังคงเอ่ยอย่างแผ่วเบา ใบหน้ามีรอยยิ้ม

ราวกับไม่สนว่าคำตอบของนายท่านหงห้าจะเป็นเช่นไร ต่างไม่โกรธเคือง และก็ไม่เขินอาย

นายท่านหงห้ากลับมิได้วางใจ ขณะนี้เขารู้สึกว่าเมื่อก่อนตนคิดง่ายเกินไป ซ่งหลิงเซียงเป็นสตรีที่เข้มแข็งและขยัน นอกจากนี้ยังมีความไร้เดียงสาของหญิงชาวบ้านทั่วไป

แต่บุตรสาวของนางทั้งสองคน คนหนึ่งฉลาดกว่าอีกคนหนึ่ง

คนโตพูดน้อยต่อยหนัก ราวกับไม่เกรงกลัวอะไรทั้งสิ้น แต่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ล้วนมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า คนเล็กไม่สนใจไยดีอะไร แต่มีตรรกะชัดเจน เข้าใจลำดับความสำคัญ

ถ้าเขาตอบไม่ดี เช่นนั้นก็คงไม่ต้องคิดที่จะแต่งภรรยาแล้ว

เขายกถ้วยน้ำชาที่ด้านซ้ายของโต๊ะขึ้นมาจิบ มองซ่งชิงชิง “ในครอบครัวมีสตรีอีกสองคน ลูกสาวสองคน ตำแหน่งภรรยาเอกยังว่าง คนอื่นต่างอาศัยอยู่ด้านนอก ค่าใช้จ่ายต้องจ่ายทุกเดือน อย่างอื่นก็ไม่มีแล้ว ถ้าหากท่านแม่เจ้าแต่งงานกับข้าได้อย่างราบรื่น ข้าจะปกป้องนางจากสิ่งรบกวนภายนอก นางอยากทำอะไรก็ให้ทำ อยากทำกิจการข้าก็จะสนับสนุน อยากเพาะปลูก ข้าก็สนับสนุนเช่นกัน”

“ถือว่าซื่อสัตย์ แต่ท่านไม่มีลูกชาย หลังจากนี้จะอยากได้ลูกชายหรือไม่ ถ้าหากมีลูกชายนอกบ้าน เช่นนั้นตำแหน่งของท่านแม่ข้าจะเป็นเช่นไร” ซ่งชิงชิงนำคำถามกลับมาสู่ประเด็นอีกครั้ง

ลูกชาย!

รู้ว่านายท่านหงห้าไม่มีลูกชาย และอยากได้ลูกชายมาโดยตลอด

แต่อนุภรรยาที่เข้าบ้านทีละคนๆ กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของลูก

“ข้าจะไม่แตะต้องสตรีด้านนอก แต่ถ้าเป็นไปได้ ข้าก็ยังคงอยากได้ลูกชาย” นายท่านหงห้ามองซ่งหลิงเซียง ซ่งหลิงเซียงก้มหน้า นางไม่กล้าฟังไม่กล้ามอง บุตรสาวนางยังเด็ก แต่กลับเข้าใจทุกอย่างไปเสียหมด

มิหนำซ้ำยังออกความคิดเห็นแทนนางอีก

ได้ยินคำพูดเหล่านี้ นางแทบอยากปิดปากทุกคนใจจะขาด

แต่คนที่อยู่ตรงนี้กลับไม่มีผู้ใดฟังนางพูดเลยสักคน

ซ่งหลิงเซียงทำได้แค่นั่งเงียบๆ ฟังพวกเขาจัดการให้ตนเอง

ส่วนคำพูดของนายท่านหงห้านางเองเข้าใจแล้ว เห็นบรรยากาศเงียบลง จู่ๆ ซ่งหลิงเซียงก็เอ่ยขึ้น “ข้าจะไม่แต่งงานกับท่าน ท่านไม่จำเป็นต้องจริงจังเช่นนี้!”

ซ่งหลิงเซียงพูดจบ ก็ดึงลูกสาวทั้งสองคนเดินไปด้านนอก

การสังเกตและการรับรู้ของนางอาจจะแย่กว่าผู้อื่นเล็กน้อย

แต่นางเคยแต่งงานเพื่อให้ชีวิตสบายมากขึ้น ความเป็นจริงกลับเคยล้มเหลวมาแล้ว

ครั้งนี้

นายท่านหงห้าดีกับนางจริงๆ นางเองก็ซาบซึ้งใจ

แต่นายท่านหงห้าไม่ชอบนาง ไม่รักนาง เพียงแค่อยากดูแล...และในโลกนี้ผลประโยชน์ไม่ได้หล่นมาจากฟ้า

นายท่านหงห้ามีแผนอยู่แล้วเป็นแน่ เช่น พริกในเรือนกระจกหรือไพ่ที่น่าสนุก

การแต่งงานบนผลประโยชน์ทำให้เหนื่อยหน่าย ทำให้รู้สึกไม่ปลอดภัย

หากวันใดหมดผลประโยชน์แล้ว ชีวิตแต่งงานก็จะหายไปด้วย

หลังจากผ่านการครุ่นคิดเมื่อคืน การแต่งงานที่ล้มเหลว นางเข้าใจความคิดในหัวใจของตนเองอย่างชัดเจน

แต่งงานหรือ

ค่อยแต่งก็ได้ ถ้าหากเจอแล้วก็คงไม่ปล่อยมือ

แต่นางอยากแต่งงานกับความรัก ความรักที่แผ่ซ่านออกมาแบบนั้น แบบที่อยากช่วยเหลือกัน อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า ไม่ใช่มีคนดูแลอีกครึ่งชีวิตที่เหลือ แล้วจะชีวิตจะราบรื่น

มีความรักให้กันและกัน เพียงเท่านี้

นายท่านหงห้าไม่ชอบนาง เหตุใดนางต้องฝืนตนเองด้วย

ทางกลับบ้าน แผ่นหลังของซ่งหลิงเซียงยิ่งตรงขึ้น

บนถนนของต้นฤดูใบไม้ผลิ ดอกไม้ป่าเล็ก ๆ บานอย่างแช่มช้า

ซ่งหลิงเซียงเดินเข้าไปในบ้าน ได้กลิ่นข้าวผัดไข่ในลานบ้าน ท้องก็ร้องออกมาทันที สาวเท้าเดินเร็วขึ้น ล้างมือ เปลี่ยนเสื้อผ้า และรีบเดินไปที่ห้องครัว

ซ่งสือชูนั่งอยู่บนเก้าอี้ เห็นซ่งหลิงเซียงรีบพาเด็กน้อยทั้งสองคนกลับมา นางขมวดคิ้ว “กลับมาเร็วยิ่ง ไม่ได้ไปกินข้าวกันหรือ”

บทที่ 190 ความหวังอย่างหนึ่ง

ซ่งหลิงเซียงเงยหน้าขึ้น มองซ่งสือชู แล้วส่งยิ้มเบา ๆ ด้วยรอยยิ้มที่สง่างามให้น้องสาว

เพราะช่วงนี้นางกินและอาศัยอยู่กับซ่งสือชู เดิมที่ผิวของซ่งหลิงเซียงหยาบกร้านก็เปลี่ยนเป็นนุ่มลื่น ส่วนรอยตีนกาตรงหางตาเป็นร่องรอยที่กาลเวลาทิ้งไว้ให้

แต่ไม่มีผลกระทบกับรอยยิ้มอันอ่อนโยนของนางแม้แต่น้อย

“กินเถอะ กินเถอะ พวกข้ากินอิ่มแล้ว เหลือนิดเดียว ถ้าไม่พอก็ไปทำเพิ่มสักหน่อย” ซ่งสือชูเดินออกไปด้านนอก

เห็นท่าทางเช่นนี้ ซ่งสือชูก็รู้ว่านางคิดตกแล้ว

ซ่งหลิงเซียงคิดตกแล้วนางก็รู้สึกสบายใจขึ้น

นางเดินเข้าไปในหมู่บ้านสองสามก้าว เดินเลี้ยวตามอำเภอใจ ก็เดินไปถึงบ้านของซ่งรุ่ยเสียง

ซ่งรุ่ยเสียงไม่อยู่บ้าน ซูซื่อพาเด็กๆ เล่นอยู่ในลานบ้าน

ในมือของซูซื่อยังมีหนังสืออีกหนึ่งเล่ม

ซูซื่ออ่านหนังสืออย่างติดๆ ขัดๆ และยากลำบาก ซ่งเถียนมักจะวิ่งมาหยุดอยู่ข้างกายซูซื่อบ่อยๆ และอ่านคำที่ซูซื่อไม่รู้จักออกมา

ได้ยินเสียงเคลื่อนไหว ซูซื่อจึงเงยหน้า “น้องเล็กเจ้ามาแล้ว รีบมานั่งสิ!” ซูซื่อวางหนังสือลง

ซ่งสือชูเหลือบมองหนังสือ เป็นหนังสือบันทึกวรรณกรรมพันอักษรสำหรับเด็กเล็กใช้จำคำศัพท์

“ข้าก็ท่องคำศัพท์เหมือนกัน รอลูกทั้งสองคนโตกว่านี้อีกหน่อย สามารถส่งไปสถานศึกษาได้ ข้าก็จะหาอะไรทำ หลังจากรู้คำศัพท์ทำอะไรก็ง่ายดาย และยังช่วยพี่ชายเจ้าได้อีก”

ในช่วงเวลาสั้นๆ ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงกับซูซื่อ

“กิจการในครอบครัวเป็นเช่นไรบ้าง” ซ่งสือชูเหลือบมองไปที่ลานบ้าน และเห็นว่าหินโม่ไม่ได้ถูกใช้งานมานานแล้ว

ความสงสัยก็วาบผ่านดวงตา

เมื่อรู้ว่ากิจการฟองเต้าหู้กำลังไปได้ดี ต้มถั่วหมักเสร็จชั้นบนสุดที่เป็นแผ่นบางๆ ก็เอาออกมา ตากให้แห้ง ใช้ทำยำก็ได้ ผัดผักก็ดี รสชาติอร่อยทั้งนั้น

ตอนนี้ไม่ต้องโม่แล้วหรือ

“พี่ชายเจ้าซื้อหินโม่จากในอำเภอ และยังซื้อล่อใช้ลากหินโม่โดยเฉพาะ ฟองเต้าหู้ที่ทำออกมาขายดีมาก สองสามวันมานี้เริ่มเก็บผักป่ากันแล้ว การค้าขายแย่ลงเล็กน้อย แต่ไม่มีผลกระทบอะไรมาก

“ใช่สิ มีพ่อค้าจากในเมืองมณฑลมาขอซื้อสูตรไข่ทองคำ พี่ชายเจ้าไม่ได้ขาย อยากจะหารือกับเจ้าเสียก่อนค่อยว่ากัน”

“ให้เขาตัดสินใจเอง ในเมื่อเริ่มทำกิจการแล้ว เขาต้องมีความกล้าในการตัดสินใจ อย่างไรเสีย หากทำดีข้าก็ไม่ชมเชยเขาหรอก ทำไม่ดีก็จะบ่นเขาทั้งวัน” ซ่งสือชูพูดไปยิ้มไป

ในเมื่อส่งต่อไข่ทองคำกับซ่งรุ่ยเสียงแล้ว ก็ถือว่าเป็นกิจการของซ่งรุ่ยเสียง

ในขณะที่หาเงิน วิธีการการมองโลกและการสื่อสารก็ต้องเปลี่ยนไปด้วย! มิฉะนั้นจะทำอะไรเองไม่ได้!

ซูซื่อพยักหน้า ไม่ได้เข้าผสมโรง

“เจ้าไปแปลงนามาหรือ” ซูซื่อมองซ่งสือชู แววตาสงสัย

นางไม่เข้าใจการกระทำของซ่งสือชูเอาเสียเลย เจ้าของที่ในอำเภอยังไม่ลงมือทำงานเอง มีเงินแล้วก็แค่หาคนมาทำงานสองสามคน เหตุใดตนเองต้องมาแบกจอบไปแปลงนาเองด้วย

“ใช่ ขุดดินหลังจากฝนตกก็ปลูกพืชผักได้แล้ว!” คิดถึงดินที่ขุดไว้ ซ่งสือชูก็ลูบเอวของตนเอง

“ปลูกอะไรหรือ” สมองของซูซื่อหยุดทำงาน เร็วเกินไปที่จะปลูกแตง ปลูกข้าวสาลีก็ควรหว่านเมล็ดไว้ตั้งแต่หน้าหนาวปีที่แล้ว

หรือจะปลูกผักกาดก้านขาวหรือ แต่ก็เหมือนจะยังไม่ใช่เวลา!

“เอาไว้ปลูกสิ่งที่คนในอำเภอเอามาจากทางใต้ ไม่รู้ว่าหน้าตาจะเป็นเช่นไร แต่อย่างไรก็กินได้” ซ่งสือชูเอ่ย

“ได้ ถ้าทำไม่ได้ก็เรียกข้าแล้วกัน อย่างอื่นข้าคงไม่เข้าใจ แต่ว่าเรื่องการเพาะปลูก ข้าโตมาจากบ่อโคลนตั้งแต่เล็กๆ อย่างอื่นทำไม่ได้ไม่เป็นไร แต่เรื่องทำสวนทำนาต้องทำได้” ซูซื่อเอ่ย พูดจบก็ถามขึ้นอย่างลึกลับ “ได้ยินมาว่าหลานสาวคนโตของหัวหน้าหมู่บ้านเกือบถูก...”

แววตาของซ่งสือชูเปลี่ยนไป เคร่งขรึมขึ้น “ข้าขอตัวกลับก่อนละ”

พูดจบก็เดินไปที่บ้านหัวหน้าหมู่บ้าน

หัวหน้าหมู่บ้านก็ท้อใจ เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ ครอบครัวก็ทุกข์ยาก ซ้ำยังถูกซุบซิบนินทา ถึงแม้หัวหน้าหมู่บ้านจะมีจิตใจที่เข้มแข็ง แต่เขาก็แบกรับแรงกดดันไว้ไม่น้อย

เมื่อเห็นซ่งสือชูก็ทักทายอย่างไร้เรี่ยวแรง “มาแล้วหรือ”

“เจ้าค่ะ เสวี่ยเจียวอยู่บ้านหรือไม่” ซ่งสือชูเอ่ย

หัวหน้าหมู่บ้านชี้ไปที่ห้องนอนของเสวี่ยเจียว ซ่งสือชูก็ถือโอกาสเดินเข้าไป

เคาะประตู เปิดออก และเดินเข้าไป

ในมือของจ้าวเสวี่ยเจียวถือพู่กันเอาไว้ ฝึกเขียนตัวอักษรบนกระดาษ มีชื่อของจ้าวเสวี่ยเจียว และมีอักษรในหนังสือบันทึกวรรณกรรมพันอักษร ไม่ได้มีเอกลักษณ์ของตนเองเท่าไร แต่เขียนตัวตรง เขียนอย่างบรรจง

แค่มองก็รับรู้ว่าตั้งใจเขียนหนังสือมากเพียงใด

“เตรียมตัวสักหน่อย พรุ่งนี้จะส่งเจ้าไปหาเฉินฮูหยิน ตั้งใจเรียน ประมาณสองเดือน ข้าจะให้คนพาเจ้าไปในเมืองมณฑล ถึงตอนนั้นก็ไปที่ร้านเค้ก ลองดูว่าชอบทำบัญชีหรือชอบการขาย”

“ข้างนอกเริ่มมีคนซุบซิบนินทาแล้วใช่หรือไม่” จ้าวเสวี่ยเจียวสงบจิตสงบใจได้ดี และวางพู่กันในมือลง มองซ่งสือชูน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ใช่ มีแล้ว บิดามารดาของเจ้าก็ได้รับแรงกดดันไม่น้อย ตั้งใจนะ พยายามทำให้ดีที่สุด ทำให้พวกเขาอิจฉา!” ซ่งสือชูตบไหล่ของจ้าวเสวี่ยเจียว

จ้าวเสวี่ยเจียวส่ายหน้า “ทำตัวเองให้ดีที่สุด ความจริงไม่ใช่ให้ผู้อื่นดู แต่ต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง”

“มีเหตุผล!” โตเร็วเสียจริง

ผู้ใดจะไปคิดว่าเด็กสาวตรงหน้าเมื่อสองสามวันก่อนอยากจะฆ่าตัวตายอย่างโง่เขลา ไม่ผ่านอุปสรรค จะเติบโตได้เช่นไร

“เช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าจะส่งเจ้าเข้าไปในอำเภอ”

“ขอบคุณเจ้าค่ะ!”

“ไม่เป็นไร!” ซ่งสือชูพยักหน้ารับ และเดินกลับบ้านไป

วันถัดมา ซ่งสือชูพาจ้าวเสวี่ยเจียวเข้าไปในสถานเสริมความงามของเฉินฮูหยิน เฉินฮูหยินจัดให้จ้าวเสวี่ยเจียวอยู่ข้างกายตน ก่อนอื่นให้ไปเรียนทำบัญชีกับแม่นมเติ้ง

แก้ปัญหาไปได้หนึ่งเรื่อง ซ่งสือชูเตรียมจะจากไป

“อย่าเพิ่งรีบไป มั่วฮูหยินไม่แพ้ท้องแล้ว กลับบ้านตระกูลมั่วไปแล้ว ตอนนี้มีสาวตั้งครรภ์จำนวนมากถามมาไม่น้อยว่ามั่วฮูหยินจัดการการแพ้ท้องช่วงแรกอย่างไร เจ้าไม่มีแผนจะหาเงินจากเรื่องนี้เลยหรือ เช่น เปิดร้านขายยาบำรุงครรภ์”

“ไม่มีเจ้าค่ะ!” ตอนนี้แค่อยากทำสวนอย่างสงบ และปลูกสิ่งที่ทำให้คนอิ่มท้องออกมาได้

ส่วนยาบำรุง ทำยาก

สภาพร่างกายของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ยาที่ต้องใช้ก็ไม่เหมือนกัน ถ้าไม่ระวัง ก็จะเกิดเรื่องขึ้นได้ แบบนั้นใช้เวลาของนางมากเกินไป ไม่สอดคล้องกับความคิดแรกเริ่มของนาง

ทำไม่ได้!

สิ่งที่ดูแลยากที่สุดในโลกนี้ก็คือคนท้อง ในขณะเดียวกันคนที่ลำบากที่สุดก็คือคนท้อง

ถ้าหากพบเจอแล้ว ก็ต้องยื่นมือเข้าไปช่วย แต่ถ้ายังไม่เจอซ่งสือชูก็ไม่อยากแกว่งเท้าหาเสี้ยน

เฉินฮูหยินเข้าใจความหมายในสิ่งที่ซ่งสือชูพูด และไม่ได้บอกว่าคนที่จะบำรุงครรภ์นั้นเป็นผู้ใด!

ซ่งสือชูนั่งอยู่บนชั้นสองสักพัก เห็นว่าผู้คนไป ๆ มา ๆ ไม่น้อย จนอาจารย์ในสถานเสริมความงามโยคะต่างยุ่งวุ่นวาย

“สมาชิกเยอะเพียงนี้เชียวหรือ” ซ่งสือชูตกใจ

“หลังจากมีข่าวว่าโยคะเป็นผลดีต่อการมีลูก ไม่ใช่เพียงแค่คนที่ต้องการฝึกโยคะเท่านั้น ถึงแม้เราจะเก็บค่าเรียนตัวต่อตัวสูง แต่อารมณ์คนรีบร้อนอยากมีลูก ก็ไม่สนใจเรื่องเงินพวกนี้หรอก” เฉินฮูหยินยิ้ม

ซ่งสือชูเข้าใจแล้ว พูดได้ว่าต่างก็มากันด้วยความหวังเดียวกันทั้งนั้น

บทที่ 191 หนังสือ

เมื่อพูดคุยกับเฉินฮูหยินได้ครู่หนึ่ง ซ่งสือชูก็เดินกลับไปที่ร้านหม้อไฟอีกครั้ง

ภายในร้านมีคนอยู่ไม่น้อย ตำแหน่งที่นายอำเภอฉีนั่งสามารถมองเห็นซ่งสือชูที่กำลังเดินเข้าไปอยู่พอดี

ขณะที่เขามองไปเห็นซ่งสือชู ก็ขมวดคิ้วขึ้นทันควัน

หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ นายอำเภอฉีก็เข้าใจดี นางจึงไม่ได้ถามว่าเหตุใดนายอำเภอฉีถึงอารมณ์เสียขึ้นมา

ซ่งสือชูเดินไปถึงห้องครัว หม่าหวาเดินมาข้างหลังนางแล้วเอ่ยว่า “เถ้าแก่เนี้ย ข้าสงสัยว่าเสิ่นเจินจูคิดจะเอาสูตรหม้อไฟของร้านเรา มาที่นี่ทุกวัน มาก็มาแล้วยังไม่กินดีๆ คิดวิธีจะแอบเอาไป!”

“ใช่หรือ” ซ่งสือชูมองไปทางโรงเตี๊ยมที่อยู่ตรงข้าม

เสิ่นเจินจูอยู่กับอิ่นผิง ช่างเถอะ ไม่สนใจแล้ว

หากเสิ่นเจินจูกล้าทำผิดอีก เช่นนั้นก็สมควรได้รับโทษ ผู้ใดก็จะช่วยนางมิได้อีกแล้ว

ในอำเภอมีจำนวนคนเพิ่มมากขึ้นกว่าปีที่แล้วไม่น้อย

เดินไปถึงร้านขายเต้าหู้และของกินเล่นต่างๆ ของซ่งรุ่ยเสียง ซ่งสือชูก็พบว่าจากร้านเล็กๆ ได้ขยายเป็นร้านใหญ่โตแล้ว

ของข้างในร้านก็เพิ่มขึ้นมาก มีแผ่นเต้าหู้ เต้าหู้แบบแข็ง เต้าหู้แบบอ่อน ก๋วยเตี๋ยวเย็น และหมี่กึง ทั้งยังมีพวกหูหมู หัวใจไก่ และตับไก่ นอกจากจะมีจ้าวโหย่วเว่ยเป็นคนคิดเงินแล้ว ยังมีผู้ช่วยเพิ่มอีกคนด้วย

ผู้ช่วยอายุยังน้อย มือเท้าคล่องแคล่ว เขาไม่เคยรู้จักซ่งสือชูมาก่อน เมื่อเหลือบไปเห็นนางกำลังเดินตรงมาที่ร้าน ดวงตาของเขาก็แวววับขึ้นมาพร้อมกับตื่นตัวอย่างรวดเร็ว

“ลูกค้ารับอะไรดีขอรับ อาหารขึ้นชื่อของร้านเราจะมีแผ่นเต้าหู้ เต้าหู้แบบแข็ง ก๋วยเตี๋ยวเย็นที่ทำสดใหม่เอาไปผัดกับหัวไชเท้าฝอยและถั่วงอก หอมจนเด็กข้างบ้านต้องร้องว้าวเลยทีเดียวเชียว! ยังมีไข่ทองคำ พวกอาหารประเภทเนื้อสัตว์หรือประเภทเจก็มีหมด เข้ามาดูก่อนได้ขอรับ!”

ซ่งสือชูไม่ได้ตั้งใจจะมาซื้ออะไร แต่นางก็โดนใบหน้าอวบอิ่มยิ้มแย้มของผู้ช่วยนั้นตกจนได้ ซื้อของเขาสิ ซื้อของเขาสิ

ไม่ว่าผู้ช่วยจะแนะนำอะไร ซ่งสือชูก็เอาแต่พยักหน้าตอบรับ

จนจ้าวโหย่วเว่ยทนดูไม่ได้แล้ว “พี่ซ่งสาม ท่านมาถึงนี่ได้อย่างไรเล่า เจ้าของร้านของพวกข้าไม่อยู่”

ซ่งสือชูเอาของที่ถือมาด้วยวางลงบนโต๊ะ “ข้าผ่านมา จึงแวะมาดูสักหน่อย กิจการไปได้สวยเลยนี่”

“ยิ่งนับวันก็ยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ ส่วนใหญ่ก็เป็นเพราะว่าของอร่อย รู้สึกไม่อยากอาหาร ก็ต้องมาหาอาหารเรียกน้ำย่อยพวกนี้หน่อย ผู้คนในอำเภอเพิ่มขึ้นมาก กิจการก็ยิ่งดีขึ้นไปอีก แล้วยังมีพวกพ่อค้าจากต่างถิ่นพากันมากินไข่ทองคำที่ร้านเราโดยเฉพาะเลยนะ บางทีก็ทำก๋วยเตี๋ยวเย็นกินกัน แต่ก๋วยเตี๋ยวเย็นทิ้งไว้นานไม่ได้ รสชาติจะไม่อร่อยเหมือนทำใหม่ๆ” จ้าวโหย่วเว่ยพูดพลางยื่นมือไปนวดที่เอวของตน

ทำงานที่ร้านมาทั้งฤดูหนาวแล้ว

ร่างกายที่เคยซูบผอม ตอนนี้ก็มีเนื้อหนังขึ้นมาแล้ว จ้าวโหย่วเว่ยคิดแล้วก็เกิดทุกข์ใจขึ้นมา ถ้าหากอ้วนขึ้นไปเรื่อยๆ ก็คงจะดูเหมือนตอไม้ไม่มีผิด น่ากลัว!

“กิจการค่อยๆ ใหญ่ขึ้นก็ดีแล้ว เจ้ามีประสบการณ์มากกว่าพี่ชายข้า หากเขาทำอะไรไม่ถูก เจ้าก็แนะนำเขาหน่อย” ซ่งสือชูพูดไม่กี่ประโยค ก็ถือของที่ซื้อมาจากผู้ช่วยกลับบ้านไป

ไหนๆ ก็มาแล้ว กลับไปมือเปล่าไม่ได้หรอก

หลังจากที่เดินเตร็ดเตร่มานาน ซ่งสือชูก็มาถึงร้านเค้กสักที

นางวางของในมือลงแล้วถามซ่งซูซู “ร้านหนังสือข้างๆ เปิดมานานหรือยัง”

“สองสามวัน หนังสือข้างในมีแต่พวกที่ไม่ถูกต้องทั้งนั้น” ซ่งซูซูตอบพลางย่นคิ้ว ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความรังเกียจที่มีต่อเซวียเชิน

“หนังสือไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้องเพียงใด” ซ่งสือชูเลิกคิ้ว จู่ๆ นางก็บังเกิดความสงสัย

ซ่งซูซู “เป็นหนังสือขยะทั้งนั้น ไม่มีสาระ พอร้านเปิด คนที่ต่อแถวอยู่ข้างนอกไม่เงียบเสียง ก็พากันพูดถึงแต่นิยายอะไรไม่รู้ทุกวัน หนังสือที่ถูกต้องตามหลักไม่อ่านกัน พากันพูดถึงแต่นิยาย!”

ซ่งสือชูชี้ไปทางของที่วางอยู่บนโต๊ะ “ข้าวางไว้ในครัว เอาเสบียงมาเพิ่มให้พวกเจ้า ข้าจะไปดูร้านข้างๆ หน่อย”

“นายหญิง!” ซ่งซูซูกระทืบเท้า เรียกซ่งสือชู

ซ่งสือชูหันไปมอง “มีอะไรหรือ”

“คนนั้นคือชู้ของเฉิงซื่อ ไม่ใช่คนดีอะไร” ซ่งซูซูพูดด้วยความรู้สึกกระอักกระอ่วน

“ไม่เป็นไร” นางรู้เรื่องพวกนี้มานานแล้ว

แต่ก็คาดไม่ถึงว่าจะมีคนรู้จักเซวียเชิน

เมื่อนางเดินไปถึงร้านข้างๆ เซวียเชินกำลังถือพู่กันเขียนอะไรบางอย่างอยู่บนกระดาษ

เงาร่างที่ตกกระทบอยู่เบื้องหน้า กลิ่นอายบรรยากาศของนางที่คุ้นชิน สำหรับคนที่เกิดในหอหนานเฟิงอย่างเซวียเชินแล้วย่อมถนัดในเรื่องพวกนี้เป็นที่สุด

แค่ดมกลิ่นก็รับรู้ได้ว่าผู้ใดมายืนอยู่ตรงหน้า

เขาวางพู่กันลง แล้วเงยหน้าซีดขาวขึ้นยิ้มที่มุมปาก “แม่นางซ่งหรือ”

“กิจการดูดีนี่” ซ่งสือชูกล่าวขึ้นสายตามองไปที่ชั้นหนังสือลูกค้าที่อยู่ในร้านมีไม่น้อยเลยจริง ๆ

“จริงดังว่า ขายค่อนข้างดีเลย ชีวิตก็เป็นเช่นนี้แหละ ผู้ใดจะเต็มใจใช้ชีวิตอยู่ในความกดดันไปตลอด หากพอจะผ่อนคลายได้ ก็จะต้องผ่อนคลายลงบ้าง” เซวียเชินชี้ไปที่หนังสือข้างกาย “หากเบื่อก็เดินเข้าไปดูได้ ข้าจะจัดการนี่ต่อแล้ว”

“...” ซ่งสือชูไม่ได้สนใจนิยายเล่มใดอีกแล้ว

เพียงแต่สนใจเล่มที่เซวียเชินกำลังตั้งใจเขียนอยู่ เบียด-เซวียเชินออก และดูนิยายที่อยู่บนโต๊ะจนหมด นิยายพวกนี้

ดีกว่าชายที่มีทรัพย์ปัญญาเป็นเลิศ หญิงที่มีรูปทรัพย์เป็นเยี่ยมมากนัก มีกลิ่นอายของยุคเก่าเข้ามาเกี่ยวด้วย

ถึงแม้ว่าตัวพระเอกจะพิชิตสาวงามไปไม่น้อย และขนาดบทนิยายสั้นๆ เพียงห้าหมื่นตัว เขาก็ยังพิชิตชายรูปงามได้อีกหนึ่งคน แต่ก็ทำให้อารมณ์ของนิยายสนุกอย่างยิ่ง

ทำให้ผู้อ่านลุ้นไปตามเนื้อเรื่องและตัวละคร

สำนวนที่ถ่ายทอดออกมาจากผู้เขียน ล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ถึงจะดูรวมๆ แล้วธรรมดา แต่ในอนาคตอาจจะเอาไปทำเป็นบทละครแสดงได้

ติดตรงที่พระเอกเป็นผู้ชาย พระเอกผู้ชายจะจำกัดจำนวนกลุ่มผู้อ่าน เพราะผู้อ่านส่วนมากก็เป็นผู้ชาย ไม่เหมือนกับหนังสือท่านอ๋องเอาแต่ใจที่ตกหลุมรักอย่างที่นางคิด

อีกอย่าง...

ไม่มีความไม่สามัคคีหรือความไม่ลงรอยกันในยุคนี้

ในที่เซวียเชินเขียนบรรยายวาบหวิวเอาไว้เสียเยอะ กอด รัด ฟัด เหวี่ยง นวด บีบ คลึงเอย นางบำเรออ่อนเยาว์เอย

อาจถูกปิดกั้นในรุ่นต่อๆ ไป แต่สำหรับตอนนี้ ไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย สำหรับหนังสือแล้วไม่มีอะไรผิด

ซ่งสือชูรีบอ่านรีบลุกให้เซวียเชินได้เขียนต่อ

“หมายความว่าอย่างไร ข้าเขียนไม่ดีหรือ เจ้าดูนี่สิ ข้าทำให้รู้สึกลุ้น ดูนี่สิ จุดพลิกผัน เจ้าดูสิ ความคุ้มค่าของการรอตอนต่อไปนี่สิ!”

เซวียเชินหยิบหนังสือที่ตนเขียนยื่นไปตรงหน้าของซ่งสือชู

ซ่งสือชูกลอกตามองบน “เขียนหนังสือของเจ้าให้ดีๆ เถอะ อย่ามารบกวนข้า!”

พลางถือโอกาสหยิบหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่ง ชื่อว่าโถดอก-เหมยอะไรสักอย่าง ซ่งสือชูกระตุกยิ้มเล็กน้อย สายตามองไปข้างๆ ไม่น่าเชื่อยังมีม้วนหนังสือแบบโบราณอยู่ด้วย

หลังจากเปิดออกมา ล้วนเป็นเรื่องอภิรมย์ในห้องหออย่างละเอียด

มีทั้งชาย-ชาย หญิง-หญิง และชาย-หญิง สรุปได้ว่า ไม่ว่าจะมีรสนิยมแบบใด ก็ล้วนหาได้จากในนี้ทั้งนั้น

เซวียเชินหยิบหนังสือของตนขึ้นมา สายตามองไปที่ซ่งสือชูพลางชำเลืองดูของในมือนาง เขาก็เข้าใจขึ้นมาทันที ไม่แปลกใจว่าเหตุใดนางจึงไม่ชอบหนังสือที่ตนเขียน

ที่แท้ก็ชอบหนังสือที่มีรูปประกอบด้วยนี่เอง

จุ๊ๆ!

เป็นสตรีนะ!

โปรดติดตามในเล่มถัดไป

เมียอ้วนมีไร่มีนา 5

农家肥妻有点田

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com **@amarinbooks** **Camellia Novel**

农家肥妻有点田

Author: **凛冬已至** 1 Lin Dong Yi Zhi 1

Copyright ⓒ 2021

By COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Thai (language) Translation Copyright ⓒ 2023

By Amarin Corporations Public Company Limited, Ltd. This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (**北京文心文**创科技 **有限公司**) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
PAN.

เมียอ้วนมีไร่มีนา เล่ม 1 / PAN: เขียน; **凛冬已至**: แปล จาก 农家肥妻有点田.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

423 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ไผ่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6334-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ มัญชิษฐา พิสูจน์อักษร

ราคา 179 บาท